

„O poveste
plină de farmec“
BookPage

Un duce
ca nimeni altul

VALERIE
BOWMAN

SERIA „MIRESE NEASTÂMPĂRATE”

Generalul Mark Grimaldi este devotat carierei sale și misiunilor în slujba Coroanei, punându-și, nu o dată, viața în pericol și renunțând la tot – inclusiv la familie și la iubire – de dragul carierei. Acum însă are șansa să se bucure de sprijinul necesar pentru a obține promovarea politică în funcția de ministru de interne, la care a visat dintotdeauna – însă, pentru asta, trebuie să își convingă soția înstrăinată de aproape un deceniu să renunțe la Franța și să revină în Anglia, pentru a juca rolul soției grijulii și iubitoare, ajutându-l astfel să obțină poziția mult râvnită.

Nicole Huntington Grimaldi și-a petrecut ultimii zece ani în Franța, fără să-și fi văzut soțul în tot acest timp. Însă, din senin, se trezește cu Mark în pragul castelului ei din Franța, cerându-i să revină cu el în Anglia. Nicole vede în cererea lui ocazia perfectă de a obține de la el ceva ce își dorește cu disperare. Așadar, acceptă, cu o condiție: vrea ca el să îi ofere un copil, pe care ea își asumă responsabilitatea de a-l crește cu sau fără ajutorul lui.

Regăsirea după atâția ani și cererea cu totul neașteptată a lui Nicole îi fac pe cei doi să descopere că, uneori, focul iubirii nu poate fi stins nici de timp, nici de distanță, iar șansa la fericire poate veni la a doua încercare.

Roman finalist la Premiul Daphne du Maurier 2018

Valerie Bowman a debutat în anul 2012, și de atunci romanele sale s-au bucurat de recenzii elogioase în *Publishers Weekly*, *Booklist* și *Kirkus*.

VALERIE BOWMAN

Un duce ca nimeni altul

VALERIE BOWMAN

*Un duce
ca nimeni altul*

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERAE
2019

Pentru tatăl meu, Minot Bowman Jr., cu dragoste.

Tatăl meu a fost tată de șapte fiice. Ne-a construit în curtea din spate o căsuță roșie cu ușă și ferestre adevărate. Ne plimba într-o camionetă Chevrolet albastră și ne lăsa să folosim radioul CB. A instalat vitejește în casa noastră un boiler suplimentar pentru apă caldă, ca să putem să facem dușuri. Îi plăceau filmele lui John Wayne, avioanele de Havilland DH.98 Mosquito din al Doilea Război Mondial și să construiască lucruri. Era căpitan în Forțele Aeriene și pilot și a părăsit această lume prea curând, pe 14 mai 1984.

Mi-ar plăcea să cred că încă planează printre nori, unde cred că a fost cel mai fericit.

Capitolul 1

Iulie 1818, Londra

– Poți să-ți primești promovarea, Grim, cu o condiție, și mă tem că este o condiție care nu o să-ți placă.

Cu piciorul în cizmă sprijinit în genunchiul opus, generalul Mark Grimaldi stătea așezat în fața biroului lui Lord Allen, ministrul de interne. Bărbatul mai bătrân și chel era superiorul lui Mark și unul dintre cei mai influenți politicieni din țară.

Mark simțea de parcă așteptase ziua aceea toată viața lui. În orice caz, partea adultă a vieții lui.

Pantalonii îi erau frumos călcați. Cămașa îi era perfect apretată. Lavaliera îi era înnodată cu iscusință. Cizmele îi străluceau orbitor, iar el avea un zâmbet pe chip. Avea treizeci și patru de ani. Muncise din greu, își riscase viața în nenumărate rânduri și renunțase aproape la tot, toate în numele Maiestății Sale. Pentru numele lui Dumnezeu. *Aproape* murise pentru acea promovare.

Condiție? Cui îi pasă de o afurisită de condiție? *Nimic* din ce putea să spună ministrul nu avea cum să-l oprească pe Mark. Avea să devină ministru de interne, șeful Ministerului de Interne, sau avea să moară încercând.

Mark se trase nerăbdător de mânecă.

– Spune. Nu există condiție pe care să nu o accept.

Ministrul se ridică. Își prinse mâinile la spate și ocoli ușor biroul pentru a se opri și a se înălța peste Mark, care rămase așezat. Ministrul își dresă glasul.

– Lord Tottenham nu-și dorește un ministru care să fie burlac. Își dorește pe cineva așezat la casa lui.

Tottenham conducea Ministerul de Interne. Era superiorul lui Lord Allen. Tottenham era cel care lua decizia finală cu privire la cine devenea noul ministru.

Grimaldi se uită cu ochii mijiți spre ministru.

– Cum adică *așezat la casa lui*?

Dar el știa deja. Golul din stomac i-o spunea.

– Un om de familie, răspunse ministrul. Trebuie să-ți iei o soție.

O soție? Cuvântul îl lovi pe Mark ca un glonț în piept. El era un om care se realizase în întregime prin propriile puteri. Prin alegeri. Prin alegeri extrem de calculate. Acum, își propusese să devină secretar de stat. Eșecul nu era cu puțință. O soție nu era pe cale să-l abată de la țelul lui.

Își încheștă și își descleștă pumnul. Doamne, culmea ironiei. Ironie necruțătoare. Își dedicase întreaga viață carierei. Fără relații. Fără regrete. Renunțase la toate, inclusiv la o viață socială, iar acum, acum îi cereau să-și ia o soție? Politica putea să fie deopotrivă brutală și crudă. Ziua aceea era absolut ridicolă.

– Există o singură problemă când vine vorba despre a-mi lua o soție..., spuse Mark.

– Care ar fi asta? întrebă ministrul, întorcându-se în spatele biroului ca să se așeze la locul lui.

Iată. Momentul adevărului. Venise timpul să admită ce nu recunoscuse ani întregi. Un zâmbet lipsit de haz îi arcui buzele.

– Eu sunt deja căsătorit.

Capitolul 2

Sfârșit de iulie, 1818, Somme, Franța

Nicole goni prin câmpul de lavandă pe calul ei, Atalanta. Capul îi era aplecat, vântul îi biciuia părul și avea un zâmbet de victorie sinceră și încântată pe chip. Nu se compara nimic cu faptul de a te lua la întrecere cu un bărbat și de a câștiga. Conte de Roussel călărea în dreptul ei. Sau, mai corect spus, călărea la câțiva metri în urma ei, încercând să țină pasul. Henri era un om bun și un prieten drag, dar nu avea nici o ezitare când venea vorba despre a-l bate zdravăn într-o cursă. La urma urmei, cursele erau menite să fie câștigate.

Câmpurile erau în plină floare și parfumul de lavandă plutea în aer. Nicole inspiră adânc, bucurându-se să simtă razele soarelui pe față. Probabil avea să se aleagă cu și mai mulți pistrui, dar fie. Iubea zilele precum aceea. Cu soarele sus pe cer, câmpiile uscate, vântul suflându-i în părul roșu. Nu-și prindea niciodată buclele neascultătoare atunci când călărea. Așa se simțea libertatea.

Cu coada ochiului, Nicole îl spionă pe Rochard, slujitorul ei, traversând câmpul în pas alergat și fluturându-și pălăria spre ea.

– *Madame, madame*, aveți un vizitator, strigă el într-o franceză rurală când ea se apropie de el.

Nicole o încetini ușor pe Atalanta și își duse mâna deasupra ochilor ca să privească dincolo de câmp. Un vizitator? Nu aștepta nici un vizitator în ziua aceea.

Apoi, îl zări. Inima i se opri în piept. Pulsul i se poticni, apoi o luă la goană. Ar fi recunoscut acea siluetă oriunde. Înalt, cu umeri lați, brunet, îmbrăcat impecabil. Nu avea nevoie să fie prea aproape ca să vadă ce anume purta pentru a o ști. Exista un singur bărbat care arăta așa, care stătea așa, care chiar în clipa aceea o privea cu un amestec de curiozitate și dezgust prost mascat. Din nou, nu avea nevoie să fie prea aproape pentru a o ști.

Merde. Soțul ei se afla acolo.

Contele își încetini calul și îl opri în apropiere. Privirea lui o urmări pe a ei.

– Un vizitator? întrebă el într-o franceză aristocratică impecabilă.

– *Oui*.

Apoi, ea înjură în șoaptă.

– Cine este? continuă contele. Un englez, după felul în care arată.

Ea își arcui ușor buza.

– Oh, este un englez în toată regula.

Era, cu siguranță, un englez și cu atât mai mult un mare măgar. Unul pe care nu crezuse că avea să îl mai vadă vreodată. Cel puțin, nu în viață. Era atât de tipic pentru Mark să vină neanunțat după toți anii aceia și să se aștepte să nu fie dat afară. Cel mai probabil, efectul de surpriză fusese tactica lui. Dacă ar fi anunțat-o că avea să-i facă o vizită, ea ar fi inventat vreo scuză convenabilă ca să nu-l vadă.

Oftă, își scoase una din mânușile de călărie și își trecu degetele prin părul încurcat. Nu se întrebă cum de o găsisese. Omul era un spion priceput. Fără îndoială, fusese ușor pentru el să-i dea de urmă.

Se îndreptă de spate și trase adânc aer în piept. Foarte bine. Azi era ziua cea mare. Ziua pe care o așteptase și de care se temuse în ultimii zece ani. Ziua judecării cu Mark Grimaldi.

O întoarse pe Atalanta, își îndemnă cu călcâiele calul să o ia din loc și se opri lângă poarta aflată în apropierea lui Mark. Nicole descălecă, dându-și buclele roșii peste umăr, și se îndreptă hotărâtă spre el. Refuză să-și întoarcă ochii de la el. Nu era un bărbat care să reacționeze bine la orice urmă de slăbiciune, motiv pentru care se duse țintă spre el, în loc să se îndrepte mai întâi spre grajduri.

Nicole își scoase mânușile când se apropie. El va trebui pur și simplu să treacă peste faptul că ea purta pantaloni de călărie și o cămașă de bărbat. Așa îi plăcea ei să călărească.

– Mark Grimaldi, cărui fapt îi datorez plăcerea?

Își păstră cu grijă vocea lipsită de orice emoție, poate cu excepția unei vagi urme de sarcasm, mai ales când rosti cuvântul „plăcere“

Privirea întunecată a lui Mark o scrută în felul acela al lui îndrăzneț și posesiv, făcând-o să se simtă vulnerabilă, aproape goală. La urma urmei, el era singurul bărbat care o văzuse vreodată în „flagrant delict“. Dintr-odată, deveni teribil de conștientă de cât de strâmți și de revelatori erau pantalonii de călărie. Și cât de adânc era decolteul cămășii bărbătești, primul nasture situându-se chiar deasupra sânilor ei. Dezvăluia un pic prea mult din decolteul ei. Hmm. Ghinion.

– Plăcere? intonă Mark cu același accent sarcastic. Asta rămâne de văzut.

Vocea lui rămăsese la fel de adâncă, de aspră și de *arogantă* pe cât își amintea.

– Ai venit să mă torturezi, nu-i așa?

Schiță spre el un zâmbet încordat și își puse un pumn în șold. Cu cealaltă mână strânse atât de tare mânușile de călărie din piele moale, încât o durură degetele.

– Poate. El făcu un semn din cap spre conte. Dar, mai întâi, nu o să mă prezinți prietenului tău?

Contele tocmai își oprise calul în spatele ei. Nicole se mușcă de interiorul obrazului ca să nu spună ceva cu adevărat nepotrivit și-și întoarse capul într-o parte, în timp ce contele descălecă.

— Conte de Roussel, acesta este Mark Grimaldi. O notă de dispreț sec se strecură în vocea ei. Din câte știam, era caporal. Cunoscându-l, probabil că a devenit deja prim-ministru. Domnule Grimaldi, acesta este contele de Roussel.

Henri, care nu părea să aibă după călătorie nici măcar un fir din părul lui blond care să nu stea la locul lui, încuviință din cap și făcu o plecăciune spre Mark, ridicându-și pălăria.

— General Mark Grimaldi.

Mark își întinse mâna pentru o scuturare cuviincioasă. Ochii lui Nicole se aprinseră ușor. Totuși, nu putu să se abțină.

— Nu mareșal?

O accentuare și mai sarcastică.

Privirea de obsidian a lui Mark nu îl părăsi nici o clipă pe conte.

— Am de gând să sar peste acest rang. Războaiele s-au terminat deja. Sau n-ai auzit de asta aici, retrasă fiind la țară?

El își flutură mâna într-un cerc. Ea nu rată nota de malițiozitate din tonul lui. Contele aruncă o privire de la unul la altul, cu o expresie îngrijorată pe chip.

Mark bătu nerăbdător cu cizma în pământ.

— De asemenea, sunt și soțul ei. Sau nu i-ai povestit despre asta prietenului tău, doamnă Grimaldi?

Ochii contelui se făcură mari. Își întoarse iute capul spre Nicole.

— Soț?

— Da, soțul ei.

Cu vârful unui deget, Mark își împinse ușor pălăria pe cap.

La naiba cu el și cu tonul lui arogant!

— E adevărat, spuse Nicole, dându-și din nou părul pe spate. Se întinse și mângâie coama calului ei. Hai. Trebuie să o aduc pe Atalanta în grajduri pentru ca rândașul să o maseze.

Se întoarse pe călcâie și începu să se îndrepte spre grajduri, ținând-o pe Atalanta de frâu. Râsul adânc al lui Mark o urmări.

— Atalanta? Bineînțeles că ți-ai numit calul după o femeie războinică — una care nu a făcut altceva decât să-i dea soțului ei bătăi de cap.

Nările lui Nicole se măriră, dar ea nu își întoarse capul ca să se uite la el. În schimb, își ridică bărbia și își continuă marșul spre grajduri.

– Ce bătaî de cap? A făcut doar ceea ce i-a plăcut și a fost disprețuită pentru asta.

Nicole își grăbi înaintarea, cu pași hotărâți.

Cei doi bărbați o urmară. Cizmele lor scârțâiră pe cărarea din spatele ei.

– Mi se pare că Afrodita ar fi fost un nume mai potrivit. Apriga femeie care i-a pus coarne soțului ei, răsună următorul reproș zeflemitor al lui Mark, sigur și puternic din spatele ei.

Nicole se opri și se întoarse brusc, părul învelindu-i umărul.

– Calul tău se numește Zeus, după un bărbat care a distrus viața majorității oamenilor din jurul lui?

Buzele lui Mark se arcuiră într-un surâs ironic.

– Nu, tot pe Jupiter îl am. M-a servit bine în toți acești ani. Iar Zeus era un zeu, nu un bărbat.

Buzele lui se desena ră într-un zâmbet lipsit de regrete.

– Mă compari cu un zeu?

– Vorbim despre calul tău, nu despre tine, răspunse ea înainte să închidă gura.

Putea la fel de bine să înceteze și cu aluziile răutăcioase. Era evident că îl delectau teribil, iar ea refuza să-l lase să revină în viața ei și să o înfurie atât de repede. Își petrecuse prea mulți ani încercând să uite de el și nu avea de gând să schimbe asta, indiferent de cât de mult o tachina.

– Doamnă, vrei să plece? întrebă contele, dregându-și glasul.

– Nu, domnule, te rog să rămâi, spuse ea, mai mult ca să-l deranjeze pe Mark decât din alt motiv.

Era evident că el își dorea ca Henri să plece. Pentru o fracțiune de secundă, fu traversată de un junghi de vinovăție. Era greșit din partea ei să-l prindă pe Henri în inima aluziilor răutăcioase pe care le schimba cu Mark. Henri nu merita un asemenea tratament. Decise din nou să nu mai răspundă la tachinările lui Mark.

Cei trei ajunseră la grajduri, iar Nicole întinse unui rân-daș frâiele Atalantei. Se întoarse spre cei doi bărbați, cu brațele încrucișate la piept, cu un genunchi îndoit, cizma lovind agitată pământul.

– O să mergem în casă să servim niște băuturi răcoritoare, dar, mai întâi... Ea își forță privirea să se fixeze pe fața detestabil de frumoasă a lui Mark. Ai de gând să-mi spui de ce ai venit? Sunt sigură că nu pentru un ceai.

– Bineînțeles că o să-ți spun, dar speram să pot vorbi cu tine – Mark îl privi cu o dezaprobare evidentă pe conte de sus în jos – în privat.

La nici o jumătate de oră după aceea, contele se întorcea acasă, iar Nicole își prinsese părul într-un coc și îl fixase la ceafă cu niște agrafe pe care le scosese din buzunar. Refuză să urce, să se îmbrace într-o rochie și să se prefacă a fi soția perfectă și docilă pe care și-o dorea Mark. Dacă el avea ceva de spus, nu avea decât să i-o spună în vreme ce o privea îmbrăcată în pantaloni.

Totuși, fu o gazdă suficient de primitoare încât să-l conducă în salonul de zi aflat în fața castelului ei și să ceară să li se servească ceaiul.

– Arăți... bine, începu Mark, în timp ce ea se așeză pe un divan trandafiriu, aflat în centrul camerei.

Ea își încrucișă brațele la piept și arcui o sprânceană spre el.

– Scutește-mă! Amândoi știm că ai nevoie de ceva de la mine, căci altfel nu te-ai afla aici. Poți să economisești timp pentru amândoi. Ce vrei?

Capitolul 3

Mark își arcui gura într-o jumătate de zâmbet. Nicole fusese dintotdeauna directă. Era unul dintre lucrurile care îl atrăsese mai întâi la ea. Nu avea de gând să-l lase să scape fără să anunțe limpede că își dorea ceva. Bine, pentru că și lui îi plăcea și să fie direct.

– Ai dreptate. Vreau ceva de la tine.

– Spune-o!

Ea își trecu un picior peste celălalt, și, pentru numele Domnului, el fu absolut incapabil să nu privească lung felul în care acei pantaloni îi îmbrățișau picioarele lungi. Afară, fusese ușor obsedat de felul în care îmbrățișaseră o altă parte din anatomia ei. Iar cămașa aceea... cea care îi expunea pieptul într-un fel în care făcea să îl treacă toate transpirațiile. Numai Nicole ar fi putut să-și lase părul desprins și să poarte pantaloni, în timp ce călărea în jurul unui castel franțuzesc

un cal numit Atalanta. Îl înfrânsese pe conte în cursa în care fuseseră implicați. Un alt lucru atât de tipic pentru ea. Adora să intre în competiție și detesta să piardă în orice situație. Dacă avea vreo speranță ca ea să accepte propunerea lui, trebuia să se asigure să nu devină din nou... adversarul ei.

Privi prin salon. Ornat cu mătăsuri trandafirii și crem, cu urme vagi de verde pe ici, pe colo, încăperea era decorată cu gust. Castelul în sine era mare și bine amenajat, fără a fi ostentativ. Ea avea acces la banii lui, dar nu cheltuisese vreodată nici măcar un bănuț din ei. Nu, castelul era rezultatul propriilor bani sau ai banilor familiei sale.

El își întinse larg brațele pe spătarul divanului.

– Nu ne lăsăm pradă nici unei amintiri? Nu vorbim despre ce a mai făcut fiecare? Nu discutăm despre vremurile bune?

Sprânceană de un roșcat întunecat se arcui chiar mai sus.

– Au existat vremuri bune? Mie îmi pare că au fost puține și foarte îndepărtate.

– Au fost câteva.

În pat.

El se trase de guler.

Ea își aranjă cocul la ceafă. Numai ea putea face ca o coafură aranjată atât de repede să arate superb fără nici un efort. Mai multe bucle din șuvițele roșii și lungi se desprinseseră din coc și îi încadrară chipul, care purta o expresie vădit nemulțumită.

– Hai, spune. Sunt destul de ocupată. Mă duc la o petrecere în seara asta și trebuie să mă îmbrac.

Mark se mușcă de interiorul obrazului, dar, în cele din urmă, nu reuși să păstreze pentru el comentariul care i se ivi pe buze.

– Niște pantaloni mai curați?

La naiba, arăta bine în pantalonii aceia. Arăta bine cu totul. Mai mult decât bine. Anii fuseseră blânzi cu ea. Rotunjimea proaspătă a obrazilor fusese înlocuită de o subțirime care îi sublinia pomeții. Buzele îi erau încă pline, rozalii și ademenitoare. Părul îi este luxuriant, moale și fin. Ochii păreau mai neîncrezători, cu siguranță, dar adâncimile lor verzi de spumă a mării erau încă viclene și inteligente. Corpul încă îi era zvelt și în formă. Coapsele îi păreau chiar mai în formă, probabil pentru că obișnuia să călărească. Hmm. Ce nu

ar fi dat el ca să mai vadă o dată acele coapse, ca să le aibă înfășurate strâns în jurul lui...

— În ciuda înfățișării mele din clipa asta, chiar am vreo rochie sau două.

Cuvintele ei îl smulseră din firul gândurilor lui indecente. Mai schiță spre el un zâmbet încordat.

El se ridică, se apropie de bufetul din apropiere și își turnă un pahar de coniac.

— O să te întâlnești din nou cu contele?

— Ai grijă, se auzi vocea ei răgușită dinspre divan. Aproape sună de parcă ai fi gelos.

Continuând să stea cu fața întoarsă spre bufet, el își înclină capul într-o parte.

— Gelos? Ce înseamnă cuvântul ăsta?

— Contele este un prieten de-al meu, nimic mai mult.

Vocea ei păru nepăsătoare. Totuși, el nu o crezu. Mark își turnă mai mult coniac în pahar.

— Sunt sigur că mi-ai spune dacă nu ar fi.

— Sunt sigură că ți-ar păsa.

Mark se întoarse spre ea și sorbi o gură zdravănă din pahar.

— Unui bărbat nu-i place să se gândească la soția lui în patul altuia.

Ea chiar își dădu ochii peste cap la acel comentariu.

— Oh, tu *chiar* ai fost celibatar în toți acești ani? ripostă ea, cu o voce plină de scepticism.

Fusesse celibatar, dar ar fi preferat să moară de moarte lentă în lagărul francez de prizonieri înainte să o recunoască de față cu ea. Cu toate acestea, nu era atât de nerealist încât să creadă că Nicole ar fi rămas neatinsă. Fuseseră de acord să se despartă și nu se mai văzuseră de zece ani. Ea era o femeie frumoasă, aflată în floarea vârstei. Totuși, gândul de a-i trage o bătaie bună contelui era foarte tentant pentru el în momentul acela.

— N-am fost niciodată genul care să sărute și să mă apuc să vorbesc apoi despre asta, scumpo.

Ea schiță spre el un zâmbet încordat, ceea ce dădea limpede de înțeles că nu-l credea.

— Ești general acum? întrebă brusc, dornică să schimbe subiectul.

- Da.

El se mută la fereastră și privi afară, spre câmpurile de lavandă, cu un braț ținut la spatele lui drept ca o vergea, de parcă cerceta un câmp de luptă. Postura încă era confortabilă pentru el chiar și după toți acei ani de muncă în Ministerul de Interne.

- Cred că se impune să te felicit.

Sosi ceaiul, și Nicole turnă o ceașcă pentru ea și își puse o cantitate generoasă de lapte. El își amintea că așa obișnuia să facă. Își bea ceaiul fără zahăr, doar cu lapte.

- Nu este nevoie de felicitări, răspunse el și mai luă o gură de coniac.

Lingurița de argint pe care o folosi ca să-și amestece ceaiul se ciocni ușor de ceașca din porțelan delicat.

- Trebuie să recunosc, m-am întrebat de multe ori când o să primesc o misivă care să mă anunțe că ai fost ucis.

Chicoteala lui fu complet lipsită de umor. Se întoarse cu fața spre ea.

- Ai așa puțină încredere în mine? Sau este un gând inspirat de dorințe?

- Nici una, nici alta, răspunse ea, ducând ceașca la buzele trandafirii. Doar o cunoaștere profundă a cât de nesăbuit ești.

El își înclină capul într-o parte.

- Eram.

- Serios? Ea își arcui o sprânceană. De asta ai venit? Să-mi spui că te-ai schimbat?

Mark chicoti.

- Nu m-am schimbat *chiar* atât de mult.

- Nu mă surprinde. Ea își așeză deoparte ceașca și își încrucișă brațele la piept. Spune-mi, Mark, *de ce* ai venit?

El o salută cu paharul, iar lichidul de culoarea chihlimbarului străluci în razele soarelui de după-amiază.

- Ai avut dreptate. Am nevoie de o favoare de la tine.

Nicole nici măcar nu clipi.

- Bineînțeles că ai nevoie. Despre ce favoare este vorba?

Ea își luă din nou ceașca și sorbi din ceai. El își bău ultima gură de coniac și îi întâlni privirea.

- Am nevoie să te întorci în Anglia cu mine pentru câteva luni și să te prefaci a fi soția mea iubitoare.

Capitolul 4

Nicole aproape se înecă, deodată, cu ceaiul ei. Lichidul cald alunecă pe trahee, iar Nicole își petrecu următoarele câteva momente chinuită de o criză de tuse. Nu ar fi fost mai uimită nici dacă Mark i-ar fi spus că voia să i se alăture lui într-un circ ambulant.

De îndată ce tusea se liniști, ea își puse deoparte ceașca și își tamponă ochii înlăcrimați cu o batistă pe care o scosese din buzunar. Apoi, își făcu mâna căuș în spatele urechii.

– Vrei să fac *ce*?

Mark își așează paharul gol pe bufet și se îndreptă nonșalant spre ea.

– Cred că m-ai auzit. Tonul lui își pierduse nota tipic condescendentă. Sunt luat în considerație pentru o altă promovare. O promovare destul de importantă. Ministru de interne.

Sprâncenele lui Nicole se arcuiră în sus.

– Ministru de interne?

Ea fluieră lung și apăsător. Știuse că el era ambițios. Știuse că avea să ajungă departe. Dar poziția aceea de rang înalt era ceva pentru care nu ghicise vreodată că să fie eligibil. În esență, era vorba despre a fi șeful tuturor spionilor din Anglia. Ar fi fost urechea regelui. Mark ar fi avut mai multă putere decât și-ar fi închipuit ea vreodată. Își coborî privirea spre ceaiul tulbure și se chină din răspuțuri să-și păstreze chipul complet lipsit de expresie.

– Așadar, ambițiile tale politice sunt, în sfârșit, realizate, dar ce are asta de-a face cu mine?

Mark își înclină capul într-o parte și îi studie chipul.

– Din păcate, are foarte multe de-a face cu tine. Vor ca ministru să fie un bărbat de familie.

Ea se încruntă.

– Le-ai povestit despre familia ta?

– Nu. Replica lui răstăie o reduse brusc la tăcere. Familia mea nu are nimic de-a face cu asta. Ei își doresc doar un bărbat la casa lui, nu un burlac.

Bineînțeles. Ar fi trebuit să fie mai inspirată și să nu-i menționeze familia. În mod evident, era încă deranjată de acel subiect.

— Ah, așa că speri ca apariția mea după toți acești ani o să-ți asigure poziția?

Mark își lăsă capul într-o parte și încuviință.

— Cam așa ceva.

Ea își așază ceașcă pe tava de argint care se odihnea pe măsuta din dreptul genunchilor ei și își încrucișă încă o dată brațele la piept, privindu-l de sus. El avea extrem de multe lucruri de explicat.

— De ce nu angajezi o creatură firavă și docilă care să pretindă că este soția ta?

El oftă și își frecă fruntea.

— Sunt oameni care știu că suntem căsătoriți, Nicole. Nu mulți, dar câțiva. Dacă sunt prins cu o minciună, aș putea să-mi risc poziția.

— Deci *chiar* ai luat și varianta asta în considerație? Ea râse și îi făcu semn să nu răspundă. Nu trebuie să răspunzi. Sunt *sigură* că ai luat-o în calcul.

Mark își înclină din nou capul într-o parte.

— Apropo, ce părere are familia ta despre faptul că ai locuit în Franța în toți acești ani?

Ei i se tăie răsuflarea. Chiar o întreba despre acel lucru cu o asemenea nonșalanță, după toți anii care trecuseră? Bine. Amândoi puteau să joace acel joc.

— Nu le-am dat prea mult de ales în povestea asta.

— Nu ai dat nimănui prea mult de ales.

I se părea ei sau se simțea o urmă de furie în vocea lui? Ea se ridică, apăsându-și mâna pe locul ciudat de gol din pieptul ei.

— Îi scriu mamei când pot. Ținem legătura.

— Și toate astea? El flutură o mână în aer. Cum le gestionezi?

Cum îndrăznește să o întrebe despre fondurile ei? Nu avea nici un drept. Ea nu luase de la el nici măcar un sfanț în toți acei ani.

— Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi că a lucra pentru Ministerul de Război poate fi profitabil. De asemenea, am lucrat și pentru autoritățile din Franța.

— Ah, da, *cariera* ta. Să pui bazele unei filiale de alergători de pe Bow Street în Paris, nu-i așa?

Ignorând intenționat acea observație, ea se îndreptă spre bufet, unde își turnă un deget de coniac. Nu putea să-i permită să o încolțească așa. *Merde*. De ce nu reușea să-l dea afară?

– Mai vrei? Întrebă ea cu cea mai grațioasă voce de amfitrionă – una complet falsă.

– Da, răspunse el simplu.

Străduindu-se să-și țină în frâu emoțiile ce escaladau, turnă două pahare de coniac, mândră că mâinile nu îi tremurau în ciuda inimii care bătea cu putere. Traversă covorul gros și îi întinse paharul.

Mark înălță coniacul în aer într-un toast tăcut.

– Observ că nu ești, în continuare, adepta convențiilor.

– Observ că ești, în continuare, preocupat de munca ta.

Ea se răsuci pe călcâie ca să se așeze din nou pe divan. Mark se așează lângă ea, apoi se aplecă și-și sprijini brațele pe genunchi, ținând paharul între picioare.

– O să faci asta?

Îi studie ochii, cu o urmă de vulnerabilitate în ai săi. Vocea lui nu conținea nici o urmă de lingușeală, nici o urmă de înșelăciune. Nu avea nevoie de ele. Omul emana farmec și cu degetul cel mic și, Dumnezeu, era conștient de asta.

Nicole miji ochii. Afurisitul era mai frumos acum decât fusese în urmă cu zece ani. Era încă în formă, musculos și înalt. Avea umeri lați, părul brunet, iar în ochii lui negri încă mocneau aroganța și inteligența. Totuși, nasul lui părea ușor diferit. Fusese perfect drept. Acum, era un pic strâmb, de parcă ar fi fost spart o dată sau de două ori. Din nefericire, acea mică imperfecțiune îl făcea cu atât mai frumos. Nu numai asta, dar buzele lui afurisite erau încă minunat modelate. Un gând pe care ea nu-l mai avusese despre buzele altor bărbați de dinainte și de după ce îl cunoscuse pe el. Clătină din cap, încercând să-și distragă gândurile și de la frumusețea lui, și de la buzele sale.

Avea să o facă? *Merde*. El era un nemernic arogant care revenea în viața ei după toți acei ani, cerându-i să intre în joc de dragul lui. Ce naiba îi datora ea lui? Nimic. Cu toate acestea, *există* ceva ce își dorea la schimb. Ceva ce numai el putea să-i ofere. Acea părea ocazia *perfectă* de a obține ce își dorea.

– O să mă gândesc la asta, spuse ea, mulându-și degetele pe pahar și ridicând dintr-o sprânceană în direcția lui. Cu o condiție.

Capitolul 5

La naiba cu ea! Nicole refuzase să-i spună care era condiția ei înainte să se scuze și să urce să se pregătească pentru blestemata aceea de petrecere. Mark rămase în salonul ei cu paharul de coniac pe jumătate plin, gândindu-se la discuția lor. Desigur, ea se bucura de întreaga situație, de faptul că el se afla la mila ei. Nu putea să o învinovățească. Și el s-ar fi bucurat dacă ar fi fost în locul ei. Îi trecu prin mințe o altă imagine cu ea îndreptându-se spre bufet în pantalonii aceia mulați, făcând pantalonii lui să pară deodată incomod de strâmți. La naiba. Nu venise acolo ca să tânjească după femeia aceea blestemată. Venise ca să îi ceară o favoare. Și avea toate motivele să creadă că ea avea să refuze.

Ea îi spusese totuși să se întoarcă a doua zi după-amiază. Atunci, avea să îi comunice condiția ei. Nu se oferise să-i permită să rămână acolo în noaptea aceea. În orice caz, el ar fi refuzat. Închiriasse o cameră în oraș la han, fără să aibă vreo idee despre ce fel de primire (dacă ar exista vreuna) l-ar putea așteptata. Aproape că se așteptase să fie nevoit să-și oblojească rănilor provocate de limba ei ascuțită și poate chiar să fie în drum spre Anglia cu mâna goală. Faptul că ea nu refuzase era deja o mică victorie.

Cu toate acestea, o condiție proprie părea ceva de rău augur. El își încheștă maxilarul. Ce putea să-și dorească ea de la el? Să stea departe de ea după ce el își asigura poziția? El o făcuse deja. Știa că nu avea să fie o problemă. Să-i crească alocația? Femeia era mai bogată decât majoritatea femeilor din Anglia și din Franța. Nu se atinsese de banii pe care el i-i acordase. Nu avea probleme cu venitul.

Singurul lucru la care se putea gândi era... divorțul. Era ceva la care nu își permisesese niciodată să se gândească. Ceva care ar aduce rușine și scandal asupra amândurora. Ceva ce considerase inutil. Amândoi își continuaseră viața perfect fericiți. Un divorț părea de prisos. Poate că Nicole era îndrăgostită. Poate că voia să se mărite cu contele. Dacă așa era cazul, se putea prea bine ca divorțul să fie ceea ce urmărea. Mark simți un gol în stomac când se gândi la Nicole întinsă în pat alături de conte, cu părul ei de un roșu glorios

răsfirat pe perne, cu chipul ei superb încordat de plăcere... Acela era un gând incomod.

Mark încheștă pumnii. Da, putea să-i dea una, fără probleme, afurisitului de conte. Dacă nu altceva, ar fi fost interesant să vadă dacă mai putea să lase un om lat dintr-un singur pumn, la fel ca în tinerețe.

Mark mai luă o gură de coniac pentru a se întări și se concentrează pe problema în cauză. Nicole era, probabil, conștientă de faptul că, dacă el avea nevoie de o soție pentru a deveni ministru în Ministerul de Interne, un divorț ar fi atras de la sine doar un vot de blam. Nu putea să spere să-și păstreze poziția cu un asemenea scandal care îi atârna deasupra capului. Poate că avea de gând să-i ceară divorțul după numirea lui, iar condiția ei era promisiunea de a i-l acorda la momentul potrivit.

Mark își trecu mâna liberă prin păr și gemu. Nu avea nici un rost să ghicească ce își dorea ea. Pentru el, femeile rareori aveau sens, iar Nicole mai puțin decât toate celelalte. El trebuia pur și simplu să vadă ce avea ea de spus a doua zi.

Dar nu avea de gând să stea în han toată seara și să se lase ros de gânduri.

Un lacheu trecu prin dreptul ușii deschise, iar Mark îl chemă. Mark își desfăcu haina și scoase o bancnotă franțuzească mare din buzunarul interior. O flutură deasupra capului între două degete.

— Știi unde se duce *madame* în seara asta? întrebă el într-o franceză perfectă.

Lacheul clătină din cap.

— Nu știu, *monsieur*, dar pot să aflu de la slujnica lui *madame*.

Mark încuviință din cap.

— Află — și fii rapid. Iată ceva și pentru slujnică, dacă poate să ofere indicațiile corecte.

Lacheul plecă degrabă, iar Mark se lăsă pe spate în fotoliu și își întinse picioarele, încrucișându-le. Mai luă o gură de coniac. Îi alunecă încet pe gât, arzându-i gândurile îngrijorate legate de un eventual divorț.

Trase adânc aer în piept. Nu avea să fie greu să-și facă intrarea la un dineu, o petrecere sau oriunde pleca Nicole în seara aceea. De când războaiele se încheiaseră, francezilor le plăcea să invite englezi

la petrecerile lor. Mark va avea ocazia perfectă ca să-i urmărească pe Nicole și pe contele ei.

Capitolul 6

Ticălosul arogant era acolo. La serata ducelui de Frontenac. Nicole stătea într-un cerc mic și discret de prieteni într-un colț al salonului uriaș al ducelui, în timp ce Mark ocupa cu îndrăzneală centrul încăperii. Domina un cerc de tinere franțuzoaice care se luptau pentru atenția lui de parcă ar fi făcut parte din familia regală. Era îmbrăcat în negru, cu o cămașă albă scrobită, o lavalieră de un alb uimitor, o haină neagră și pantaloni negri strâmți. Și mai arăta și bine, la naiba cu el. Lui Nicole îi lipsise eleganța simplă a hainelor englezești. Franța era o țară minunată și se mândrea cu moda ei, dar ea începuse să se plictisească de mânecile dantelate și hainele colorate, exagerat de brodate, pe care bărbații le purtau acolo. Mark ieșea în evidență ca o panteră neagră într-o mare de păuni. Dintotdeauna ieșise în evidență.

Îl întâlnise acasă la bunica ei, care organiza un bal. Invitase un grup de soldați care tocmai reveniseră din războiului din Spania. Nicole avea douăzeci de ani, începuse să se ofilească pe margine, după ce își făcuse debutul în societate de doi ani. Mama și bunica erau amândouă concentrate să-i găsească un soț în acel sezon. Așa că era proaspăt coafată și aranjată și expusă în societate ca un porc oferit drept trofeu la un târg. Dar ea era plictisită. Fără nici o urmă de speranță de plictisită. Balurile și petrecerile nu erau genul ei de lucruri. Ea prefera acțiuni animate, precum călăritul și să se ia la întrecere cu verișorii ei pe câmpuri. Dintotdeauna avusese prea multă energie pentru activitățile destinate tinerelor doamne. Brodatul și cântatul la pian? Peste măsură de plictisitoare. Pentru acele acțiuni trebuia să stai într-un loc *prea* mult timp. Ca să nu mai vorbim că se întreba de ce anume și-ar fi dorit cineva să facă un asemenea lucru. Cărui scop serveau asemenea activități?

Nicole își dorise mereu să facă ceva util și, în cele din urmă, găsisese acel ceva. Ea avea un secret. Unul de care mama și bunica nu știau nimic. De fapt, dacă vreuna dintre acele doamne afla ce făcuse ea în ultima vreme, fără îndoială ar fi avut un atac de panică. Nicole obținuse de curând o poziție nouă, chiar dacă neoficială, în rândul polițiștilor de pe Bow Street.

O plănuiise săptămâni întregi după ce citise pe ascuns anunțurile din ziar ale polițiștilor. Grupul de justițieri de elită opera dintr-o clădire conectată la biroul magistratului de pe Bow Street și folosea ziarele din Londra pentru a împrăștiia vești despre criminalii pe care îi căuta. Știind că, femeie fiind, nu ar fi fost niciodată luată în serios dacă nu se dovedea o persoană de încredere, Nicole se implicase într-o misiune privată pentru a-i ajuta pe polițiști.

Îmbrăcată în pantaloni și o cămașă bărbătească (cumpărată pe furiș de la unul dintre lachei), chiar săptămâna trecută, urmărise doi criminali cunoscuți pentru că le jefuiau pe doamne pe Bond Street. Dacă exista o zonă a orașului cu care să fie familiarizată, aceea era Bond Street, cartierul comercial la modă frecventat de membrii înaltei societăți. Sincer, cei doi hoți ieșeau clar în evidență în aglomerația de pe Bond Street. Nu fusese greu să-i găsească. Se izbiseră de domnișoara Winnie Simmons și îi furaseră săculețul, apoi o luaseră la fugă pe stradă până la arcadă. Nicole cunoștea o scurtătură spre zona comercială mare și acoperită. Alergase prin spatele magazinelor și a grajdurilor și le tăiasse calea celor doi, oprindu-i cu un pistol pe care îl împrumutase din colecția tatălui ei. Lăsase hoții și săculețul furat pe Bow Street, cu murdărie pe pantaloni, o ruptură într-o mânecă și un zâmbet uriaș pe chip. Nu fusese niciodată mai fericită și nici nu se simțise vreodată mai utilă.

În noaptea aceea, la balul bunicii, se ascundea în spatele unui palmier în ghiveci, sperând să evite să danseze cu marchizul de Tinsley, pe care atât mama, cât și bunica ei îl priveau drept cel mai valoros pretendent pe care îl avea. În cele din urmă, plictiseala o copleșise, iar Nicole se aventurase până la masa de băuturi pentru a vedea dacă era în stare să toarne pe ascuns un pic de vin în castronul de punct, așa cum făcuse și ultima dată. Vinul făcea mereu ca punctul să aibă un gust mai bun și cu siguranță făcea ca asemenea seri să fie mai ușor de îndurat.

Cu coada ochiului, îl zări pe unul dintre slujitorii suplimentari pe care bunica îi angajase pentru serată cum se întindea pentru a sus-trage o lingură mare chiar din capătul mesei. O vârâse în buzunar, cu cea mai mare lejeritate. Nicole clipi. Servitorul avea ceva tupeu. Când el se strecură imediat după aceea afară din încăpere, instinctele ei preluară controlul. La urma urmei, să faci dreptate era mai interesant decât să te prefaci că te bucuri de o petrecere.

Având grijă să rămână în urmă cu câțiva pași pentru ca hoțul să nu-și dea seama, ea îl urmă afară din încăpere direct pe coridor până la scara ce ducea spre sala slujitorilor. În capul scărilor, el aruncă o privire peste ambii umeri. Nicole se lipi cu spatele de perete și își ținu răsuflarea. Nemernicul începu să urce scările, iar Nicole numără până la zece înainte să-l urmeze. Se ascunse în umbrele de la capătul scării și îl privi cum își strânse în grabă lucrurile dintr-un ungher din sala goală a slujitorilor. Apoi, își croi drum spre o serie mai scurtă de scări, care urcau și ieșeau chiar în spatele grădinilor.

Ea numără până la zece și i-o luă pe urme. În clipa în care ajunsese în grădinile întunecate, bărbatul se afla la jumătatea drumului, îndreptându-se spre ușa din lemn, aflată sub o arcadă care ducea la grajduri. Era pe punctul de a scăpa.

– Stop! Un hoț! strigă ea fără să se gândească.

Pe vremea aceea, era cu mult mai dramatică și mult mai puțin subtilă.

În loc să se oprească, bărbatul începu să alerge. Din nou fără să se gândească, ea își ridică fustele și se aventură după el, pantofii ei delicați de satin scârțâind pe pietrișul aleii. Faptul că el se opri ca să deschidă poarta îl încetini, așa că Nicole se afla la doar câțiva pași în urma lui, dar el o luă la fugă pe alee spre grajduri.

Ea era pe punctul de a-i cere să se oprească din nou, când o umbră ieși din întuneric și îl împiedică cu ușurință pe servitor să înainteze.

Nicole se opri brusc și privi uluită cum umbra se materializează într-un bărbat. Un bărbat înalt, cu umeri lați. Ea făcu un pas înapoi, și i se tăie răsuflarea.

Servitorul dădu să își continue fuga, dar bărbatul îl lăsă lat cu o lovitură zdravănă în cap. Servitorul zbură în spate și rămase nemișcat pe pietriș.

Inima lui Nicole bătea nebunește în pieptul ei.

– Ce a furat?

O voce adâncă însoți umerii lați ai umbrei.

– O... o lingură, răspunse ea, înghițind din greu, dându-și seama, în cele din urmă, că ar fi trebuit să fie îngrijorată de siguranța ei.

Servitorul ar fi putut să o rănească, iar acum era afară, singură, în întuneric, cu un necunoscut, care, în mod evident, nu avea nici o problemă în a comite acte de violență. Își dori să fi avut pistolul tatălui ei, numai că nu avusese timp să-l ia.

Se uită din nou la umbră. Minteaa îi spunea că ar fi trebuit să îi fie frică, dar fu traversată de o senzație de entuziasm. De data asta, făcu un pas șovăitor spre el, sperând să-i vadă în treacăt chipul.

– O lingură de argint, specifică ea.

Păcat. Era prea întuneric pentru a-i vedea trăsăturile.

– Ah, aristocrația chiar își iubește argintăria, spuse vocea adâncă, în vreme ce umbra se aplecă și căută prin buzunarele slujitorului.

O urmă de lumină venită din încăperea de deasupra grajdurilor își proiectă strălucirea peste el. Tot ce fu în stare să vadă în clipa aceea era spatele lui. El purta o uniformă de soldat. Detaliul o ajută să se mai liniștească puțin. Sigur un soldat nu avea cum să-i facă vreun rău. Oare?

El găsi lingura, se ridică și i-o întinse. Lumina se jucă atunci pe trăsăturile lui, iar lui Nicole i se tăie din nou răsuflarea. Păr negru, ochi chiar mai negri, o frunte puternică, un nas perfect drept și cele mai dumnezeiesc de ferme buze cu care fusese vreodată binecuvântat cineva. Doamne sfinte! De când se uita ea la buzele bărbaților? Hmm. Poate de când observase cât de mari și de umede erau ale marchizului de Tinsley. Marchizul și le ștergea adesea cu batista, neratând vreodată șansa de a o face pe ea să se cutremure. Buzele acestui bărbat totuși erau exact opusul. Erau... buze de sărutat.

– Cred că asta îți aparține, nu? spuse soldatul, smulgând-o din șirul gândurilor ei indecente.

Nicole coborî privirea, dându-și seama că el ținuse lingura întinsă spre ea în tot acel timp.

– Oh, da, da, bineînțeles.

Reticentă, ea luă lingura din mâna lui. Degetele lui le atinseră în treacăt pe ale ei. Amândoi purtau mănuși, dar atingerea provocă totuși o emoție necunoscută și încântătoare înăuntrul ei.

– Se pare că cineva va avea nevoie de un nou lacheu, spuse chipeșul străin, retrăgându-și mâna.

– Da, răspunse ea fără tragere de inimă.

Ar fi trebuit să-i mulțumească, să se întoarcă și să revină în casă cât mai repede cu putință. Fusesse nesăbuită să meargă acolo. Trebuia să-și schimbe pantofii înainte ca mama ei să-i vadă și să o certe că-i distrusese. Dintr-un motiv oarecare, nu reușea să-și facă picioarele să se miște, nu îi putea întoarce spatele acelui bărbat enigmatic.

– Cum te cheamă? întrebă ea în grabă, ignorând anii de educație cuviincioasă despre etichetă și bună purtare.

Nu trebuia să întrebi un bărbat cum se numea. Cu siguranță, nu îl întrebai cum se numea în timp ce te aflai singură în întunericul din apropierea grajdurilor.

În mod surprinzător, bărbatul râse. Ei îi plăcu râsul lui. Era adânc și sincer.

– Pe tine cum te cheamă? întrebă el.

Ea îi zâmbi sfioasă.

– De ce nu-mi spui tu cum te cheamă?

– Ah, scumpo, ești inteligentă. Să răspunzi mereu cu o întrebare atunci când încerci să afli ceva de la o altă persoană. Asta îți oferă un avantaj.

Ea nu putu să nu zâmbească larg la răspunsul acela. El era viclean. Îi spusese „scumpo”, iar ea ar fi trebuit să-l plesnească pentru asta. În schimb, cuvântul îi trimise furnicături amuzante din cap până în picioare. Nimeni nu îi mai spusese vreodată „scumpo” Cel puțin, nimeni dintre cei care își dorise ea.

– Nu o să-mi spui? insistă ea.

Ea nu fusese niciodată genul care să renunțe atunci când își dorea cu adevărat ceva, iar în seara aceea își dorea cu adevărat să știe identitatea acelui bărbat. În mod evident, el era unul dintre soldații care fuseseră invitați la serată, sau așa își închipuia ea, dar își dorea să știe numele lui.

– Este de ajuns să spun că sunt o persoană care se bucură mai degrabă de o plimbare printr-o grădină întunecată decât să fie închisă la un bal menit să potolească senzația de vinovăție a aristocrației.

– Să potolească senzația de vinovăție? Ea clipi. La ce Dumnezeu se referea el? Bunica a invitat mai mulți prieteni la această petrecere, precum și soldați.

– Bunica? El își arcui sprâncenele. Locuiești aici?

El făcu un semn din cap spre reședința lor de oraș.

— Da, și mama mea la fel. Ea aruncă o privire spre edificiul mareț. Obrajii îi luară foc. Niciodată nu se mai simțise stânjenită să fie bogată, nici măcar atunci când fusese la biroul polițiștilor, dar acum casa păru deodată ostentativă. Unde locuia soldatul acela? Mai văzu-se vreodată o asemenea casă măreață?

— Dar tatăl tău? întrebă el.

— A murit când eram mică.

De ce îi dădea acelui necunoscut atât de multe detalii despre viața ei? Adevărul era că abia dacă își cunoscuse tatăl. Unchiul și vărul ei, Harry, avuseseră grijă de mama ei, de bunica ei și de ea.

— Îmi pare rău să aud asta, scumpo. Și eu mi-am pierdut tatăl când eram prea tânăr.

Un regret sincer răsună în vocea lui adâncă.

— Și mie îmi pare rău, murmură ea.

— Cine spuneai că este mama ta?

Trăsăturile lui frumoase ieșiră din umbre în timp ce el își înălță capul ca să o privească. Ea se chinui să-și înăbușe un zâmbet și ridică bărbia.

— Tu nu mi-ai spus încă numele tău, de ce ar trebui să-l dezvălui eu pe al meu?

Scena aducea suspicios de mult cu felul în care se simțea, probabil, un flirt. Zâmbetul lui reveni, un fulger alb în întuneric.

— Foarte bine, scumpo, fii cu ochii pe premiu.

— Este evident că ești soldat.

Ea își dori să-și dea una pentru cuvintele prostești de îndată ce îi scăpară printre buze.

— Ce anume mă dă de gol?

Zâmbi larg spre ea, și dinții îi erau perfect dreپți în spatele acelor buze ademenitoare. El făcu un pas spre ea.

— În mod evident, felul în care ți-ai făcut părul.

Ea zâmbi și făcu un pas înainte. Acelui soldat îi plăcea să fie tachinat? Cu siguranță, era mult mai interesant să discute cu el decât cu marchizul de Tinsley, un om căruia orice glumă îi dădea bătăi de cap.

— Ah, mă cam dă de gol, într-adevăr.

Soldatul își scoase pălăria și își trecu degetele prin șuvițele negre și ușor cărlionțate. Părul lui arăta ca o mătase neagră. Nicole își dori

să-și fi trecut și ea degetele prin acele șuvițe. În schimb, strânse lingura în mână.

-Trebuie să mă întorc înăuntru, îl anunță ea în cele din urmă, sperând că regretul din vocea ei nu era prea evident. Dar, înainte să plece, îți dau o ultima șansă ca să-mi spui cum te cheamă.

Zâmbetul lui larg era peste măsură de captivant.

-De ce și-ar dori o tânără drăguță ca tine să știe numele unui soldat?

-Ca să pot să-ți urmăresc cariera? Cuvintele îi zburară printre buze înainte să aibă șansa de a le opri. În plus, unchiul meu spune că ne așteaptă mulți ani de luptă. De unde știu eu că nu o să fii căpitan într-o bună zi?

El se îndreptă de spate, și o scânteie de hotărâre străluci în ochii lui întunecați.

-O să fiu general. Poți conta pe asta. Și apoi: Cum se numea tatăl tău?

Ea își propti mâna rămasă liberă în sold.

-Asta a fost departe de o încercare bună.

-Nu mă poți învinui pentru asta, nu-i așa, scumpo?

Dinții lui străluciră din nou în întuneric.

De fiecare dată când îi spunea „scumpo”, palmele ei transpirau și inima începea să-i bată un pic mai tare. Alintul părea... ilicit.

-O să mă duc înăuntru și o să-l rog pe Josef, lacheul, să cheme patrula ca să-l scoată pe - ea aruncă o privire spre hoțul rămas încă inconștient - acest pierde-vară de aici.

-Nu este nevoie. O să mă ocup eu de asta, răspunse chipeșul străin.

Foarte bine. Nu va exista o recompensă pentru o asemenea crimă. Cei de pe Bow Street nu vor fi interesați. Ea se întoarse fără tragere de inimă în casă, aruncând o privire furișă spre soldat în timp ce înaintă. El își atinse pălăria spre ea, iar ea simți un gol în stomac.

Oh, cât spera să îl revadă pe acel străin frumos.

Râsete puternice atraseră din nou atenția lui Nicole spre digneul ducelui de Frontenac. Cu Mark prezent acolo, consumând tot oxigenul, își dădu brusc seama de cât de aglomerată și de înghesuită era încăperea aceea plină ochi. Pantofii ei tinerești o strângeau, făcând-o

să-și dorească să și-i scoată și să o ia la fugă, desculță, pe balcon pentru o gură de aer curat.

Nu era deloc de mirare că Mark venise acolo în seara aceea. Omul acela era întruchiparea aroganței pure. Fără îndoială că venise pur și simplu la petrecerea din seara aceea și ceruse să i se permită să intre. Ea ar fi trebuit să-și închipuie că așa avea să facă. Nu era genul care să piardă vremea într-o cameră închiriată, picior peste picior, gândindu-se la lucruri. El era un om de acțiune. Aceasta fusese lucrul pe care îl avuseseră în comun când se cunoscuseră. Fără îndoială, mi-tuise vreun servitor ca să-i spună unde avea să fie ea în seara aceea. Omul era un spion foarte abil; să descopere unde putea da de ea era cu greu o provocare. Fusese o greșeală din partea ei să-l lase nesupravegheat în castelul ei. Va trebui să discute cu slujitorii.

Mulțimea din fața ei se mai rări, permițându-i să îl vadă pentru o clipă fără întrerupere pe Mark, din cap până în picioare. Nu se înșelase mai devreme, la ea acasă. El chiar arăta bine. Nu era de mirare că franțuzoaicele roiau în jurul lui. Fusese șocată să-l vadă în ziua aceea. Șocată și ușor euforică. Nu pentru că îi simțise lipsa. Niciodată pentru asta. *Doar* pentru că se așteptase întotdeauna ca următoarea misivă pe care urma să o primească despre soțul ei să îi aducă vestea morții lui premature.

El era inteligent și calculat – și era un spion excelent. Era însă și nesăbuit. Ar fi făcut orice pentru a-și duce misiunea la îndeplinire, pentru a-și câștiga cazul, pentru a excela la orice. Propria lui viață nu reprezenta nimic atunci când își urmărea scopul: acela de a fi cel mai bun spion pe care îl cunoscuse vreodată Londra. Ea auzise suficiente zvonuri despre el de-a lungul anilor. El își îndeplinise acel scop și apoi pe altele.

Reușise să supraviețuiască războaielor. Reușise să fie promovat la rangul de general. Și acum, avea nevoie de ea? Pentru o altă promovare. Ea se sprijini de perete. Bineînțeles că avea. Munca lui era singurul lucru de care îi păsa. În detrimentul tuturor celorlalte lucruri... inclusiv al căsniciei lor.

Nu îi spusese care era condiția ei. Poate că era urât din partea ei, dar voia să-l facă să aștepte, să-l lase să se agite și să se întrebe. Pentru un bărbat atât de obișnuit să dețină controlul, așteptarea era tortură. Dar nici ea nu fusese pregătită să verbalizeze ceea ce voia. În momentul în care el o rugase să-i facă o favoare, ea știuse.

Dintotdeauna știuse ce voia de la el. Lui nu avea să-i placă. Putea prea bine să spună nu, chiar dacă l-ar fi costat propria promovare, iar de aceea ea avea nevoie de mai mult timp ca să găsească modalitatea perfectă de a se exprima. Învățase cu mult timp în urmă că, atunci când venea vorba despre Mark, prezentarea făcea diferența. Era prea inteligent pentru a fi manipulat. Ea trebuia să fie atentă, foarte atentă.

Încuviință politicoșii din cap la ceva ce spuse cineva de lângă ea, apoi îl întrebă pe conte în șoaptă dacă putea să-i aducă un pahar de șampanie. Henri se grăbi să plece ca să-i facă pe plac, iar atenția ei se îndreptă imediat în colțul opus al încăperii, acolo unde stătea Mark. Acesta părea prins în mijlocul unei povești, pentru că vorbea și gesticula, în timp ce doamnele care-l înconjurau se uitau toate la el cu ochi mari și plini de interes. Nicole își dorise să vină la serata aceea și să se bucure de compania prietenilor ei, sperând ca, până dimineată, să găsească vorbele potrivite pentru a-i spune lui Mark ceea ce își dorea. Un somn bun era adesea de ajutor în asemenea dileme.

Dar îl subestimase pe Mark. Uitase pentru o clipă cât de obișnuit era ca lucrurile să meargă exact așa cum își dorea el. El nu avea de gând să nu o urmeze în seara aceea. Voise să vadă ce avea ea de gând. Să vadă în ce companie se plimba. Încerca să își dea seama care putea să fie condiția pentru a fi în avantaj în negocierile de a doua zi.

Henri se întoarse cu un pahar de șampanie și i-l oferi cu o fluturare a mâinii. Ea nu putu să nu se gândească la faptul că Mark nu ar fi oferit niciodată nimic cu o fluturare a mâinii. El clar nu era un adept al emfazei.

– *Merci beaucoup*, răspunse ea, încântându-l pe conte cu zâmbetul ei cel mai măgulitor.

Francezilor le plăcea atât de mult să fie flatați. Mark nu avea nevoie să fie flatat. Aroganța lui depășea flatarea oricui.

Sorbi lung din șampanie, încercând să nu-și lase privirea să țâșnească din nou spre soțul ei îmbrăcat în superbele lui haine de seară, cu frumoasele tinere franțuzoaice înveșmântate în culori pastelate roind în jurul lui ca niște fluturi.

Nu reuși să se abțină. Peste câteva clipe, se uită din nou la el în colțul opus al încăperii. Miji ochii. Da, el venise acolo cu un motiv. Voia să-i ghicească într-un fel condiția. Ce păcat pentru el că acesta era ultimul lucru care i-ar putea trece prin minte.

Capitolul 7

Mark își păstră cel mai fermecător zâmbet lipit pe chip. Zâmbetul pe care îl folosea atunci când se afla la o petrecere și era înconjurat de femei care îl copleșeau cu atenția lor. Zâmbi, încuviință din cap și chiar făcu cu ochiul spre una sau două dintre ele, spre cele mai curajoase. Dar nu se bucură de compania lor fandosită, și, în vreme ce pentru toată lumea părea că acorda atenție fiecărei femei în parte și că se simțea bine, simțurile lui erau pe deplin acordate la ceea ce se întâmpla în colțul opus al încăperii... La Nicole.

Înlocuise pantalonii strâmți de călărie cu o rochie uluitoare de bal de un albastru ca safirul. Corsajul îi îmbrățișa pieptul generos și aluneca în falduri grațioase peste picioarele ei lungi. Arăta... splendid. Dar, oricum, așa arătase dintotdeauna. Ei doi avuseseră nenumărate probleme, dar atracția nu fusese niciodată una dintre ele. Totuși, el ar fi mințit dacă nu ar fi recunoscut că o prefera în pantalonii aceia ai ei.

Afurisitul de conte roia pe lângă ea, cu mâna lui subțiratică întinzându-se din când în când ca să o atingă. Mark mârâi în barbă. Își făcuse cercetările în privința contelui în după-amiaza aceea. Acesta se trăgea dintr-o familie plicticoasă, dar cu renume. Deținea o proprietate din apropiere, care era susținută în principal de comerțul cu lavandă. Era bogat, dar nu indecent de bogat, și se ținuse după Nicole în ultimii doi ani.

Mark mai luă o gură din șampania lui (la naiba, cât de mult și-ar fi dorit să fie coniac!) și răspunse într-o franceză fluentă la ceva ce îi spusese una dintre cele mai vesele tinere. Francezii erau mult mai curajoși decât englezii. Spuneau și făceau lucruri care ar fi fost scandaloase la evenimentele înaltei societăți din Londra. Era unul dintre lucrurile pe care le aprecia la țara aceasta. Unul dintre puținele lucruri.

Aruncă o altă privire pe ascuns și văzu că ea râdea la ceva ce îi spusese contele și își ridica la frunte mâna grațioasă înmănușată în alb pentru a da la o parte, cu deosebită pricepere, o șuviță roșie care se desprinsese din coafura ei. Mark făcu ochii mici spre cuplu. Ceea ce nu reușise să elucideze în căutările lui din după-amiaza aceea

era dacă Nicole era îndrăgostită de conte. Există un singur mod prin care să-și dea seama și, în momentul acela, era pe deplin concentrat să facă exact acel lucru... Îi privea cum se comportau când erau împreună.

– *Mesdemoiselles*, trebuie să vă împrăștiți, se auzi o voce muzicală din spatele lui. Vă purtați ca un roi de albine. Fără îndoială, generalului îi este teamă să nu-l înțepați.

Mark se întoarse și văzu o blondă superbă, pe la vreo treizeci de ani, care își flutura mâinile spre tinerele din jurul lui. Doamnele își ridicară fustele colorate, se încruntară și îi aruncară priviri sceptice, în vreme ce se risipiră prin cele patru colțuri ale încăperii, lăsându-l singur cu femeia blondă.

– Să vă umplu din nou paharul? îl întrebă ea, încă vorbind în ceea ce era evident limba ei maternă. Ea purta o rochie aurie și rubine la gât. Ochii ei albaștri scrutători păreau să nu rateze nimic.

– Aș prefera ceva mai tare, dacă aveți.

Îi oferi zâmbetul lui infam.

– *Oui*, dar Nicole a avut dreptate, *chiar* sunteți fermecător, spuse ea cu un zâmbet viclan.

Pocni din degete, și un lacheu se grăbi spre ei. Comandă un coniac pentru Mark și se întoarse spre el, în vreme ce lacheul plecă în grabă ca să le aducă băutura.

– Nicole v-a spus că sunt fermecător? întrebă el, oarecum surprins, dar continuând să zâmbească larg.

Nu cunoscuse niciodată un compliment pe care să nu-l agreeze.

– *Oui, très charmant*. Ea își întinse mâna spre el. Eu sunt ducesa de Frontenac. Cred că l-ați cunoscut pe soțul meu.

Ah, deci ea era amfitrioana. Da, îl cunoscuse pe soțul ei mai devreme, în seara aceea, în biroul bărbatului. Cerase câteva minute din timpul ducelui, care avuseseră drept rezultat (după cum și sperase) o invitație la petrecerea din seara aceea.

Mark luă mâna și făcu o plecăciune adâncă deasupra ei.

– Plăcerea este de partea mea, ducesă. Vă mulțumesc pentru amabilitatea de a mă fi invitat la dumneavoastră acasă.

Imediat după aceea, răsună zâmbetul ei cristalin.

– Conform spuselor soțului meu, v-ați invitat singur, dar trebuie să recunosc că sunt încântată. Eram dornică de ceva vreme să vă cunosc.

Mark își ascunse zâmbetul pe după paharul de șampanie. Francezii erau persoane directe. Era un lucru pe care el îl aprecia. Fără îndoială, acela era motivul pentru care lui Nicole îi plăcea să locuiască acolo. Își goli paharul înainte ca lacheul să se întoarcă și să îi ofere în loc un pahar de coniac.

– De ceva vreme? repetă el cu întârziere, lăsând cuvintele să plutească în aer.

– Bineînțeles. Soția dumneavoastră mi-a povestit o mulțime de lucruri. Eu și Nicole suntem prietene de mult timp.

El fu surprins să afle că Nicole avusese încredere în cineva. Și, dintre toți oamenii, într-o franțuzoaică. În mod evident, ducesa era un om în care putea să aibă și el încredere. Încă avea probleme de încredere când venea vorba despre francezi.

– Sunt convins că vorbele ei au fost măgulitoare, răspunse el cu o notă de ironie în glas.

– Unele dintre ele au fost măgulitoare, răspunse ducesa și sorbi grațios din șampanie.

– Și cele care nu au fost? se aventură el și arcui o sprânceană.

– Nenumărate, spuse ea pur și simplu, cu cea mai discretă ridicare din umeri.

– Înțeleg. Zâmbetul lui larg se transformă într-un adevărat rânet. De când locuiește Nicole aici?

Ducesa îl privi cu ochii ei atât de perspicace.

– Ceva îmi spune că știți deja asta, *monsieur*.

Știa. De trei ani. Fusese la Paris până atunci, dar el își dorise să vadă dacă ducesa îi spunea adevărul.

– În plus, continuă ducesa. Nu vi se pare ciudat ca un soț să nu știe pe unde a fost propria lui soție?

– Presupun că Nicole v-a spus că noi suntem... El își dresе glasul. Înstrăinați.

– Da, mi-a spus. Ducesa aruncă o privire spre Nicole și încuviință din cap. Noi două suntem foarte apropiate. Știu multe lucruri despre Nicole.

– Cum ar fi?

El nu putu să nu întrebe. Ducesa își ridică paharul la buze și oftă.

– Este deșteaptă, este frumoasă și este très... singură.

– Singură? Mark aproape își scuipe coniacul. Se chină să-și păstreze expresia neutră. Mie nu mi se pare singură.

Pe lângă conte, mai erau alți trei bărbați care se țineau după fustele lui Nicole.

El se concentrează pe trăsăturile lui Nicole. Era adevărat. Chipul ei era lipsit de însuflețire, în ciuda zâmbetului. Ochii ei păstrau o anumită... tristețe?

– Aparențele pot fi înșelătoare, după cum sunt convinsă că știți, nu-i așa, *monsieur*? spuse ducesa.

El își întoarse atenția spre femeia blondă. Nicole îi spusese, oare, cu ce se ocupa el? Că era spion? Ceva îi spunea că femeia știa.

– Prea bine chiar, răspunse el enigmatic.

Da, aparențele *chiar* puteau fi înșelătoare. La fel și cuvintele.

Își aminti de noaptea în care o cunoscuse pe Nicole. I se păruse atât de specială atunci. Atât de diferită de celelalte tinere. Și atunci, păruse atât de singură.

Mark localizează vasul de apă al animalelor aflat într-o parte a grajdurilor și îl stropi pe față pe bărbatul care furase lingura de argint de la cea mai interesantă tânără pe care pusese vreodată ochii. Ce păcat că era o aristocrată... și, fără îndoială, o debutantă. Cea mai cruntă categorie a aristocrației. Naivă, inocentă și foarte bine păzită... de obicei. Fusese o surpriză să o vadă afară, urmărind un hoț. Nu era activitatea tipică pentru o tânără din lumea bună.

Era evident că fata nu avea prea multă minte. Ar fi putut să fie ucisă sau violată. Dacă nu de tipul care furase lingura, atunci de el. Firește că el nu era vreun violator sau vreun ucigaș, dar ea nu avea de unde să știe asta. Nu fusese înțelept din partea ei să plece de la petrecere neînsoțită. Mai ales când arăta cum arăta. Părul îi era de un roșu aprins ca focul. Ochii aveau o nuanță verde stranie. Chipul ei arăta de parcă fusese pictat de un artist. Pomeți înalți, sprâncene castanii, subțiri și arcuite, buze trandafirii ca petalele, care se țuguiau delicat atunci când era amuzată. Se jucase cu ea atunci când refuzase să îi spună numele lui, și nu era complet sigur de ce anume o făcuse. Se prefăcuse că nici el nu o cunoștea pe ea, dar bineînțeles că bunica ei locuia acolo – fata era nepoata contesei de Whitby. Ar fi fost foarte simplu să întrebe pe cineva și să afle numele ei.

Hoțul rosti incoerent ceva și se trezi. Se sprijini greoi în coate și ridică o mână ca să-și frece cucuiul mare care i se forma pe frunte.

— Ce dracului se petrecere aici? mormăi el.

Mark se aplecă și își puse o mână pe genunchiul bărbatului.

— Ai fost prins la furat, prietene, și-ți sugerez să-ți iei tălpășița înainte ca doamna casei să trimită paznicii după tine.

Bărbatul făcu, panicat, ochii mari.

— Tu m-ai lovit, nu?

Hoțul se ridică legănat în picioare, cu frica vizibilă în ochi. Mark se îndreptă de spate, apoi făcu o plecăciune.

— Da, eu te-am lovit.

Bărbatul își atinse ușor buzunarul, evident căutând lingura de argint.

— Nu este acolo, spuse Mark cu calm, sprijinindu-se cu un umăr de un perete al grajdurilor, aprinzându-și o țigară de foi și uitându-se de sus la tip.

— Tu ai luat-o?

Chipul bărbatului rămase încordat într-o încruntare. Mark scoase țigara dintre buze.

— I-am dat-o înapoi proprietarei de drept, care mi-a lăsat de înțeles că ar putea să roage un lacheu să trimită paznicii, după cum ți-am spus. Îți sugerez să pleci.

Bărbatul făcu un pas șovăitor în spate, privindu-l cu suspiciune pe Mark.

— O să mă torni?

Mark își flutură țigara prin aer.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să bag în închisoare sărmani care fac alegeri proaste. Te sfătuiesc să-ți cauți o slujbă decentă și să încetezi să mai faci lucruri de genul ăsta. Să știi că în armată se caută mereu oameni buni.

Bărbatul scutură încet din cap.

— Eu nu sunt un om bun.

— Nu, nu ești, dar ai putea să fii. Gândește-te la asta. Mark căută în haină și scoase o carte de vizită din buzunar. I-o întinse bărbatului. Dacă te decizi că ai vrea să-ți schimbi viața, dă-mi un semn. Altfel, ia-ți tălpășița.

— Mulțumesc, mulțumesc, domnule, spuse slujitorul.

Se aplecă să-și ridice bocceluța și se depărtă cu pas greoi, ocolind grajdurile.

Mark se răsuci pe călcâie și se uită lung la reședința de oraș din fața lui. Apoi, își aruncă țigara pe jos și o stinse sub cizmă. Oftă. Avea să se întoarcă la bal. Fără îndoială, avea să își regrete decizia, dar voia să o vadă pe roșcată în toată frumusețea ei. Era la fel de frumoasă pe cât și-o închipuise? Nu exista decât un mod ca să afle.

Mark scutură din cap, revenind cu gândurile la balul ducesei de Frontenac și cu privirea spre chipul familiar al lui Nicole. Amintirile erau periculoase. Te puteau face să-ți dorești lucruri care erau imposibile, ca, de exemplu, ca oamenii să fie altfel decât erau.

– Este fericită aici? întrebă el și își îndreptă atenția spre ducesă.

Cuvintele îl surprinseră. Nu avusese de gând să întrebe. Ducesa privi melancolic în direcția lui Nicole.

– Își petrece timpul la orfelinatul din zonă, se ocupă de copii.

Mark se încruntă. Un orfelinat? Iată *ceva* chiar surprinzător. Era ceea ce Nicole voia să-l facă să creadă? O rugase ea pe ducesă să-i spună povestea aceea? El miji ochii spre ducesă.

– Și?

Nu era singurul lucru pe care îl făcea Nicole. Era sigur de asta. Ducesa ridică din umeri.

– Din când în când, mai ajută poliția locală să rezolve o infracțiune, două.

– Poliția? Hohotul de râs al lui Mark răsună în încăpere. Asta pare mai tipic pentru ea.

– Da. Poliția este chiar foarte recunoscătoare și extrem de discretă.

– Conte știe ce face ea?

Mark nu putu să nu întrebe, închipuindu-și din nou mâinile lui în jurul gâtului delicat al contelui.

– Va trebui să-l întrebați pe conte, răspunse ducesa cu un zâmbet viclean.

Mark privi spre cuplul aflat în celălalt colț al încăperii.

– Sunt iubiți?

Dacă tot era să pună nenumărate întrebări directe în seara aceea, putea la fel de bine să o verbalizeze și pe cea al cărei răspuns își dorea cel mai mult să îl știe.

Ducesa plescăi.

– Ah, dragul meu general, va trebui să o întrebați pe soția dumneavoastră, căci eu nu sunt omul care să dezvăluie asemenea secrete.

– Francezii chiar țin la secretele lor, spuse el și își încordă mâna pe pahar.

– *Oui*, răspunse ducesa, apoi sorbi delicat din paharul de șampanie.

Mark încuviință spre Nicole și spre grupul ei de admiratori, uitându-se cu aroganță la conte.

– El o dorește, nu-i așa?

O urmă de zâmbet apăru pe buzele ducesei.

– Firește. Cu toții o doresc, dar inima ei îi aparține unuia singur.

Capitolul 8

Când contele deschise ușa de la balcon, o briză ușoară îndepărtă suvițele de pe fruntea lui Nicole. Păși afară, în fața lui Henri, în timp ce el ținu ușa deschisă pentru ea. Se apropie agale de balustradă, se sprijini cu mâinile de aceasta, închise ochii și trase în piept parfumul greu de lavandă.

Cizmele contelui răsunară în ritmul lent al apropierii lui.

– Te simți bine? întrebă el.

– Nemaipomenit. Ea deschise ochii și se întoarse spre el, cu un zâmbet forțat pe buze. Aveam, pur și simplu, nevoie de puțin aer curat.

Contele făcu un semn din cap spre sala de bal.

– Te deranjează? Pot să-i cer să plece...

– Nu o să fie nevoie. Pe Nicole nu o lăsă inima să-i spună lui Henri că să-i „ceară” să plece ar fi fost o încercare inutilă. Omul făcea exact ce își dorea, exact atunci când își dorea.

– De ce a venit? întrebă Henri, cu ochii lui scrutători de un albastru-deschis, cu părul blond-argintiu ușor răscolit de briză.

Nicole oftă. Dădu să răspundă chiar înainte ca ușile de la balcon să se deschidă și Mark să iasă cu pași apăsați, cu două pahare

de coniac ținute în perfect echilibru cu o singură mână. Cu o expresie pe chip care era deopotrivă arogantă și încrezătoare, el se îndreptă spre ei și îi oferă un pahar lui Nicole.

– M-am gândit să înlocuiesc șampania asta slabă cu ceva ce ți-ar plăcea mai mult.

Ea ridică dintr-o sprânceană spre el.

– Subtil ca întotdeauna, observ.

Henri se trase de reverele hainei din mătase galbenă brodate și își drese glasul.

– *Monsieur*, eu și doamna aveam o discuție între patru ochi și...

– Iar acum *eu* și doamna vrem să avem o discuție între patru ochi. Mark smulse paharul de șampanie dintre degetele lui Nicole, îl puse în mâna goală a contelui și îi făcu semn să plece. Dacă ai fi atât de amabil să duci paharul înapoi la bucătărie, sunt convins că *madame* Grimaldi v-ar fi recunoscătoare.

Nările lui Henri se lărgiră ușor. Fără îndoială că se întreba cât de nepoliticos putea să fie un englez. Din păcate pentru el, nu avea nici cea mai mică idee cât de nepoliticos și de încăpățânat putea să fie *acel* englez. Nicole fu nevoită să intervină ca să dezamorseze situația.

– Este în regulă, Henri. În mod evident, generalul are ceva ce trebuie să-mi spună.

– O să fii bine? întrebă Henri și îi studie atent chipul.

– *Oui*, răspunse ea pur și simplu, cu o încuviințare din cap, recunoscătoare pentru grija lui Henri.

În spatele lui Henri, Mark își dădu ochii peste cap. Nicole miji ochii spre Mark, dar francezul își văzu de drum spre sala de bal, cu cele două pahare de șampanie strânse în pumnii încheștați, marginile de la fracul lui lovindu-i ușor spatele.

Nicole se întoarse din nou spre câmpurile întunecate de lavandă. Nu își dorea ca Mark să-i surprindă zâmbetul, dar ea îl rugase pe Henri să iasă pe balcon tocmai din acel motiv. Ca să vadă dacă Mark avea să le-o ia pe urme.

Îl simți în spatele ei, de parcă nu se aflau decât la o distanță de un pas.

– Mulțumesc pentru asta.

Ea duse paharul de coniac la buze.

– Cu plăcere, răspunse el.

Timbrul vocii lui răsună înăuntrul ei. Ea se scutură de acea senzație. Desigur, el o urmărise până acolo, dar nu pentru că era gelos. Și, dacă era gelos, nu era gelos în legătură cu ea. Lui nu îi păsa de ea. Îi păsa numai că un alt bărbat dădea târcoale unui lucru pe care îl considera al lui. Mark era arogant și competitiv. Dacă, de exemplu, contele ar fi fost acolo afară cu tabachera lui, Mark și-ar fi făcut apariția și i-ar fi cerut să i-o înapoieze. De fapt, dacă nu se înșela, probabil că el avea chef de ceartă. Avea să îl pună în gardă pe Henri să stea departe de el.

Ea oftă și își trase umerii într-o linie dreaptă.

– Deci, despre ce vrei să vorbești cu mine... în privat? Ți-am zis că-ți spun *măine* care este condiția mea. Nu își dăduse seama de cât de mult îi lipsise să vorbească în limba ei maternă. Chiar dacă învățase franceza încă de mică de la guvernantele ei, engleza, cu silabele ei reci și consoanele ascuțite, era prima ei dragoste lingvistică.

Și Mark se întoarse cu fața spre câmpuri. Se aplecă înainte și se sprijini cu coatele de balustradă. Era atât de aproape, încât mâinile lor mai că se atingeau. Parfumul lui îi gădilă nările.

– Aveai de gând să-i permiți contelui să te sărute aici, afară? întrebă el.

Fără să vrea, ea își arcui sprâncenele, dar își ascunse surprinderea în spatele paharului, recunoscătoare pentru întunericul de pe balcon.

Nicole ridică dintr-un umăr.

– Tu aveai de gând să le săruți pe fluturașe?

– Pe fluturașe?

Fruntea lui Mark se încreți într-o încruntătură.

– Da. Adineauri aveai un grup serios de doamne adunate în jurul tău.

Mark își frecă maxilarul, iar Nicole nu putu să nu observe că el nu se bărbierise de dimineață și că barba era ușor crescută. Își aminti cum se simțise barba aceea pe... Își desfăcu evantaiul și îl flutură în dreptul feței.

– Fetele nu sunt genul meu. Eu prefer femeile.

Încrederea răsună în vocea lui.

– Serios? Ea închise evantaiul și mai luă o gură de coniac, încercând să nu se gândească la femeile pe care, da, le preferase de ultima dată când fuseseră împreună.

— Da.

— Ca de exemplu?

Nicole se pregăti pentru răspuns. Cum Dumnezeu ajunseseră la discuția acea periculoasă?

— Tu.

Pentru o fracțiune de secundă, ei i se tăie răsufierea, dar apoi se strădui să scoată un râset prin nodul care i se puse în gât.

— Încerci să mă fletezi ca să fiu de acord cu cererea ta.

Mark își întoarse fața de la ea și se uită lung spre câmpuri.

— Merge?

— Depinde.

Ridică încă o dată din umăr. El se întoarse spre ea și o studie, cu chipul surprinzător de serios.

— De ce anume?

— Dacă tu o să fii de acord cu condiția mea.

Nu își dorise ca vocea ei să răsune atât de imperial.

— Care este aceea?

Buzele lui ferm desenate se arcuiră într-o jumătate de zâmbet, apoi își întoarse din nou chipul și privi din nou spre câmpuri. Ea oftă prelung.

— E ceva ce nu sunt pregătită să-ți spun până mâine. Nu n am răzgândit, dar îți admir tenacitatea.

El o privi cu coada ochiului.

— Știi că voi fi aici astă seară, nu-i așa?

Încuviință din cap și duse paharul la buze.

— Desigur.

— De aceea ai ieșit cu contele aici pe balcon? Ca să mă faci gelos?

Nicole își atinse cu vârfurile degetelor cerceul cu diamant.

— Ești gelos?

— Peste măsură.

O spuse cu suficient sarcasm în voce încât ea să nu fie sigură dacă glumea.

Ea își ridică bărbia.

— Vrea să se însoare cu mine.

Mark continua să nu se uite la ea, dar, cu coada ochiului, Nicole văzu că maxilarul lui se încordă.

— Ești deja măritată.

Fu cuprinsă de un fior straniu. Ea îl tachina. Nu se întâmpla adesea să ai un avantaj în fața lui Mark Grimaldi.

— O situație care poate să fie corectată, spuse ea pe nerăsuflăte.

Capitolul 9

Mark privi cum Nicole revenea în sala de bal a ducelui, cu șoldurile unduindu-se în timp ce înainta. Era excitat. La naiba! Când fusese ultima dată când se uitase cu dorință la o femeie? De-a lungul anilor, bineînțeles că se satisfăcuse singur, dar aceea fusese o acțiune fizică, precum a mânca sau a dormi. Fusese ceva necesar, și, în timp ce o făcuse, avusese întotdeauna în gând o femeie cu păr roșu, buze trandafirii și ochi verzi de culoarea spumei mării.

Se întoarse cu spatele la sala de bal și privi lung, fără să vadă, câmpurile cufundate în întuneric, cu mâna liberă înțelestată într-un pumn. Acum, știa sigur. La naiba! Ducesa aproape îi spusese pe față că Nicole era îndrăgostită de conte. Ea avea de gând să-i ceară lui Mark divorțul. Aceea era condiția ei. Foarte bine. Dacă asta își dorea, singura lui opțiune avea să fie să negocieze mai mult timp.

Va fi de acord să rămână căsătoriți un an? Doi? Un an era minimumul cu care ar putea fi el de acord. Avea nevoie să se acomodeze cu noul lui rol. Avea nevoie de timp ca să lucreze la detaliile unui divorț, politic vorbind. Dacă vorbea cu prietenii potriviți, aceștia poate reușeau să ducă totul la bun sfârșit fără prea multă zarvă și, spera el, cu un minimum de bârfe. Avea să fie o chestiune extrem de delicată și avea să fie nevoie să invoce fie impotența, fie nebunia. Nici una din cele două nu era acceptabilă, dar poate reușeau să se gândească la ceva ca să obțină un divorț discret. Mintea lui întoarse pe toate părțile posibilitățile.

La naiba! Închise strâns ochii și lăsă capul în față. Cum de ajunsese în situația aceea? Nu îi scăpă ironia poveștii. Își petrecuse aproape două decenii din viață în serviciul coroanei. Coroana îi ceruse totul – loialitatea, timpul, vitalitatea. Nu existase nici un loc pentru o relație, darămite pentru o căsnicie. Faptul că el și Nicole deveniseră

înstrăinați fusese doar o întâmplare fericită. Dacă ar fi rămas împreună, cu siguranță ea l-ar fi părăsit din lipsă de atenție.

Iar acum, acum că sacrificase totul pentru poziția lui, ei își doreau ca el să se liniștească și să joace rolul de bărbat însurat și fericit. Era absurd, dar știuse că ziua socotelilor lui cu Nicole avea să vină. Nu putea să scape pentru totdeauna.

Ea așteptase o misivă care să o informeze că el fusese ucis. Aproape că o și primise. Cu cinci ani în urmă. El fusese într-un lagăr francez. Fusese torturat fără milă. Fusese cu un picior în groapă. Bunul lui prieten, Rafe Cavendish, îl salvase. Rafe și unii dintre ceilalți spioni se furișaseră în lagăr în toiul nopții, îi doborâseră pe gardieni și îl scoaseră de acolo. Petrecuse luni întregi ca să-și revină, cu câteva oase rupte, pe lângă nas.

Își înalță din nou capul. Un zâmbet lipsit de haz îi arcui buzele. Da, sacrificase totul pentru munca lui, inclusiv toate relațiile. Nici măcar nu mai putea să aibă prieteni. Nu prieteni adevărați. Rafe și fratele lui geamăn, Cade, erau ceea ce avea el mai apropiat de un prieten, dar chiar și ei trebuiau să rămână la distanță. Le era superior. El era cel căruia îi raportau. Nu putea să riște să se apropie prea mult. Era prețul pe care îl plătea pentru a fi la conducere.

Nicole nici nu știa cât de aproape fusese de adevăr. În fiecare zi în care stătuse în lagărul acela blestemat, se gândise la nopțile petrecute cu Nicole în perioada fericirii lor mult prea scurte. Acele amintiri îl ajutaseră să treacă peste cele mai crunte zile din viața lui, dar prefera să se întoarcă în lagăr decât să o recunoască de față cu ea. Ea nu ar face decât să i-o arunce în față.

Se întoarse spre sala de bal. Lăsându-și paharul de coniac pe balustradă, scoase o țigară de foi din buzunarul de la haină și se duse să o aprindă de la una dintre lumânările aflate pe o masă aflată în apropiere. Trase fumul dulce în plămâni și îl scoase într-un O perfect.

Nicole nu fusese cine crezuse el că era atunci când se căsătoriseră. Aflase repede că ea era o mincinoasă uneltitoare. Dar, în zilele acelea sumbre și infernale, se prefăcuse că ea era fata fascinantă și cu chip curat de care se îndrăgostise, inocentă și liberă. Genul de fată care ar fi fugit după un hoț până la grajduri și ar fi flirtat fermecător cu un nimeni din armată.

Mark gemu. Bănuia că era inevitabil ca ei să sfârșească în felul acela, ca ea să îi ceară divorțul ca să se mărite cu contele. Ducesa

fi spusese că era singură. Mark nu o credea. Evident, existau o mulțime de bărbați care tânjeau după atenția și farmecele ei. Poate că, prin singură, ducesa se referise, de fapt, la faptul că Nicole își dorea să fie liberă ca să fie cu contele.

Indiferent de cât de mult își dorea să-i dea una, Mark nu putea să dea vina pe conte. Nicole era extraordinară, inteligentă și plină de viață. Avea să fie o soție bună... pentru soțul potrivit.

Mark nu o putea învinovăți pe Nicole. Nu ar fi trebuit să treacă prin viață singură doar de dragul unei căsnicii care nu ar fi trebuit niciodată să aibă loc.

Se întoarse spre balustradă și își bău restul de coniac. Totul avea să fie bine. Era încrezător că aveau să ajungă la un fel de aranjament care să îi facă pe amândoi fericiți până la urmă.

Capitolul 10

Nicole se uită lung în dulapul ei, apăsându-și palma pe obraz. Cu ce să te îmbraci pentru a avea ceea ce se anunța o discuție extrem de incomodă cu soțul tău, pe care nu l-ai mai văzut de zece ani? Asta fără a lua la socoteală ziua anterioară.

În cele din urmă, se opri la o rochie simplă roz, cu mâneci bufante și dantelă pe corsaj. Îi punea în evidență decolteul, lucrul care îi plăcea cel mai mult la rochia aceea. Mark se uitase la decolteul ei cu o seară în urmă. Desigur, fusese o privire furișă, dar ea o observase. Și fusese încântată. Își dorea să aibă orice avantaj în discuția aceea și nu avea nimic împotriva să-și arate puțin decolteul ca să-și asigure avantajul.

Slujnica ei o ajută să-și pună rochia roz. Jacqueline îi aranjă părul într-un coc relaxat, lăsând libere câteva șuvițe care să-i încadreze chipul, exact așa cum îi plăcea lui Nicole. Își puse la gât setul de perle al familiei sale și se tamponă cu parfum de lavandă în spatele urechilor. După ce terminară, Nicole se privi lung în oglinda mare, cu ramă de lemn, din camera ei. Arăta, oare, la fel de diferită pentru Mark pe cât arăta el pentru ea? Tot el, dar cu atât mai extraordinar de atrăgător, cu mușchi noi, un chip mai tras și linii discrete în jurul ochilor,

care subliniau aerul de autoritate pe care îl deținuse dintotdeauna. Și nasul acela strâmb care cumva o făcea să-și dorească să-l atingă ușor cu un deget. Sau arăta doar bătrână pentru el? O fostă frumusețe (sau, cel puțin, așa fusese numită) care locuise atât de mult la țară, încât se oflise.

O bătaie ușoară în ușa o readuse în momentul prezent.

– *Monsieur le Général* este aici, o anunță una dintre slujitoare.

Nicole se uită la ceasul de pe perete. Mark ajungea mereu la timp. Nu era așa dintotdeauna? Colegii lui îl numeau omul de piatră. Lipsit de emoții, calm, adunat, mereu ferm la comandă. Nu avea prieteni. Prietenii îl puteau trăda. Nu avea familie. Cel puțin, nici o familie pe care să o revendice. Chiar *era* ca o piatră. Ca o statuie, nu ca o ființă umană. Nu avea să își permită niciodată slăbiciunea dată de faptul de a întârzia. Oriunde. Foarte bine. El era acolo, și ea îi promisese că avea să îi spună condițiile ei. Putea prea bine să încheie odată povestea. Cel mai rău lucru pe care putea să-l spună era un refuz, iar ea se pregătise pentru asta.

Trase adânc aer în piept, își supse burta și răsuflă încet. Există doar o cale de a înfrunta acel moment esențial. Cu curaj. Dacă nu cerea acum, nu avea să primească niciodată ce își dorea, căci era, cu siguranță, unica dată când soțul ei apărea la ușa ei, cu pălăria în mână, cerându-i o favoare. Trebuia să profite de ocazie, dar emoțiile îi făcură picioarele să tremure, în timp ce ieși încet din dormitorul ei, înaintă pe coridor până la casa scărilor și se prinse de balustrada de marmură.

Coborî în foaiер, își croi drum până în salonul din față și rămase în fața ușii, cu inima bătându-i nebunește în piept. Înghiți în sec și deschise ușa cu o mână transpirată.

Mark stătea lângă poliță, cu un braț sprijinit, trecându-și o mână prin părul negru. Purta pantaloni cenușii, o haină de culoarea safirului și o cămașă albă. Ca de obicei, cizmele negre străluceau impecabile.

În clipa în care ea deschise ușa, el își coborî mâna și se întoarse spre ea. De ce trebuia să fie atât de al naibii de chipeș? Dincolo de nasul, mai nou, strâmb, chipul lui părea să fie sculptat în piatră. Părul lui era mereu perfect, chiar și după ce își trecuse degetele prin el. Ondularea ușoară și strălucirea șuvițelor negre erau la locul lor,

de parcă erau soldații lui, cărora le era prea frică de el ca să nu îi respecte întocmai comenzile.

Nicole îi întâlni privirea, și o scânteie din ceva ce se simțea foarte mult a dorință o luă cu asalt. Răsuflând greoi, ea coborî imediat privirea în podea. Dorință? Dorința nu ar fi de nici un folos în discuția aceea. Trebuia să-și păstreze sângele-rece. Era pe cale să negocieze cu un maestru.

Se îndreptă spre divan și își strânse fustele ca să se așeze.

– Vrei ceai? întrebă ea cu o voce mult prea ridicată și tremurătoare.

– Nu, spuse el și înaintă spre ea. Tot ce vreau este să-ți aud condiția.

Ea își dresе glasul, sperând ca astfel vocea să nu îi mai fie așa stridentă, și se așeză pe marginea divanului.

– Mereu direct până la capăt.

– Te așteptai la altceva din partea mea?

El zâmbi larg.

– Nu, ia loc, Mark.

Acea era o tactică de negociere. Dacă se așeza și el, aveau să fie egali.

Cu o expresie îmbufnată pe chip, Mark se așeză fără tragere de inimă. Alese un fotoliu aflat în dreapta divanului și se aplecă spre ea, cu brațele sprijinite pe coapse, silueta lui puternică fiind atât de aproape, încât ea putu să simtă miresma discretă a coloniei lui. Condimentată și cu arome de pădure. Ea închise ochii. Și mai multă dorință. Deloc de ajutor.

– Uite, începu el. Știu ce o să spui.

– Da? Ea se încruntă. Îl văzuse vorbind cu Louisa, ducesa de Frontenac, cu o seară înainte. Cu siguranță, prietena ei nu îi spusese ce își dorea ea, ce își dorise cu disperare ani de zile.

– Da, răspunse el. M-am gândit la asta toată noaptea. Sunt conștient că există o cale prin care să reușim să facem ca totul să meargă.

Ea se chinui să-și înăbușe râsetul, strângând straniu din buze.

– Să meargă? Mă gândeam că poate știi deja cum merge.

El ridică din umeri.

– Firește, știu, dar există complicații. Trebuie să fii conștientă de asta. Este departe de a fi simplu.

Ea strânse din buze și mai tare. Pe neașteptate, râsetul vibră în pieptul ei.

- Nu m-am gândit niciodată că este *simplu*, dar la ce anume te referi când spui... complicații?

- Știi tu, chestiile obișnuite. Chestiunile legale, bârfele, chestii de genul. Și mai există și problema sincronizării.

Ea miji ochii spre el. Ce Dumnezeu credea că voia să îi ceară?

- Sincronizare? Chestiuni legale?

Mark se îndreaptă ușor de spate.

- Da, cu noul meu rol, sincronizarea o să fie de extremă importanță. Sigur poți să înțelegi asta. Un divorț are potențialul de a crea foarte mult scandal pentru amândoi, dar și pentru familiile noastre.

Un val rece de uimire o încremeni și i se tăie suflarea, în vreme ce își duse degetele la gât.

- Un divorț!

- Da, răspunse el, privind-o cu ochii mari. El șovăi. Nu asta vrei?

Nicole se foi pe pernele de pe divan, cu inima bătându-i cu putere, într-un amestec de exasperare și tulburare.

- Nu, netotule. Nu vreau divorțul. Vreau ca tu să faci sex cu mine!

Capitolul 11

Mark rămase gură-cască pe fotoliul cu imprimeu floral alb și verde, în stil Ludovic al XIV-lea, în centrul salonului frumos aranjat al lui Nicole. Deschise și închise gura, clipi în mod repetat și își lăsă capul într-o parte, în timp ce încercă să înțeleagă cuvintele care tocmai zburaseră de pe buzele soției lui. Desigur, se înșelase o dată sau de două ori în viața lui. Poate pe vremea când era mai tânăr, un copil. Trecuse multă vreme, dar inexactitatea nu era o senzație care să îi fie *complet străină*.

Doar că pur și simplu nu reușea să-și amintească exact un moment când se înșelase. În mod cert nu putea să-și aducă aminte când se înșelase *atât de al naibii* de rău. Pentru numele lui Dumnezeu, se înșelase la fel de tare ca Napoleon la Waterloo. La fel de tare pe cât se putea înșela cineva.

Era o senzație neașteptată. Prin urmare, nu mai era nici pe departe așa cum era el de obicei, calm și adunat, când se uită lung la Nicole și repetă cuvintele ei cu voce uimită:

– Să fac *sex* cu tine?

Ea se ridică brusc și se îndreptă spre poliță, își încrucișă brațele la piept, apoi se întoarse spre el, cu ochii verzi arzând.

– Da, netotule. Vreau un copil. Ce naiba te-a făcut să crezi că vreau să divorțăm?

O ușoară urmă de îmbujorare se desenă în obraji ei și o făcu cu atât mai atrăgătoare. Era magnifică atunci când era furioasă.

– Azi-noapte ai spus că dragul de conte vrea să se însoare cu tine, ripostă el.

Stai? Cum? Ea voia un *copil*?

– Vrea să se însoare cu mine, dar asta nu înseamnă că eu vreau să mă mărit cu *el*.

Se ridică și Mark. Se apropie de ea lângă șemineu și se opri la doi pași de ea, cu brațele încrucișate la piept. Pentru o clipă, nu luă în seamă comentariul legat de *copil*.

– Atunci, de ce ai menționat asta?

Ea ridică grăbită dintr-un umăr.

– Părei preocupat de prezența lui.

Mark își apăsă pumnul pe frunte, acolo unde începea să se formeze o durere de cap. Cum naiba înțelesese atât de greșit toată situația aceea blestemată?

– Ducesa m-a făcut să cred că ai un cârd de admiratori.

– Și asta este adevărat, răspunse tăios Nicole.

– Stai. El scutură din cap, continuând să încerce să înțeleagă ce îi spusese ea. Adică *nu* vrei să divorțăm?

– Nu, nu vreau să divorțăm, răspunse ea. Ești nebun? Asta ar atrage o avalanșă de stânjeneală asupra ambelor noastre familii.

El miji ochii spre ea.

– Ai o aventură cu contele?

Ea îi aruncă lui Mark o privire acuzatoare.

– Asta nu te privește pe tine, dar, dacă te face să te simți mai bine, nu. Orice copil aș face va fi al tău, fără nici o îndoială, dacă ești de acord cu condiția mea.

Mark se îndepărtă de ea și își trecu din nou mâinile prin păr. Voia să-și smulgă părul din cap. Ceea ce tocmai îi spusese era atât

de neașteptat, încât avea probleme să înțeleagă, și, desigur, nu știa cum să răspundă, ceea ce era în contradicție cu modul în care se ocupa de obicei de lucruri. În mod normal, știa exact ce voia să spună adversarul lui. De ce nu anticipase lucrul *acela* dintre toate afurisitele de lucruri? Un copil? Un copil însemna că trebuiau să facă dragoste. Dar ea nu spusese asta, nu-i așa? Ea folosisese cuvântul „sex”. Ceea ce era straniu. Ce Dumnezeu se întâmpla?

El își frecă ochii cu podul palmelor și se întoarse spre ea.

– Vrei un copil?

Simți cuvântul ciudat de străin.

– Da.

Ea încuviință nonșalant din cap. Apoi, înghiți vizibil.

– Cu mine?

Era stupid să întrebe așa ceva, dar uimirea îl făcu să se simtă stupid în ziua aceea. Ea își lăsă capul într-o parte și răspunse cu o voce plină de sarcasm:

– Se întâmplă să fii singurul soț pe care îl am.

Doamne sfinte! Mark își apăsă degetele pe tâmpilele ce îi zvâcneau.

– De ce subiectul ăsta nu a mai apărut niciodată în discuție?

Ea chiar își dădu ochii peste cap. Îi dădu peste cap.

– Pentru că mă eviți de zece ani. Sau nu-ți amintești asta?

– Nu te-am evitat în ultimii zece ani. Ai fost în Franța în ultimii zece ani.

Ea își arcui sprâncenele.

– Oh? Nu ai fost niciodată în Franța în ultimii zece ani?

Nările lui se măriră ușor.

– Tu nu ai fost în Anglia?

– N-are nici un rost să ne certăm pentru asta. Ea își flutură tăios mâna în aer. Ideea este că-mi știi condiția și că de tine depinde dacă accepți sau nu. Cărțile sunt în mâinile tale. Este rândul tău, generale.

El se îndepărtă de ea. La naiba cu toate. El se gândise la divorț. Fusesse pregătit pentru divorț. Fusesse gata să *accepte* divorțul. Un copil? Habar nu avea ce simțea în legătură cu un copil. Nu se gândise niciodată la unul, acceptase pur și simplu faptul că nu urma să aibă copii. Având în vedere starea restului familiei lui, probabil era mai bine așa.

– De ce? întrebă el, în cele din urmă, revenind spre ea.

– Vreau un copil. Se întâmplă să fii singura cale respectabilă prin care pot avea unul.

– Dar *de ce* vrei un copil? Nu există un titlu pe care să-l moștenească.

Ea își încleștă pumnii, își îndreptă brațele și tremură sub efectul a ceea ce el se gândi că nu putea fi decât o furie înăbușită.

– Oh, da, desigur, te-ai gândi că ăsta este singurul motiv pentru care aș vrea un copil.

– Spune-mi *de ce*, ceru el printre dinții încleștați.

– Ce mai contează?

Ea întoarse privirea, încordarea risipindu-se din brațele ei. I se părea sau observase o urmă de vulnerabilitate în ochii ei înainte să-și fi întors privirea? Nicole înghiți din nou în sec.

– Sunt curios, răspunse el și își temperă tonul mânios.

Ea se întoarse cu spatele la el, îndreptându-se spre uși.

– Curiozitatea nu face parte din negociere. Este de ajuns să spun că vreau să fiu mamă. Ce-ți pasă? O să ai un moștenitor, și eu o să mă ocup în întregime de copil. Nu va trebui să ridici nici un deget.

El studie linia grațioasă a gâtului ei subțire, cărlionții roșcați care scăpaseră din cocul ei.

– Te aștepti să mi-o trag cu tine, să fac un copil și să nu-l mai văd niciodată?

Nicole trase adânc aer în piept. Umerii ei se ridicară și se traseră înapoi.

– Poți să-l vizitezi, dacă vrei. Un copil ar trebui să-și cunoască tatăl. Pur și simplu, nu m-aș aștepta la asta de la tine.

Un amestec straniu de durere și indignare luă cu asalt pieptul lui Mark. Ce fel de monstru credea că era? Se duse să se așeze în fața ei și o obligă să-l privească.

– Crezi că mi-aș lăsa fiul tocmai în Franța, dintre toate locurile de pe pământ?

Ea își ridică bărbia și îl privi în ochi. Obrajii îi erau roșii.

– Aș fi dispusă să rămân în Anglia până când el o să facă, să spunem, zece ani.

– Și unde să te duci după aceea?

Ea își întinse mâinile în aer și ridică din umeri.

– Înapoi în Franța? Oriunde.

- Și dacă este fată? adăugă el.

Ea încuviință ușor din cap.

- Fie. Nu cer decât un copil.

El o privi cu ochii mijiiți.

- Și dacă vreau să am un moștenitor?

O sprânceană roșcată se arcui spre el.

- Mi-am închipuit că nu dai nici două cepe degerate pe asta, altfel ai fi venit să faci unul până acum.

Cuvintele ei fură atât de aproape de adevăr, încât el închise brusc gura. Rămaseră cufundați într-o tăcere încărcată, întreruptă doar de ticăitul netulburat al ceasului de pe poliță.

În cele din urmă, Mark trase adânc aer în piept și își fixă din nou privirea într-a ei, căutând... Ce? Nu era sigur.

- Deci asta este, un copil? Nu-ți pasă dacă este băiat sau fată. Noi... ce? Facem dragoste până afli că aștepti un copil, apoi ne oprim, bănuiesc.

- Exact, dar...

Ea își mușcă buza și coborî privirea spre pantofi, roșul din obraji ei accentuându-se. Oh, lisuse, nu putea să fie de bine.

- Dar ce?

- N-ar fi...

Vocea ei era aproape o șoaptă.

- N-ar fi ce?

El se aplecă mai aproape, ca să o audă mai bine. Ea înalță din nou capul, îmbujorarea devenind cu atât mai evidentă.

- N-ar fi vorba să „facem dragoste“, așa cum ai spus tu. Ar fi pur și simplu sex în scopul procreării.

Mark rămase fără aer. Despre ce Dumnezeu vorbea femeia asta? El își întinse mâinile larg într-un gest de exasperare completă.

- Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

Ea își dresă glasul delicat.

- Nu trebuie să... hmm... ne simțim bine. Asta este tot ce vreau să spun.

El trase capul înapoi de parcă l-ar fi lovit.

- Scumpo, eu o să mă simt bine într-un fel sau altul.

Gura ei se deschise, dar ea o închise brusc, cu o încruntare.

- Bine. Vreau să spun doar că nu trebuie să fie nimic mai mult decât... acțiunea în sine...

— *Acțiunea în sine?* El se simți chiar ofensat. Poate îți vei aminti că nu timpul petrecut împreună în pat a fost problema. Tonul lui scăzu, și, pentru o clipă, își lăsă privirea să alunece peste trăsăturile ei. Ne-am simțit întotdeauna bine, Nicole. Eu m-am simțit și știu că și tu. Nu a fost niciodată nevoie să faci doar acțiunea în sine.

Ochii lor se întâlniră pentru o clipă, apoi privirea ei se întoarse iute, ca o pasăre înspăimântată.

— Chiar trebuie să faci asta mai greu decât este nevoie?

El își sprijini brațul de poliță și se uită lung la ea.

— Da, cred că trebuie.

Ea își încleștă mâinile în pumni, de-o parte și de alta.

— Ești exasperant. Doar dă-mi un răspuns. Da sau nu.

Mark se îndreptă de spate, își frecă mâinile de revere, apoi se îndreptă cu pași apăsați spre ușă.

— Unde te duci? strigă ea după el, cu voce ușor panicată.

— La han. De data asta, eu am nevoie să mă gândesc.

Capitolul 12

Nicole își petrecu următoarele ore încercând să răspundă la corespondență. Îi scriseseră verișoarele din Anglia. Îi scrisese și mama ei. Ca de obicei, mama ei o întreba la modul insistent dacă ea și Mark luaseră legătura. Primise scrisori de la cunoștințe din Anglia, dar și din Franța. Nicole își amânase corespondența timp de săptămâni, preferând să se ducă la o plimbare călare sau făcând ceva activ în loc să stea la o masă aglomerată într-o cameră perfect ordonată ca să scrie despre lucruri care se întâmplaseră deja.

Era mai interesată de felul în care aveau să se petreacă lucrurile și de cum putea ea să participe. Acesta era motivul pentru care alesese viața pe care o avea. Motivul pentru care venise în Franța. Francezii judecau mai puțin decât englezii. Treceau cu vederea lucruri precum faptul că femeile purtau pantaloni de călărie sau femeile căsătorite care nu mai fuseseră cu soții lor de ani de zile. În toți acei ani, puțini oameni o întrebaseră despre soțul ei. Ducea o întrebare. Era o prietenă dragă. Până și Henri îi pusese câteva întrebări, nimic prea

indiscret. Nicole plecase din Anglia și își părăsise familia din mai multe motive. Dar, în ciuda prietenilor pe care și-i făcuse și a vieții pe care și-o întemeiase în Franța, tot singură era.

Se sprijini cu un cot de masa de scris și își odihni bărbia în palmă, cu pana în cealaltă. Lovi ușor cu pana în pergament. Ce avea să spună Mark? Trebuia să accepte, nu-i așa? Își dorea promovarea aceea mai mult decât orice altceva, iar ea specificase clar că pruncul nu ar fi o povară pentru el. Îi revăzu în gând chipul, felul în care un mușchi se încordase în maxilarul lui. Îl înfuriase când îi spusese că totul avea să fie doar un simplu act fizic. Îi rânise mândria.

El era foarte mândru de performanțele lui în pat. Ea nu putea să-l ia în zeflemea pentru asta. Fusesse magnific. Își trecu degetele peste dantela de pe marginea corsajului. Noaptea pe care și le petrecuse cu el erau de neuitat. Se mai trezea încă în unele nopți neliniștită și asudată de la amintirea lor. Un mic suspin îi alunecă printre buze. Se grăbise. Trebuia să fi așteptat ca el să spună da înainte să-i menționeze că va fi un simplu act fizic. Propria ei mândrie i se pusese în cale, după cum făcea de obicei. Își dorise să-l rănească. Era teribil de incomod să-i ceri soțului tău să se culce cu tine. El o respinsese în urmă cu zece ani. Nu voia să-l facă să creadă că aștepta cu nerăbdare.

Simțindu-se neliniștită, aruncă deoparte pana. Oare chiar aștepta cu nerăbdare? De când apăruse el, cu cerințele lui, ea încercase să nu se gândească la cum ar fi din nou în pat cu el. Dacă aveau să folosească patul. Un zâmbet șovăitor i se desenă pe buze. Nu erau nevoiți. El o învățase asta. Un perete putea fi de ajuns, atunci când aveai partenerul potrivit – și, la naiba cu totul, Mark fusese partenerul potrivit. Rămăseseră împreună doar câteva luni după căsătorie, și, în acele câteva luni, el învățase fiecare centimetru din corpul ei, știuse exact unde să o atingă și cum. O învățase și pe ea tainele corpului lui. Știa ce îi plăcea și cum să...

Obrajii îi luară foc. Apucă un evantai delicat de pe birou, îl deschise brusc și își făcu vânt repede. Merde. Mark revenise de doar o zi, iar ea se înroșise mai mult decât o făcuse în ultimii zece ani. Cum era posibil ca el să-i facă din nou una ca asta? Ea nu mai era o fătucă naivă. Era o femeie în floarea vârstei.

Se gândise la asta toată noaptea ce trecuse, nefiind în stare să doarmă. Ea și Mark trebuiau să aibă raporturi sexuale pentru a face

un copil. Acela era un fapt. Dar ea nu putea să i se ofere din nou. Nu putea să deschidă toate acele emoții vechi care se cicatrizaseră în ultimii zece ani. Nu putea permite așa ceva, iar asta însemna că nu trebuiau să repete nopțile pasionale pe care le petrecuseră împreună când fuseseră tineri și îndrăgostiți – cel puțin, ea fusese îndrăgostită. Astfel, totul se încheia cu inimă frântă și dezastru. Abia dacă reușise să supraviețuiască prima dată. Pentru ca târgul lor să meargă, ea trebuia să vină cu o adăugire la condiție: aveau să facă pur și simplu sex. Nu dragoste.

Ea nu era naivă. Înțelegea că un bărbat putea să se bucure de actul în sine indiferent dacă femeia se bucura sau nu, dar Mark nu o lăsase niciodată nesatisfăcută. De fapt, se concentrase să-i ofere plăcere, se asigurase de fiecare dată când făcuseră dragoste ca ea să atingă orgasmul înaintea lui. Bărbatul acela era încăpățânat, indiferent și dominator, dar, pentru numele lui Dumnezeu, era un maestru în pat.

Chiar și simplul fapt de a face sex cu el avea să fie dificil pentru ea. Avea să o facă vulnerabilă. Să o expună. Nu doar trupul ei, ci și mintea și inima ei. O traversă un fior straniu. Era un dans periculos când venea vorba despre inima ei, iar, dacă el nu cădea de acord cu cea de-a doua condiție a ei, singurul rezultat garantat era o plăcere pe care nu o mai resimțise de zece ani. Gândul acela îi făcu pulsul să se întetească. Era ceva ce trebuia să accepte ca să aibă un copil. Avea să merite. Să aibă un copil al ei. Cineva care să o iubească necondiționat și care să nu o părăsească niciodată, cineva căruia ea să i se dedice.

Își închise evantaiul și îl puse la loc pe birou. Visase mulți ani la un copil. Acum, că războaiele se încheiaseră, venise vremea. Nu se așteptase niciodată să aibă ocazia. Ar fi preferat să moară de o moarte lentă și sigură înainte să-l fi contactat pe Mark și să-i fi cerut să-i ofere un copil, dar, când ocazia se prezentă la ușa ei cerându-i o favoare... Un zâmbet de satisfacție i se desenă pe buze. Acea era o cu totul altă poveste. Ar fi fost o fraieră să nu încerce să obțină ceea ce își dorea.

Nicole se ridică și se aproprie de fereastră. Trase la o parte drape-
ria din mătase și privi spre câmpurile din spatele castelului. Își trecu
o mână în sus și în jos peste brațul care deveni dintr-odată rece. Încercă să-și închipuie un copilăș jucându-se pe pajiștea de dedesubt.

Pieptul i se umplu de o dorință aprigă pe care o simți foarte diferit, și totuși la fel de profund, decât ceea ce simțise pe vremuri în prezența lui Mark.

El o întrebase de ce își dorea un copil. Ea nu se așteptase la o asemenea întrebare. Ar fi preferat să mai îndure încă o moarte lentă și sigură înainte să-i spună adevăratul motiv. Pentru că era... singură, pentru că își dorea ca măcar o ființă pe lumea aceea să o iubească pentru totdeauna. Tatăl ei murise când era doar o copilă, iar mama ei nu făcuse niciodată un secret din faptul că nu era de acord cu nici una dintre alegerile lui Nicole. Era unul dintre motivele pentru care mutarea în Franța nu fusese o decizie greu de luat cu atâția ani în urmă. Fusese în stare să scape atât de căsnicia ei dezastruoasă, cât și de controlul mamei. Singurul om de care îi era cu adevărat dor (altul decât Mark) fusese bunica. Când aflase vestea morții acesteia, cu trei ani în urmă, Nicole plânsese amarnic săptămâni întregi. Nici măcar nu putuse să revină în Anglia. Primise scrisoarea la două săptămâni după înmormântare.

Urmări cu un deget rama ferestrei. Avea un trecut nefericit cu propria mamă, dar nu avea să permită niciodată ca o asemenea relație să se formeze între ea și copilul ei. Un copil ar fi șansa de a pune bazele unei familii iubitoare pe care ea nu o cunoscuse niciodată. Un copil ar fi acolo în fiecare zi și ar avea nevoie de ea. Gata cu singurătatea!

Mark ar fi râs de ea dacă i-ar fi spus așa ceva. O considera deja o mincinoasă intrigantă. Trecutul lui îl făcuse să devină un nemernic neîncredător chiar și atunci când era vorba despre propria lui soție. Păruse atât de deschis și de diferit, atât de diferit de marchizul de Tinsley și de ceilalți filfizoni cu care mama și bunica ei își doriseră să o mărite. Îl alesese pe Mark pentru că nu semăna cu ceilalți... pentru că nu păruse că își dorea o soție care să fie ca o păpușă ascultătoare care făcea și spunea toate lucrurile cuviincioase.

Curând după căsătoria lor, el se arătase însă a fi exact ca toți ceilalți bărbați. Nu o apreciasse pentru unicitatea ei. O respinsese pentru lucrurile care erau diferite la ea. O acuzase că îl mințise, că fusese nesinceră înainte de căsătoria lor. Și permisese căsătoriei lor să fie distrusă.

Lăsă ca draperia să cadă peste fereastră, o barieră între ea și lumina strălucitoare a soarelui, apoi se întoarse la biroul ei, la plectiseala

respectuoasă a corespondenței și la scăparea îngăduitoare pe care o oferea în fața gândurilor dureroase trezite de trecut. Nici unul dintre gândurile acelea nu mai conta acum. Singurul lucru care conta era faptul că avea, în sfârșit, șansa să obțină ceea ce își dorea.

Trebuia doar ca Mark să spună da. Amândoi aveau să obțină ceva din căsnicia aceea blestemată. Totuși, dacă Mark era de acord, următoarele luni aveau să fie chinuitoare. Simți un gol în stomac. Avea să fie nevoită să revină în Anglia și să o facă pe soția iubitoare. Cum avea el de gând să le explice tuturor de ce părea dintr-odată îndrăgostit nebunește de o femeie pe care reușise să o uite în ultimii zece ani era ceva ce lăsa pe seama lui să explice.

În orice caz, va trebuie să se afle în compania lui săptămâni întregi și în patul lui, sau pe altundeva, noaptea, pentru ca el să-și ducă la capăt partea de înțelegere și să-i ofere un copil. Nu ar fi nevoie decât de câteva luni, nu-i așa? Deja îi ceruse să rămână pentru vreo câteva luni. Ceea ce însemna trei. Trei luni. Aceeași perioadă pe care o petrecuseră fericiți împreună după căsătorie. Fără îndoială, hotărâse că era perioada de timp în care avea să pară credibil că erau un cuplu adevărat. Avea să fie chinuitor.

Nicole se chinui să se așeze și își petrecu necumpătat de mult timp să-și aranjeze fustele. Încă nu avea chef de corespondență, chiar dacă i-ar fi distras atenția de la acele gânduri. Mark spusese că poate își dorea să fie prezent în viața copilului. Ea avea să îi permită. Nu putea să-i refuze un asemenea lucru. La urma urmei, în ochii legii, ea și copilul îi aparțineau lui. Putea prea bine să rămână în Anglia, poate într-o căsuță la țară, să-i permită copilului să primească vizitele tatălui lui și să meargă la familia și la prietenii ei vechi. Partea aceea nu ar fi atât de rea. Dar putea să supraviețuiască în următoarele luni în compania lui Mark? În patul lui?

Exista doar o cale de a afla.

Majordomul ciocăni ușor în ușa deschisă, întrerupând gândurile lui Nicole. El făcu o plecăciune când ea se întoarse cu fața. Ținea o tăviță de argint cu un bilețel pe ea.

— *Madame*, tocmai ați primit misiva aceasta, spuse el în franceză.

Nicole se ridică, traversă covorul gros albastru și luă misiva de pe tăviță. Recunoscu sigiliul de ceară. G-ul de la Grimaldi se evidenția mare și impunător în mijlocul verdelui-închis.

- Merci, îi spuse ea majordomului, care se retrase imediat din încăpere.

Nicole se întoarse la masa de scris și își folosi cuțitașul din argint ca să rupă sigiliul. Trecu iute cu privirea peste cuvinte. Cu scrisul lui apăsător, Mark spunea: „Am o condiție la condiția ta. Vom discuta la cină în seara asta. Voi fi acolo la opt”.

Capitolul 13

Vinul și primul fel abia dacă fuseseră gustate când o evident de tulburată Nicole își trânti paharul pe masa ridicol de lungă, se uită urât la Mark, care stătea în capătul opus, și spuse suficient de tare pentru ca el să audă:

- Care este condiția ta la condiția mea?

Mark îi adresă un zâmbet mârșav. Ea arăta splendid în seara aceea și cu atât mai ademenitor când starea ei de spirit se potrivea cu nuanțele incandescente ale părului ei.

El se ridică, își luă farfuria, tacâmurile și paharul de vin și se îndreptă spre scaunul aflat chiar în stânga ei.

- Ce faci?

Nicole îl privi prudentă. Era limpede că nu putea suporta suspanșul. El avea de gând să se distreze.

- Vin mai aproape, în mod evident. Sau ai prefera să urlu în legătură cu intimitățile noastre maritale din capul mesei ăsteia nebunești de lungi?

- Noi nu avem intimități maritale, șopti ea aproape ca un mârâit.

El se aplecă spre ea și se asigură ca râsuflarea lui să îi atingă ușor o parte a gâtului atunci când vorbește:

- Nu în clipa asta, dar suntem pe cale să avem, scumpo.

Ea își înșfăcă paharul de pe masă și luă o înghițitură zdravănă.

- Care este condiția ta afurisită?

Mark se lăsă pe spate în scaun și o privi, sorbind din vinul roșu din pahar. Băutura imprimă o linie fierbinte până în stomacul lui.

- Care crezi că este?

Ea își dădu ochii peste cap și își lăsă capul într-o parte.

– Chiar trebuie să jucăm jocul ăsta?

– Doar o singură încercare, insistă el, continuând să zâmbescă.

– Foarte bine. Dacă este băiat, o să vrei să petreacă mai mult timp cu tine.

Izbucnirea în râs a lui Mark răsună într-o veselie nepotrivită în jurul mesei.

– Crezi că nu mi-ar păsa dacă aş avea o fiică?

Nicole ridică din umeri, îşi puse deoparte paharul, apoi luă o lingură din supa de ţestoasă.

– Presupun că nu ar fi atât de importantă pentru tine.

De astă dată, el fu cel care îşi dădu ochii peste cap.

– Asta arată cât de bine mă cunoşti. S-ar putea chiar să *prefer* o fiică.

– Poftim? Ea clipi, cu fruntea încrăţită într-o încruntare. De ce?

– Te înţeleg şi înţeleg rădăcinile dragostei dinastice de moştenitori de sex masculin, dar tatăl meu este din Italia, şi fetele sunt preţuite acolo.

– Da, dar familia ta...

– Prefer să nu vorbesc despre *restul* familiei mele.

El îşi încheştă maxilarul. Ea schiţă spre el un zâmbet încordat.

– Oh, da. Ştiu prea bine ce subiect sensibil este restul familiei tale.

– Bine atunci. Suntem de acord să nu discutăm despre asta.

Mark îşi petrecu vreo câteva clipe rearanjându-şi tacâmurile lângă farfurie.

– Foarte bine. Asta este condiţia ta, să-ţi petreci timp cu copilul tău? Ți-am spus deja că putem să aranjăm acest lucru. N-am nimic împotriva.

Mark scutură din cap. Acela era un subiect cu multe implicaţii pentru el. Familia. Orice familie. Toată familia. Îşi iubise părinţii şi fusese iubit de mama şi de tatăl lui, dar nu prea fusese copleşit de iubire familială din partea celorlalţi. Mama lui încercase ani de zile să-şi convingă tatăl să-i accepte soţul şi fiul. Când demersul ei nu funcţionase, după o ultimă insultă a bunicului pe care Mark şi-o amintea mult prea bine chiar dacă, la vremea aceea, fusese doar un puşti de opt ani, mama lui renunţase. Ea şi tatăl lui Mark se mutaseră într-un oraşel în Devon şi duseră o viaţă liniştită, simplă şi fericită. Tatăl lui muncise ca pantofar într-un sat. Din câte ştia Mark, mama lui nu mai încercase niciodată să-şi contacteze familia.

Cât despre familia din partea tatălui, le trimiseseră cu drag scrisori, dar locuiau în Roma, atât de departe, încât putea prea bine să fie pe o altă planetă. Nici unul dintre ei nu venise în vizită, iar tatăl și mama lui Mark nu îl duseră niciodată în Italia. Era deja adult când își întâlnise rudele italiene.

Din cauza copilăriei lipsite de frați, gândurile lui Mark despre familie se concentrau în mare parte pe răul făcut de rudele din partea mamei. Fusesse devastat de respingerea lor. Nu așa trebuia să se comporte o familie.

Când Mark se însurase cu Nicole, perioada de curtare și căsătoria se petrecuseră în grabă. Abia dacă avusese ocazia să se gândească la viitorul lor înainte să devină înstrăinați. În anii scurși de atunci, fusese atât de concentrat pe cariera și pe ambițiile lui politice, încât nu se gândise niciodată la faptul că să nu fie cu Nicole însemna să renunțe la singura șansă de a avea un moștenitor. În mod intenționat, nu-și permisese să se gândească la acel lucru.

Acum, posibilitatea aceea era așezată lângă el și se bucura de o supă de țestoasă. Faptul că Nicole îl pune fața în față cu ceva ce îndepărtase din gândurile lui îl făcea să se simtă incomod. Nu era pregătit, dar nu avea de gând să facă un copil și să nu-l cunoască. De asemenea, ideea de a face sex fără implicare, doar ca să aibă un copil, i se părea dezgustătoare. Copiii trebuiau concepuți din dragoste, pasiune... și plăcere.

– Da, mi-ar plăcea să petrec timp cu copilul meu. Dar *nu* asta este condiția mea, îi spuse el, în cele din urmă.

– Atunci, care este?

Ochii ei verzi se aprinseră. Era evident că devenea nerăbdătoare.

El își lăsă privirea să zăbovească pe chipul ei, apoi să alunece încet spre decolteul ei.

– Consider că ideea de a copula pur și simplu este inacceptabilă. Trebuie să facem dragoste, altfel pică orice înțelegere.

Capitolul 14

Lingura lui Nicole ateriză direct în supă, împrăștiind lichid pe fața de masă curată, în timp ce ea se ridică brusc.

- Poftim? Nu. Nu. Nu!

În mod evident, omul innebunise.

Mark se lăsă pur și simplu pe spate și o privi calm, clipind spre ea cu genele lui incorect de lungi.

- De ce ești atât de supărată pe tema asta?

Ea apucă masa cu ambele mâini și se uită urât la el.

- Nu, în nici un caz. Pur și simplu, nu. Nu pot. Nu o să fac asta.

Nu putea să-i explice de ce nu putea să supraviețuiască după o asemenea condiție. De ce făcea ca lucrurile să fie atât de dificile?

- Nu reușesc să înțeleg care este obiecția ta. Dacă îți amintești, am avut unele momente remarcabile în pat.

Zâmbetul lui larg era lipsit de remușcări. Ea își dori să-l plesnească peste fața lui frumoasă.

Își amintea, cum să nu? Făcea tot ce îi stătea în puteri să *nu* își amintească.

- Asta nu are nimic de-a face cu toată povestea asta.

El își ridică paharul de vin și roti ușor lichidul dinăuntru.

- Are totul de-a face cu povestea asta. Dacă este să concepem un copil, am putea la fel de bine să ne bucurăm de proces.

- Nu. În nici un caz.

Inima ei făcu tot posibilul să nu sară din corsaj. El era intenționat un nemernic. Nu exista nici un alt motiv pentru care să emită o asemenea cerere. Voia să o tulbure.

Un lacheu intră agitat în salon. Când văzu că Mark se mutase în colțul opus al mesei, o expresie de surprindere i se desenă pe chip. Slujitorul se grăbi să-i aducă lui Mark bolul de supă.

Mark așteaptă până ce lacheul plecă înainte să i se adreseze din nou lui Nicole. El continuă să-și rotească încet vinul în pahar.

- Refuzi condiția mea?

Ea miji ochii. Puteau să joace în doi jocul acela. El își dorea afurisita de promovare, nu-i așa? Ea făcea bine să nu uite detaliul acela.

- Da. Refuz.

Ea își ridică bărbia în aer și se uită lung spre masă, refuzând să-l privească.

- Bine. El își puse paharul jos și își încrucișă brațele la piept. Atunci, o să mă întorc în Anglia și o să fac tot ce pot ca să-mi obțin promovarea fără tine, iar tu poți să rămâi fără copii.

Ea își țuguie buzele. La naiba cu el! Juca la cacealma.

- Ai renunța la promovarea ta pentru o cerință atât de ridicolă?

- Refuz să fiu folosit ca armăsar. Am șansa de a fi promovat fără tine. Totuși, tu *nu* ai nici o șansă să faci un copil legitim fără mine.

Degetele ei se înfășurară strâns pe paharul de vin, în timp ce inima continuă să îi bată cu putere în piept.

- Bastardule¹, mârâi ea.

El zâmbi larg în timp ce sorbi o gură de vin.

- Te asigur că nu sunt bastard. Chiar dacă trebuie să știi că asta este o opțiune pentru tine. Ai putea să-l pui pe contele tău să-ți facă un copil. Eu sunt aici de două zile. Nimeni nu te-ar contesta dacă ai apăsarea cu un copil, să spunem, peste nouă luni.

Un mormăit răsună în pieptul ei, încercând să se elibereze.

- Știi că nu aș face așa ceva.

- Ba nu știu deloc asta. Umorul de pe trăsăturile lui dispăruse. Nu mai știu cine ești.

Un fel de lipsă de speranță se așternu peste ei, sufocând orice aer de tachinare.

- Ai știut vreodată? șopti ea, uitându-se lung la propriul pahar, nu la el.

Rămaseră cufundați într-o tăcere sumbră pentru ceea ce păru a fi o eternitate înainte ca Nicole să ridice încet paharul la buze și să îi bea tot vinul. Îi aruncă o privire lui Mark.

- Să te ia naiba. De ce faci ca lucrurile să fie atât de complicate?

El o privi sobru, lăsându-se în spate pe scaun.

- Îmi pare că tu ești cea care face ca lucrurile să fie dificile, scum-po. Dacă vrei copilul meu, un moștenitor legitim, trebuie pur și simplu să fii de acord să te simți bine în pat cu soțul tău. Nu mi se pare că cer atât de mult. Nu înțeleg de ce te împotrivești.

Nicole răsuflă prelung și apăsă. Trebuia să gândească rațional. Rațional. Să elimine emoțiile. El avea dreptate. La naiba cu el, dar avea dreptate. Era ridicolă. Ba, mai important, el își pusese deja la bătaie oferta, spunând că avea să se întoarcă în Anglia. Ea îl cunoștea suficient de bine încât să știe că, atunci când făcea o asemenea afirmație, mândria lui blestemată îl împiedica să se răzgândească.

¹ În limba engleză, în original, *bastard* înseamnă și copil nelegitim, dar și ticălos, nemernic. (n.red.)

Dacă voia un copil, un copil legitim, trebuia să fie de acord cu condițiile lui. O prinsese la cotitură. *Merde*. Nu exista vreo cale prin care să încerce să susțină că un copil ilegal era al lui. Nu îi stătea în fire. Pentru numele Domnului, era măritată. Poate că nu era fericită, dar își lua în serios angajamentul și refuza să-și înșele soțul, indiferent de ce făcuse el în toți acei ani. Nu auzise niciodată bârfe despre iubitele lui, dar, oricum, acesta era unul dintre motivele pentru care locuia atât de departe. I-ar fi făcut rău să audă despre el, și îi interzisese mamei să o țină la curent. Lucru care nu o împiedica pe mama ei să întrebe de căsnicia ei, dar o împiedica să-i transmită vreo picanterie pe care să o fi auzit despre Mark de la bârfitoarele din Londra.

Nicole se ridică și își aruncă șervetul pe scaun.

– Mi-am pierdut pofta de mâncare. Îmi închipui că ai aranjat deja revenirea noastră în Londra, nu?

Mark încuviință din cap, cu zâmbetul acela exasperant revenit pe buze.

– Firește.

– Bine. Sunt de acord cu condițiile tale și vreau să plecăm mâine în zori. Cu cât terminăm mai repede cu toate astea, cu atât mai bine.

Ea se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere.

Capitolul 15

Mark ajunse acasă la Nicole în dimineața următoare exact când soarele stătea să răsară. Ceața continua să se înalțe din câmpurile înconjurătoare de lavandă, iar căprioarele zburdau de-a lungul drumului lung și șerpuitor din pământ care ducea până la casă. Mark trase perdeluța de la geamul trăsorii și privi în jur. Inspiră adânc de două ori aerul curat și tare al dimineții, pătrunzător de la parfumul de lavandă. Franța ar fi o țară minunată... dacă dușmanii lui nu ar trăi acolo.

În oraș, închiriasse o trăsură care să-i ducă până la Calais, unde avea să se urce la bordul unui pachebot spre Dover. Călătoria urma să dureze două zile. După ultima cină, pe care el o încheiasse cu un zâmbet triumfător pe chip, își petrecuse restul serii în căutarea celor mai

bune cazări pe care putea să le găsească într-un timp atât de scurt. Reușise să facă rost de un mijloc de transport suficient de comod, cu un vizitiu rezonabil de treaz. Ba, mai important, omul era dispus să-i ducă până la Calais... după ce Mark se oferise să-i plătească o sumă frumoasă, bineînțeles.

Nicole întârzia. Nu întârzia ea întotdeauna? Mark aștepta în foaier, cu mâinile îndoite la spate, legănându-se înainte și înapoi pe călcâie, în timp ce ea și slujitoarea ei goneau în stânga și în dreapta la etaj. Își verificase ceasul de buzunar de aur de cel puțin trei ori înainte ca Nicole să ajungă, în cele din urmă, în capul scărilor. El ridică privirea spre ea, și inima începu să îi bată mai repede. Ea se purta imperial, îmbrăcată într-o rochie-de călătorie cenușie, cu o mantie argintie și o bonetă asortată. Era îmbrăcată pentru el, pentru o călătorie pe care urmau să o facă împreună. Avea ciudata senzație că o ducea acasă.

Doi lachei o luară înaintea ei, purtând un cufăr mare între ei. Un săculeț brodat albastru cu alb se odihnea în scobitura brațului ei, iar gentuța din mătase cenușie îi atârna la încheietura mâinii. Îi aruncă lui Mark o privire arogantă, în timp ce coborî treptele și ieși pe lângă el pe ușa de la intrare, spre trăsura care aștepta.

– Am închiriat o trăsură suficient de mare pentru ca slujnica ta să meargă împreună cu noi, spuse Mark, alergând să o prindă din urmă.

El nu își luase valetul în acea călătorie, dar se aștepta ca slujnica lui Nicole să meargă cu ei.

– Nu o să fie necesar. Jacqueline nu o să ni se alătore. Sora ei stă să nască, iar ea preferă să rămână aici.

– Nu-ți iei nici o slujnică?

Mark clipi. Nicole oftă.

– Nu. Va trebui să angajez una, pentru o vreme, când ajungem în Anglia.

– Nu o să fie o problemă.

Mark deschise portiera de la trăsură, dar mintea lui o luă din loc. Aveau să călătorească singuri tot drumul până la Calais. Din anumite motive, gândul îl făcea să resimtă o nesiguranță vagă. Își propusese să fie un partener de călătorie fermecător și jevial pentru Nicole și pentru slujnica ei. Dar să rămână numai el cu Nicole avea să fie... Dumnezeuule! Cum avea să fie?

Lacheii încarcă cufărul cel mare al lui Nicole în spatele trăsurii, lângă al lui Mark, cu mult mai mic. Mark o ajută să urce. Ea nu se uită la el. Urcă și el pe scăriță și se așează pe bancheta din fața ei. Nicole își pusese săculețul pe podea, la picioare, și gentuța pe locul de lângă ea.

Înainte ca Mark să apuce să spună ceva, o slujitoare mai în vârstă ieși valvârtej pe ușa principală, purtând în brațe un coș mare. Se întinse spre trăsură și împinse coșul înăuntru pe podea. Vorbi în franceză:

— *Madame*, am pregătit mâncare pentru tine și pentru *monsieur*. Pentru drum.

— Mulțumesc, *madame* Duval, răspunse Nicole în franceză. Ce drăguț din partea ta.

— Când crezi că o să te întorci, *madame*? întrebă femeia mai apoi, cu lacrimi în ochi.

Nicole aruncă o privire neliniștită spre Mark.

— Nu știu încă. O să vă scriu și o să vă dau de veste imediat ce am o idee mai clară.

— O să-mi fie dor de tine, *madame*, spuse bucătăreasa, în cele din urmă.

— Și mie o să-mi fie dor de tine, *madame* Duval.

Fața lui Nicole se umplu de tandrețe față de slujitoare.

Bucătăreasa îi aruncă lui Mark o privire acuzatoare înainte să se îndepărteze de trăsură. Lacheii ridicară scărița, închiseră și fixară portiera. Mark lovi de două ori în plafonul trăsurii pentru a-i semnaliza vizitiului că erau gata să plece. Trăsura porni într-un ritm hotărât pe cărarea cea lungă ce ducea spre drumul principal.

— Presupun că l-ai informat pe conte că pleci, nu?

Mark nu putu să nu întrebe.

— I-am scris un bilețel în dimineața asta, răspunse Nicole, fără să-și întoarcă privirea de la peisajul care se vedea dincolo de fereastră.

Mark o privi cu atenție cu ochi somnoroși. Zdruncinăturile trăsurii legănau ușor trupul ei. Coloana subțire a gâtului ei se inclină, în timp ce ea privi spre priveliștea luxuriantă a câmpiei. Nările i se lărgiră ușor. În mod evident, era furioasă. Nu-i plăcea că trebuia să fie de acord cu condiția lui. „Excelent“, se gândi el cu amărăciune. Sexul cu o soție furioasă era, cu siguranță, o plăcere. Depășise limita? Îi ceruse prea mult? Doar trecerea vremii avea să spună dacă da sau

nu. Cea mai mare parte a lui hotărâse deja că avea să își facă griji mai târziu. Deocamdată, reușise să o facă să accepte să revină la Londra cu el. Un zâmbet îi arcui buzele. Victorie!

- Ce mai face familia ta? întrebă ea, apucându-se de faldurile fustelor, fără să se uite încă la el.

Își lua revanșa pentru că îl menționase pe conte.

- Dacă te referi la familia tatălui meu, e bine. Am fost la Roma acum mai puțin de un an.

- Și familia mamei tale?

Ea își deschise gentuța și începu să scotocească înăuntru, fără să-i întâlnească privirea.

- Din ce am auzit, se descurcă de minune, spuse el apăsător. Vărul meu John s-a logodit de curând. Sau, cel puțin, asta spun ziarele.

- Află vești despre familia ta din ziare? întrebă ea, întâlnindu-i privirea, în sfârșit.

- Te surprinde asta?

El se aplecă într-o parte, cu un cot sprijinit pe bancheta trăsorii.

- Presupun că nu ar trebui.

Ea își așează gentuța într-o parte și începu să-și desfacă mânușile, aranjându-se pentru lunga călătorie.

- Cine este norocoasa tânără?

- Logodnica lui John? întrebă el. Norocoasă pentru că o să fie o viitoare ducesă?

El continuă să o urmărească atent, în timp ce se prefăcea că nu o privea. Se simți brusc gelos pe mânușile ei, pe apropierea lor de degetele ei delicate, de pielea ei fină. Modul intenționat lent cu care ea le îndepărtă îl făcu să se foiască pe locul lui.

- Nu. Nu asta am vrut să spun. Vocea ei era ascuțită. Am vrut să spun norocoasă pentru că vărul tău este un om bun.

- Bineînțeles că asta ai vrut să spui, răspunse Mark, cu o urmă de sarcasm în voce. Am uitat că-l cunoști.

El scutură din cap și își întoarse privirea spre geam. Era mai bine să nu o urmărească până nu termina cu mânușile acelea blestemate.

- Și unchiul tău? continuă ea.

- Mă tem că nu se simte bine. Suferă de o boală de plămâni. Doctorii nu sunt foarte optimiști.

- Și despre vestea asta s-a scris în ziare?

O urmă de uimire se simți în vocea ei.

– Nu. Sunt la curent cu starea lui de sănătate.

– Ai un spion care se ocupă de asta, nu-i așa? îl întreabă.

Se uită spre ea. Fu scoasă prima mânășă.

– Ceva de genul.

Mark ura să admită că îi păsa de familia mamei lui suficient cât să mai verifice ce făcea, dar era adevărat. Potrivit surselor lui, unchiul lui era cu un picior în groapă. Mark intenționa să-l viziteze în curând ca să-și ia rămas-bun. Măcar atât putea să facă, dar nu avea de gând să o recunoască de față cu Nicole. Verificase ce făcea și ea. Ori de câte ori vreunul dintre colegii lui fusese în Franța de-a lungul anilor, îl rugase să îi facă un raport complet despre Nicole. Le scăpase însă povestea cu orfelinatul. Sau cu contele. Trebuia să aibă o discuție serioasă cu ei.

– Îmi pare rău să aud că starea de sănătate a unchiului tău este precară.

Nicole își scoase și a doua mânășă, pe care o aranjă cu grijă și o așeză pe locul de lângă ea.

– Mulțumesc, spuse el.

– Tot nu te recunoaște public? întreabă ea.

Încă o remarcă sarcastică.

– La rugămintea mea, da, răspunse el pe un ton neafectat.

Ea scutură din cap și oftă.

– Nu o să înțeleg niciodată de ce nu povestești despre familia ta superiorilor tăi de la Ministerul de Interne. În plus, sunt spioni unși cu toate alifile, te-ai aștepta să fi aflat deja.

Mark își scoase pălăria și o lăsă să cadă pe locul de lângă el.

– Unii dintre ei știu. Cei isteți.

Sprâncenele ei se arcuiră.

– Serios?

– Da, și mai știu și că nu prea am de-a face cu familia mea.

– Și ceilalți? insistă ea.

El ridică dintr-un umăr.

– Ceilalți sunt politicieni, nu spioni. Sunt interesați doar de ei. Nu-și pot închipui cum să fie cineva înrudit cu un om ca unchiul meu și să nu reclame acest lucru. Față de ei a fost simplu să păstrez secret adevărul.

Ea scutură încet din cap.

– Și tu vrei să fii unul dintre ei.

– Vreau să intru în politică, da. Dar din motive diferite. Chiar îmi doresc să fac o afurisită de diferență.

Furia din vocea lui îl surprinse. Trase adânc aer în piept ca să se tempereze. Nicole își arcui sprâncenele, în timp ce dădu să se deschie la nasturii pelerinei.

– Și totuși, refuzi să folosești legătura pentru a-ți continua cariera? Ai preferat să vii după mine în Franța și mă duci înapoi în Anglia decât să recunoști public că ești nepotul unui duce.

– Dacă aș fi făcut referire la bunicul și la unchiul meu, nu aș fi fost cu nimic mai bun decât ei toți la un loc, răspunse apăsat Mark.

Se uită lung pe geam, gândindu-se la cuvintele ei. Nicole știa cum să-l enerveze. De fapt, ea era una dintre puținele persoane de pe pământ care *chiar* putea să-l enerveze. O dată, în toiul nopții, după ce făcuseră dragoste pasional și rămăseseră întinși goi, unul în brațele celuilalt, îi spusese că nu voia să aibă nimic de-a face cu familia lui din Anglia.

Fusese începutul sfârșitului relației lor... pentru că atunci începuseră și minciunile ei. Cel puțin, cele sfruntate.

– Cine este familia ta? îl întrebase ea, cu ochi mari și nevinovați, clipind spre el. Se prefăcuse că nu dădea nici două cepe degerate pe bani, titluri sau origine. Și, în tot timpul acela, ea știuse. Știuse cine era bunicul lui, dar se prefăcuse pur și simplu a nu ști, exact ca o membră clevetitoare și mincinoasă a înaltei societăți.

Mark îi întâlni privirea și schiță un zâmbet calculat.

– Se pare că faptul că am venit după tine în Franța pentru a te lua înapoi în Anglia are un beneficiu în plus decât a-mi revendica familia.

– Care este acela?

Ea își coborî pelerina peste umeri. El schiță spre ea un zâmbet galeș.

– În seara asta, o să fac dragoste cu o femeie frumoasă.

Capitolul 16

Nicole se trezi din moțăială când trăsura trecu peste o groapă. Ea tresări și clipi, având nevoie de o clipă ca să-și amintească unde

se afla. Privirea ei se adaptă la întunericul care o înconjura. Oh, da. Se afla într-o trăsură cu Mark, îndreptându-se spre Anglia pentru prima dată după zece ani. Își întinse brațele în față și scoase un oftat prelung. Viața era imprevizibilă. Dacă, în urmă cu o săptămână, i-ar fi spus cineva că avea să se afle acolo, ea i-ar fi spus că era absolut nebun. Și totuși, iat-o acolo, odihnindu-se într-o trăsură închiriată, la nici o aruncătură de băț de soțul ei cel ticălos, dintre toți oamenii de pe pământ.

– Deci s-a făcut noapte? întrebă ea cu voce adormită, ridicându-se și întinzându-și brațele deasupra capului.

– Aproape, răspunse Mark.

Nu-i putea vedea trăsăturile, dar ochii lui străluciră ca ai unui animal sălbatic în întunericul adânc.

Nu trebuia să întrebe ca să știe că el nu dormise. Fusesse cu ochii în patru, în căutarea tâlharilor la drumul mare sau în identificarea problemelor ce puteau apărea de-a lungul drumului. Ea nu voia să recunoască față de sine că faptul că îl știa acolo o făcuse să se simtă destul de în siguranță cât să adoarmă. Avusese probleme cu somnul noapte de noapte în patul mare din casa ei din Franța. De fapt, în timp ce căscă și continuă să se întindă, își dădu seama că ziua aceea lungă petrecută în trăsura incomodă fusesse una dintre dățile în care dormise cel mai bine.

– Cât mai este până la han?

– O oră, poate.

Se opriseră la amiază la un han de pe marginea drumului pentru o pauză și ca să meargă la toaletă. Schimbaseră caii și mâncaseră din coșul mare de picnic pe care li-l dăduse bucătăreasa. Mark o informase pe Nicole că aveau să stea la un han în seara aceea și să ajungă la Calais în seara următoare.

La scurt timp după ce își reluaseră drumul, Nicole adormise într-un colț al trăsurii, folosindu-și pelerina împăturită drept pernă. Se uită în jos. Avea o pătură moale înfășurată în jurul ei. Evident, Mark o luase din cufărul lui și o învelise cu ea. Nu putu să nu zâmbească. El putea să fie grijuliu atunci când nu era un nemernic autoritar. Își aminti de momentul în care fuseseră împreună și ea fusesse afectată de o răceală cruntă. Îi făcuse supă de pui și o băgase în pat, venind să o verifice constant și să vadă dacă avea febră. Chiar îi amestecase niște ierburi cu un miros puternic, susținând că aveau să o vindece.

Ea bănuia că se folosise de mult usturoi. El o convinsese să bea lichidul acela îngrozitor, și la naiba dacă nu se simțise ca nouă în dimineața următoare.

Nicole se ridică, împingând pătura până în poală. I se făcuse brusc foame. Se aplecă să scotocească orbește în coș după pâinea, carnea și brânza pe care le descoperiseră acolo.

Mark o ajută și deschise geamul pentru a lăsa să intre lumina lunii.

– Vrei? întrebă ea, în timp ce așeză în poală un șervet de in, o felie de pâine și ce mai rămăsese din brânză.

– Da, mulțumesc.

– Cât timp am dormit?

Ea îi întinse o bucată de pâine și o felie de brânză înfășurate într-un al doilea șervet.

– Câteva ore.

Îi stătea pe vârful limbii să-i povestească despre problemele ei cu somnul, dar la ce bun o asemenea poveste?

– Ai dormit și tu? se aventură ea să întrebe.

– Nu.

– Trebuie să fii epuizat.

– Am învățat cu mult timp în urmă să trăiesc fără prea mult somn.

– Aș vrea să învăț și eu, mormăi ea.

– Poftim?

– Oh, nimic. Am uneori probleme cu somnul. Atâta tot.

Mark privi lung și adâncit în gânduri în întunericul de dincolo de geam.

– Și eu. Schiță un zâmbet lipsit de umor. Nu cred că am mai dormit adunat o noapte de când...

Ea îl privi prudentă.

– De când...?

El scutură din cap.

– Nu contează. Se întoarse spre ea. Ducea de Frontenac mi-a spus că-ți petreci timpul într-un orfelinat. Este adevărat?

Nicole înghiți în sec. De ce îi povestise Louisa așa ceva? Ce altceva îi mai spusese prietena ei?

– Îmi petrec o parte din timp la orfelinat, da.

– De ce?

Ea zâmbi și își lipi capul pe speteaza banchetei, închizând ochii.

– Îmi plac copiii.

– N-am știut niciodată asta.

Vocea lui era liniștită și gîngășă. Ea se îndreptă și se concentră asupra mîncării.

– Eram mult mai tînără cînd am fost împreună.

– A spus și că ești singură. Este adevărat?

Fu cuprinsă de un val de furie. De ce îi povestise Louisa *asta*? Nicole nu împărtășise niciodată asemenea gînduri cu prietena ei. Era evident? Oftă și închise ochii.

– Nu știu.

– Chiar și cu contele alături? insistă Mark.

– Să nu vorbim despre conte.

Se gîndise la Henri azi, în timpul lungii călătorii, înainte să adoarmă. Îi scrisese o scrisoare scurtă în acea dimineață, spunându-i că se întorcea pentru moment în Anglia. O rugase pe Jacqueline să se asigure că el avea să o primească. Bineînțeles, Nicole nu menționase faptul că spera să se întoarcă însărcinată. Acea era o discuție pe care o lăsase pentru altă dată.

Henri îi spusese că o iubea. Era un bărbat bun. Genul de bărbat cu care ar fi trebuit să fie fericită să se mărite. Dar ea era deja măritată, și inima ei nu aparținea lui Henri. Henri era un prieten drag. El fusese acolo pentru ea în unele zile negre, dar nu avea să poată niciodată să-i întoarcă afecțiunea așa cum își dorea el. Era mai bine că plecase. Se bazase cam prea mult pe el în ultima vreme. Nu era corect față de el.

– Foarte bine atunci, răspunse Mark și o smulse din reverie. Despre ce ți-ar plăcea să vorbești?

Ea aruncă o privire spre el. Picioarele lui lungi erau întinse de o parte și de alta a ei, iar coșul se afla între ei doi. Părul îi era ușor ciufulit, dar mai ademenitor de atins ca niciodată, și avea o expresie imposibil de citit pe chip.

– De ce nu discutăm despre refuzul tău încăpățînat de a lăsa pe cineva să știe că bunicul tău a fost duce și că unchiul tău este duce acum? întrebă ea.

Corpul lui se încordă. Își încleștă maxilarul și își întoarse capul ca să privească pe geam copacii întunecați care se înlănțuiau pe marginea drumului.

– Nu. Subiectul următor.

De ce era atât de încăpățânat? Cum putea să-l convingă să povestească despre familia lui? Cumpăni problema preț de câteva momente, în timp ce mestecă și înghiți o bucată de pâine cu brânză. Apoi, își trosni degetele.

– Tu mă tot întrebi despre Henri, și totuși nu dezvălui nimic despre familia ta. Ce-ai zice dacă, la fiecare întrebare la care răspunzi despre familia ta, eu răspund la una despre Henri? Până la, să zicem, trei întrebări de fiecare?

Mark clipi spre ea.

– *Henri*? Numele lui e Henri?

– Da. Iată. Acesta este un răspuns. Acum, trebuie să răspunzi la o întrebare de-a mea.

Mark gemu, își lăsă capul pe spate și închise ochii.

– Bine.

– Eu am pus deja întrebarea. De ce te încăpățânezi să nu folosești numele bunicului tău? Cu siguranță te-ar ajuta în cariera ta politică.

Mark își înghionti obrazul cu limba.

– A deveni ministru de interne nu are nimic de-a face cu familia mea.

– Dar ar putea, continuă ea. De unde știi că nu ar ajuta să-ți asiguri poziția?

Mark își trecu vârfurile degetelor peste frunte și gemu din nou.

– Bine. Dacă vrei să știi, eu... i-am promis tatei că nu o să folosesc legăturile de familie ale mamei mele ca să avansez.

Lui Nicole i se tăie răsuflarea.

– De ce ți-a cerut așa ceva?

Mark își lăsă capul într-o parte.

– Cred că este rândul meu să pun o întrebare.

Nicole oftă nerăbdătoare.

– Foarte bine. Dă-i drumul!

– Îl iubești pe Henri?

Ea miji ochii spre Mark.

– Întrebi dacă îl iubesc, nu dacă *m-am iubit* cu el?

– Asta este o întrebare, și eu sunt cel care întreabă în clipa asta.

Vocea lui era încordată.

– Bine. Nu, nu-l iubesc pe Henri. Nu în felul ăla.

El înalță capul să se uite la ea. Privirile lor se întâlniră.

– Și ai făcut dragoste cu el?

Ea flutură un deget spre el.

– Ah, ah, ah, este rândul meu să întreb.

– Știi deja ce o să mă întrebi... De ce i-am făcut promisiunea asta tatălui meu?

– Da, te rog să răspunzi, spuse ea, simțindu-se plină de sine.

Mark trase adânc în piept.

– Tata era pe moarte. Eu aveam cincisprezece ani.

– Te-a rugat asta pe patul de moarte?

Ochii ei se umplură pe neașteptate de lacrimi. Mark își încheștă maxilarul și privi spre întuneric pe fereastră.

– Da. Familia mamei mele l-a detestat pe tata. Nu l-a acceptat niciodată și abia m-a acceptat pe mine.

Nicole răsuflă întretăiat.

– Nu poate să fie adevărat.

Își acoperi gura cu o mână, lacrimile încă arzându-i ochii.

– Este adevărat, te asigur. Este unul dintre motivele pentru care nu am prea mult respect pentru aristocrație. Sunt o adunătură de vulturi care nu țin cont de adevărata semnificație a iubirii și a familiei.

Ea trase adânc aer în piept ca să se întărească. *Merde*. Îi oferise încă o ocazie ca să facă o remarcă sarcastică la adresa ei.

– Dar de ce? De ce ți-a cerut asta?

Ochii lui Mark își pierdură atenția. Era evident că mintă îi fugise la trecut.

– Tatăl meu era mândru. El credea că un om trebuie să-și bătătoarească propriul drum în lume, să-și croiască o cale. Nu îi simpatiza pe majoritatea englezilor, pentru că aceștia se bazează prea mult pe numele lor de familie și pe avere. El m-a avertizat împotriva acestui lucru toată copilăria mea.

Ea își drese glasul.

– Iar promisiunea făcută tatălui tău este mai importantă pentru tine decât promovarea ta?

Zâmbetul lui Mark se zări în razele lunii.

– Am toate intențiile să-mi obțin promovarea. Le-am obținut pe toate până acum, fără să-l menționez măcar o dată pe ducele de Colchester, și am de gând ca lucrurile să rămână așa. Să obțin totul pe meritul meu.

Ea scrâșni din dinți.

- Dar de ce nu...

De astă dată, el flutură un deget spre ea.

- Este rândul meu să pun o întrebare.

Ea oftă și încuviință din cap.

- Foarte bine. Vrei să știi dacă am fost cu Henri. Dar, înainte de a-ți răspunde, gândește-te bine dacă vrei să-mi spui cu cine *ai* fost tu. Dacă asta este a treia mea întrebare?

El lăsă capul într-o parte și îi aruncă o privire plină de neîncredere.

- Vorbești serios?

- Da, foarte serios. Gândește-te la asta. Încă vrei să știi?

- Ai de gând să mă întrebi cu cine am fost? întrebă el, continuând să clipească neîncrezător.

- S-ar putea. Te previn.

Ea încuviință din cap viguros, dar inima îi bătea nebunește în piept. Nu voia deloc să-l întrebe cu cine fusese.

- Foarte bine. Da, încă vreau să știu, mormăi el.

- Bine, dar ți-am spus deja, îți irosești o întrebare. Nu, nu m-am culcat niciodată cu Henri.

Era imaginația ei sau umerii lui Mark se relaxară puțin? El își sprijini un braț de peretele trăsorii și o privi de sus.

- Vrei să știi cu cine am fost?

Vocea lui răsună târăgănat.

- Nu, spuse prea repede, ridicându-și bărbia și întorcându-și privirea.

- Nu?

Vocea lui trădă o urmă de uimire.

- Exact. Nu asta este întrebarea mea.

Ea se aplecă să pună restul de pâine și brânză înapoi în coș.

- Care este întrebarea ta, atunci?

El își încrucișă brațele la piept și se lăsă să alunece pe banchetă, mâinile lui prinzându-le în capcană pe ale ei.

Ea scutură din cap.

- Eu... Vreau să păstrez a treia întrebare. Pentru altă dată.

Colțurile buzelor lui ferme se arcuiră în sus în ceva ce seamănă cu un zâmbet larg.

- Asta nu a fost parte din înțelegere.

Ea își ridică nasul în aer.

– N-am spus niciodată că trebuie să punem toate cele trei întrebări acum.

Mark oftă și ridică din umeri.

– Foarte bine. Atunci, păstrează-ți întrebarea. Trăsura se opri brusc și Mark trase perdeluțele ca să se uite afară. Am ajuns.

Nicole încuviință din cap și se aplecă pe geam ca să vadă un han mic, vopsit în alb, adăpostit într-un oază de tufișuri verzi. Ferestrele erau deschise, lumina lumânărilor dansa înăuntru și mirosul minunat al unei tocanе plutea până la ei. După o zi întreagă petrecută pe drum, hanul arăta ca un paradis. Chiar și atunci când fu cuprinsă de un fior, ea încercă să nu se gândească la faptul că în seara aceea urma să împartă o cameră cu Mark. Era pregătită? Avea să fie vreodată?

Mark deschise portiera și sări afară. O ajută pe Nicole să coboare, luând-o de mijloc și legănând-o până ajunse cu picioarele pe pământ.

Atingerea delicată a degetelor lui o făcu să se cutremure. El își retrase încet mâinile. Ea înghiți în sec și se chinui să se întoarcă și să ridice privirea spre fațada hanului confortabil. Vizitiul le promise că avea să se asigure că bagajele lor le erau duse în cameră, în timp ce duse caii la grajduri.

Intrară în han împreună. Nicole așteptă lângă ferestre, privind întunericul de afară, în timp ce Mark vorbi cu proprietarul. Mark plăti și primi o cheie. Se întoarse spre Nicole și făcu un semn spre un șir îngust de trepte, cu o balustradă foarte uzată.

– Mergem?

Înghițindu-și un nou val de neliniște, Nicole urcă treptele înaintea lui. Când ajunseră la prima ușă de la capătul coridorului, Mark strecură cheia în broască, o întoarse și deschise ușa.

– Deci avem doar o cameră? întrebă ea, cu inima bătându-i nebunește în piept.

El își arcui o sprânceană.

– Se obișnuiește ca persoanele căsătorite să împartă camera. Sau ai uitat?

Nici măcar pentru o secundă.

Îi permise să intre ea prima. Era o cameră simplă, dar curată și bine întreținută. Un pat mare domina centrul încăperii. Două scaune mici de lemn și o masă chiar mai mică se aflau într-un colț. Un dulap se sprijinea de peretele opus.

Nicole se uită lung la pat, cu inima continuând să bată de să-i sară din piept.

Un ciocănit se auzi la ușă, și ea tresări.

– Ești bine? întrebă Mark, în timp ce se duse să deschidă.

– Da, eu... Cred că sunt bine.

Vizitiul era la ușă cu cufărul lui Nicole. Era însoțit de unul dintre rânđași, care ducea cufărul lui Mark. Bărbații așezară cuferele cât mai aproape de ușă, iar Mark îi aruncă fiecăruia câte o monedă. Ei zâmbiră larg și se făcură nevăzuți.

Mark se întoarse spre Nicole.

– Mă duc să-mi iau o halbă de bere, ca să te poți schimba în intimitate.

Nicole încuviință din cap, dar, în timp ce el se duse să deschidă ușa, ea spuse:

– Așteaptă. O să... am nevoie... de puțin ajutor.

El șovăi. Mărul lui Adam se mișcă în gâtul lui.

– Desigur.

Ea trase prelung și adânc aer în piept și se întoarse cu spatele ca să îi arate nasturii de la rochie.

– Tot ce trebuie să faci este să-i deschei și să slăbești panglicile de la cămășuță. Crezi că poți face asta?

„Merde!”

Voia să își dea una pentru ultima întrebare. Știa exact cum să o facă.

– Cred că îmi amintesc.

Vocea lui păstră o notă de sarcasm.

Începu de la gâtul ei. Măinile lui erau calde și blânde. Ea se înfroră și-și mușcă buzele. Măcar el nu putea să-i vadă fața. Ea închise ochii. Chiar și cea mai ușoară atingere trînitea valuri de plăcere înăuntrul ei.

Degetele lui nu se grăbiră, coborând încet pe spatele ei, atingând pielea dezgolită de fiecare dată când descheia un nou nasture. Era un chin. Ea se strădui să nu se aplece spre atingerea lui. O făcea intenționat? Jacqueline o făcea în fiecare zi, rapid și eficient. Poate că el era mai lent pentru că îi lipsea exercițiul? Ideea asta o făcu să spere pe Nicole.

Când fu descheiat și ultimul nasture, Nicole nu reuși să-și rețină un oftat de ușurare.

— Acum, cămășuța, șopti ea.

— Cu plăcere.

Răsuflarea lui caldă îi atinse în treacăt ceafa.

Cu cămășuța era mai greu. Era legată strâns în zigzag. Era o sarcină teribil de lentă să dezlegi panglicile, una câte una. Degetele lui traseră mai întâi la stânga, apoi la dreapta. Pe măsură ce panglicile slăbeau, Nicole ar fi trebuit să fie în stare să respire mai liber. În schimb, își ținu răsuflarea, simțindu-și plămânii îndurerați. Degetele lui mângâiară pielea dezgolită, și ea își încleștă maxilarul, încercând să nu se bucure de atingerea mâinilor lui care o dezbrăcau încet. Încercând să nu-și amintească nopțile când făcuseră exact același lucru ca un cuplu proaspăt căsătorit, avântându-se în brațele celuiilalt pentru că nu puteau să se dezlipească unul de altul.

În cele din urmă, cămășuța fu descheiată. Atingerea lui Mark încetă.

— Mai ai nevoie de ceva, milady? întrebă el, respirația lui continuând să fie o atingere fierbinte pe pielea ei sensibilă de la ceafă.

— Nu... Nu. Vocea ei tremură, și ea se detestă pentru asta. Este de ajuns. Mu... mulțumesc.

— Foarte bine. O să mă duc jos, până când...

Ea se întoarse cu fața spre el și cu inima bătându-i nebunește.

— Mark? zise ea cu răsuflarea întretăiată;

— Da?

Ea își dresе glasul.

— Am nevoie de timp. Să reușesc să te cunosc din nou. Nu pot... să mă culc cu cineva de care nu-mi mai amintesc. Vreau să aștept înainte ca noi...

Nu reuși să se forțeze să continue. Spera cu disperare că el înțelise la ce se referea și că nu era nevoită să o spună direct. Chipul lui Mark se întunecă.

— Înțeleg.

— Sper că înțelegi, adăugă ea, încercând să zâmbească.

El își transformă repede expresia de dezamăgire în nepăsare.

— Tu ești cea care vrea un copil. Sau trebuie să-ți amintesc eu?

— Știu.

Ea încuviință din cap, răsuflând întretăiat.

— Și ne vom bucura unul de compania celuiilalt până se va întâmpla asta, sublinie el.

O altă incuviințare din cap.

– Știu.

El o studie pentru o clipă, de parcă ar fi încercat să deslușească dacă reticența ei era sinceră, înainte să scoată un oftat scurt.

– Foarte bine. Este alegerea ta. O să dorm într-un hamac.

– Există un hamac?

Ea privi prin cameră.

– Întotdeauna există un hamac. O să gălesc eu unul.

El părăsi încăperea, și ușa se trânti în spatele lui.

Nicole îl urmări cum pleca, și un zâmbet ușurat apăru pe fața ei. Putea să respire mai ușor. Acum, că avea timp să se gândească, își dădu seama că reușise să-și vină ușor în fire. El fusese cel care exprimase cererea aceea ridicolă de a face dragoste, dar ea avea să fie cea care să decidă când avea să se întâmple.

Ea îi spusese că avea nevoie de timp, și era adevărat, dar era îngrozită că nu avea să fie niciodată pregătită. Călătoria spre Londra mai dura doar câteva zile. Avea să fie pregătită până la finalul ei?

El avea dreptate. Ea era cea care voia un copil. Ea era cea care voia să facă sex. Acum, ea era cea care întârzia lucrurile? Nu avea sens, dar avea nevoie de timp pentru a se obișnui, mai degrabă, cu faptul că aveau să fie din nou intimi. Era timpul să se întărească în fața emoțiilor care aveau să fie, inevitabil, aduse la suprafață de un asemenea act intim.

Mai ținea măcar minte cum se făcea? Dacă uitase totul despre actul în sine și se făcea de rușine? Lucrurile erau diferite acum. Mark nu mai era soțul ei iubitor, ca ultima oară când fuseseră împreună. Era un străin. Un străin care o ura sau, cel puțin, căruia nu-i păsa. O folosea pentru a avansa cu ambițiile lui politice. Nu se putea ca intimitatea dintre ei să fie la fel ca în trecut.

Era lucrul care o speria cel mai mult.

Mark rămase pe partea opusă a ușii pe care tocmai o închisese în spatele lui. Își trecu degetele prin păr. La naiba! Trebuia să fi știut că avea să găsească ea o cale prin care să facă lucrurile așa cum și le dorea. Reușise, nu-i așa? El fusese excitat jumătate din zi gândindu-se la noaptea lor împreună. Chiar acum, în timp ce o dezbrăcase încet, fusese al naibii de dureros de excitat. Apoi, ea se dezlănțuise

și îi închisese ușa în nas, spunându-i că trebuia să se obișnuiască cu ideea de a împărți din nou patul cu el?

Exasperantă femeie. Sexul fusese ideea ei, nu a lui. El fusese pregătit să nu o mai atingă niciodată. Ea fusese cea care ceruse un copil.

Traversă cu pași apăsați coridorul și coborî scările care duceau în camera principală. Hangiul trebuia să aibă un hamac. Avea să plătească pentru el și să îl ia cu el pe navă. Cum avea să explice nevoia de hamac în timp ce împărțea o cameră cu soția lui era o cu totul altă poveste.

O oră mai târziu, după ce făcuse rost de un hamac, dar și de două halbe de bere, Mark se întoarse în cameră. Bătu o dată la ușă înainte să o deschidă. Nicole era ghemuită în mijlocul patului mare.

Își înalță capul și încuviință din cap spre încurcătura de frânghii de la subrațul lui.

– Ți-ai găsit hamacul?

Expresia de ușurare de pe fața ei îl irită.

– Da.

El desfășură hamacul și trase de marginea lui ca să-l agațe de un cârlig bătut într-una dintre grinzile de lemn care se înlănțuiau de-a lungul tavanului. Atârnă cealaltă parte de o grindă aflată în colțul opus al încăperii, își scoase cizmele și haina, apoi își smulse lavaliera de la gât. Își luă o pernă de rezervă de pe marginea patului, unde ea o lăsase pentru el, stinse singura lumânare din cameră și se urcă în hamac.

– *Bonne nuit*, răsună vocea dulce a lui Nicole din pat.

I se părea lui sau ea vorbise cu o oarecare îngâmfare?

– Noapte bună, mormăi el, lovind perna cu pumnul.

Unu la zero pentru soția lui exasperantă.

Capitolul 17

În dimineața următoare, Nicole se trezi într-un dormitor gol. Hamacul dispăruse, la fel ca Mark și cufărul lui. Ea dormise prea mult.

Tresări. Probabil că Mark era afară lângă trăsură, bătând din picior și uitându-se întruna la ceas.

Nicole își puse în grabă rochia de călătorie și îi făcu semn uneia dintre slujnicele de pe coridor să vină să o ajute cu cămășuța și cu nasturii. Își trase pe ea pelerina, apoi își puse mănuși și coborî pentru a-l găsi pe Mark așezat la una dintre mesele din salonul de zi, luând micul dejun.

– Ah, iată-te, doamnă Grimaldi, spuse el cu un zâmbet luminos pe față.

Ea se opri brusc și își încrucișă brațele la piept.

– Credeam că o să mă aștepti.

– Și te aștept. Vrei să iei micul dejun înainte de a pleca?

– Da.

Își ridică fustele ca să se așeze pe banca din fața mesei, unde stătea Mark.

Mark îi comandă micul dejun și îl rugă pe hangiu să-l cheme pe vizitiu să ia cufărul lui Nicole. Ea mănca repede, fiind mult prea conștientă că Mark o privea, cu un zâmbet arogant pe buze.

– De ce te uiți așa lung la mine? îl întrebă ea, în cele din urmă, după ce începu să-și mănânce ouăle.

– Mă uit lung? întrebă el leneș, cu bărbia odihnindu-se în mâna lui ridicată.

– Așa aș spune, răspunse ea.

– Ești foarte frumoasă, Nicole.

Ouăle îi alunecară cu noduri pe gât. Poftim? Chiar îi spusese așa ceva? Mai că ar fi zis că flirta. Dacă el avea de gând să flirteze, ea nu avea să poată rezista. Avea să ajungă din nou în patul lui în cel mai scurt timp. Omul acesta putea să fie fermecător atunci când își propunea să fie.

La nici o jumătate de oră mai târziu, urcară în trăsură. Cumpărașă mai multă pâine și brânză de la hangiu, așa că Nicole umplu din nou coșul. Caii erau înhâmați și cuferele erau urcate în spate, așa că trăsura o porni într-un ritm hotărât spre Calais.

Cei doi își petrecură dimineața, în mare parte, în tăcere. Vorbiră doar despre lucruri care nu trezeau amintiri. Vreme, mâncare. Nicole evită cu grijă toate subiectele delicate precum familia lui Mark și, oh, căsnicia lor nereușită.

– Care sunt planurile tale? întrebă ea, în cele din urmă, după ce se opriă să ia masa de prânz și să schimbe caii.

– Planuri?

Mark îi întâlnește privirea și-și arcuie sprânceana.

– Da, pentru noua ta funcție de ministru de interne.

Pe chipul lui apăru o expresie de uimire, de parcă nu se aștepta ca ea să întrebe un asemenea lucru. Bun. Îi plăcea să-l prindă pe picior greșit. A fi previzibilă era atât de plictisitor.

– La cum te cunosc, sunt sigură că ai planuri mărețe și serioase.

Urma unui zâmbet îi arcuie buzele.

– Am.

– Și? insistă ea. Ce sunt aceste planuri?

El o studiează de parcă încerca să-și dea seama dacă își dorea cu adevărat să audă despre planurile lui. Decise, probabil, că vorbea serios, pentru că trase adânc în piept și spuse:

– Am de gând să pun bazele unei forțe de ordine în Londra.

Nicole nu reuși să-și înăbușe reacția de uimire.

– Forță de ordine? repetă ea.

– Da. Orașul are nevoie de una. Ar trebui să fie creată la Londra și, în cele din urmă, să își desfășoare activitatea în toată țara.

Nicole încuviință din cap. Reușea mereu să o impresioneze.

– Înțeleg.

Ea mușcă o bucată de brânză.

– Tu ce crezi? întrebă el.

El o surprinse pe ea de data asta. Chiar îi păsa de părerea ei în acea privință?

– Cred că este momentul potrivit. Lucrul cu alergătorii m-a învățat ce puține căi de scăpare au oamenii atunci când sunt victime ale fărâdelegii. Mai ales cei săraci.

– Sunt de acord. Mark încuviință din cap. Polițiștii sunt deja peste măsură de depășiți de situație. Și, chiar dacă există gardieni la porțile orașului, un grup de bărbați al căror unic rol este să aplice legea și ordinea este foarte necesar.

– Doar bărbați?

Ea nu reuși să-și ascundă zâmbetul sarcastic.

Mark arcuie sprânceana în direcția ei.

– Și așa o să fie foarte greu să se asigure finanțarea de la guvern, fără să spun că femeile o să facă parte din structura asta.

- Glumeam, răspunse Nicole, ciugulind din brânză. Asigură-ți mai întâi finanțarea. Femeile pot fi detectivii viitorului. Oricum, suntem mai inteligente.

Mark scutură din cap. Știa că ea încerca să-l prindă în capcană.

- Cred că este o idee extraordinară, Mark, spuse ea încet după ce înghiți. Polițiștii de pe Bow Street lucrează pentru recompense. O forță de ordine plătită o să aibă mijloacele de a investiga o serie de alte infracțiuni care astăzi sunt amânate la nesfârșit.

- Exact, răspunse Mark. Dar nu o să fie ușor să convingem Parlamentul.

Ea schiță un zâmbet ademenitor.

- Dacă cineva poate face asta, acela ești tu.

Ea întoarse privirea. De ce păreau atât de intime acele cuvinte?

- Mulțumesc, răspunse el, părând mulțumit.

- Dacă ai nevoie de ajutorul unei femei inteligente, să nu eziți să-mi spui.

Ea îi făcu cu ochiul, și atmosfera deveni din nou relaxantă. Mark zâmbi larg.

- O să țin minte asta, milady.

Trei zile mai târziu, sosiră la Londra. Își petrecuseră timpul în care călătoriseră spre Calais și pe pachebotul care îi aducea în Anglia discutând despre detaliile planului legat de forțele de ordine. Nicole venise cu câteva îmbunătățiri la ideile lui și el fusese de acord cu ea. Spre surprinderea ei, îi ceruse părerea referitor la mai multe detalii și păruse să îi asculte cu atenție răspunsurile, punând mai multe întrebări și încuviințând din cap când ea demonstra vreun punct deosebit de important. Timpul trecuse repede și într-un mod plăcut. După declarația lui Nicole de la han, nu mai existaseră momente ciudate în care să se întrebe dacă aveau să facă dragoste. Mark dormea în hamac și Nicole în pat. În singura noapte petrecută într-un han pe drumul dintre Dover și Londra, Mark dormise pe o saltea pe podea, evident dispus să-i permită să aleagă când și dacă aveau să petreacă noaptea împreună.

Nicole nu întrebaseră unde aveau să stea la Londra. Când se căsătoriseră, locuiseră într-un apartament modest deasupra unui magazin din Kingshead. Era tot ce putuseră să-și permită din salariul lui de caporal. Mark refuzase cu îndârjire orice ajutor din partea familiei

bogate a lui Nicole ca să închirieze o locuință mai bună și ea fusese de acord cu el. Astfel că fu surprinzător momentul în care trăsura închiriată în Dover se opri în fața uneia dintre cele mai frumoase case din Mayfair.

– Este a ta? întrebă ea uluită, în timp ce ridică privirea spre marea clădire din piatră albă, cu patru etaje.

Ușa din față era lăcuită în negru, iar centrul ei era dominat de un inel mare din alamă care reprezenta capul unui leu.

– A noastră, spuse el târăgănat și își lăsă capul într-o parte. În cazul în care te întrebi, nu am luat nici un ban de la familia mea.

– Nici nu m-aș fi gândit vreodată la asta, răspunse ea, încă uluită, în timp ce privi spre marelui conac.

Cu siguranță, Mark se descurcase de minune pe cont propriu. Ea știuse dintotdeauna că așa avea să fie, dar chiar era impresionant să vadă acea clădire extraordinară și să știe că el o cumpărase din banii lui, fără nici un ajutor din partea familiei sale. Abia aștepta să intre și să vadă ce fel de mobilier alesese el. Era un gând prostesc, dar nu se putea abține.

Ușa fu deschisă de un majordom prietenos, care se prezentă ca fiind Abbott. Nicole păși înăuntru și se întoarse într-un cerc amplu ca să studieze foaierul minunat. Casa era chiar mai impresionantă decât se așteptase. Marmura acoperea fiecare colțișor din podea și din pereți, cu coloane mari din același material care susțineau scara cea mare, făcută și ea tot din marmură. Intrarea era delicat decorată în nuanțe de alb, cenușiu și albastru. Un birou Chippendale înfrumuseța foaierul, iar sfeșnice din aur veritabil și un ceas simplu din aur tronau pe el. Nimic aici nu era pretențios. Întocmai ca Mark. Fără monturi Ormolu¹ sau bibelouri. Totul era de o curățenie imaculată, și în aer plutea un miros de ceară cu aromă de lămâie.

Nicole abia dacă avu timp să-i lase lui Abbott boneta și pelerina înainte să se trezească trasă pe scară de două slujnice care râdeau cu gura până la urechi – Louise și Susanna, avea să descopere în curând. Și coridorul de la etaj era gol și curat ca lacrima. Un tablou care

¹ Ormolu (din franțuzescul *or moulu*, care înseamnă „praf de aur”) este un termen englezesc folosit din secolul al XVIII-lea pentru a descrie tehnica de poleială prin care un amalgam de înaltă calitate din aur și mercur se aplică pe un obiect din bronz și pe obiecte finisate în acest fel. (n.tr.)

părea costisitor se odihnea pe un perete, dar, altfel, nu existau alte ornamente. În timp ce slujnicele se avântară agitate înainte, Nicole se opri în fața picturii. Înfățișa un bărbat întors cu spatele la artist, privind spre un câmp gol. Ceva la pictura aceea o făcu pe Nicole să se simtă melancolică. Ea scutură din cap. Îi era pur și simplu dor de acasă. De bucătăreasă și de majordom. Oftă. Adevărul era că nimeni din Franța nu reprezenta familia ei adevărată. Avea o familie mai reală în acel oraș (în acea casă) decât cei cu care își petrecuse timpul în toți acei ani în Franța. Motiv pentru care își și dorea un copil.

O durea inima când se gândea la un boț de carne caldă și delicată, ghemuit la pieptul ei. Cu siguranță, nu se descurca prea bine să își atingă scopul refuzând să-l lase pe Mark să vină în patul ei. Totuși, asta fusese condiția lui. Și gata. Nu putea să sară pur și simplu în pat cu el de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic în ultimii zece ani. Avea nevoie de timp ca să-l cunoască. Să-și amintească de el. Să se obișnuiască o vreme cu faptul că aveau să împartă din nou asemenea intimități. Nici măcar nu se mai plăceau unul pe celălalt. Darămite să se mai iubească. Erau foarte multe lucruri la care să se gândească.

Ea trase aer în piept, în timp ce slujnicele deschiseră una dintre uși și o conduseră într-un dormitor minunat.

– V-a așteptat, doamnă Grimaldi, în toți acești ani, spuse Louise și scoase un chicot. Generalul ne-a cerut să-l păstrăm curat pentru dumneavoastră.

– A fost ținut gol în toți acești ani? întrebă Nicole înainte să se îmbujoreze pentru... probabil a douăsprezecea oară de când Mark reintrase în viața ei.

– Bineînțeles, interveni Susanna.

Nicole clipi. Asta chiar era o veste surprinzătoare. De cât timp trăia el acolo? Păstrase o cameră pentru o soție pe care, până de curând, nu intenționase să o revadă? Nicole se întrebă, în treacăt, ce credeau amantele lui despre asta. Sau nu le arătase camera aceea? Gândul la amantele lui Mark o făcu să simtă un gol în stomac. Pe de o parte, își dorea cu disperare să știe, dar, pe de altă parte – o parte mult mai puternică –, nu ar fi suportat să audă. I s-ar fi făcut rău.

– V-a spus că o să mă întorc cu el? le întrebă pe slujitoare.

– Da, doamnă. Ele încuviințară din cap. De aceea am aerisit încăperea și am pus flori.

Nicole se uită în jur pentru a vedea dacă ambele ferestre erau deschise larg ca să permită aerului proaspăt să intre în cameră. O vază imensă cu trandafiri albi era așezată pe masa de argint de lângă pat. Ea scutură din cap. Bineînțeles că Mark se simțise foarte încrezător atunci când le spusese servitorilor lui că ea avea să vină acolo cu el. Se aștepta ea la ceva diferit din partea lui? Numele lui era Aroganță.

Se învârti ca să studieze dormitorul. Era decorat în nuanțe de lavandă, alb și argintiu. Culorile ei preferate, dar el nu avea de unde să știe, și cu siguranță nu locuiseră acolo când fuseseră împreună. Trebuia să fie o coincidență. Nu putea să-și adune curajul de a le întreba pe slujitoare. Probabil erau deja nedumerite de felul în care stăteau lucrurile între stăpânul și stăpâna lor. Nu voia să ofere nici un subiect de bârfă.

Patul era ridicat pe un podium, o piesă din lemn de cireș închis la culoare, cu patru picioare, care, deși discret, era evident scump. Era exact tipul de pat pe care și l-ar fi ales singură. Pe lângă un dulap mare din lemn argintiu și o zonă confortabilă de relaxare, cu două fotolii tapitate în nuanța lavandei și o mică bibliotecă plină cu cărți, camera se lăuda și cu o pictură care părea suspect de mult a fi un Lawrence și o masă de toaletă superbă pictată în argintiu cu un scăunel violet. Articole de toaletă din argint erau așezate pe masă, inclusiv o perie de păr, un ruj și un flacon de sticlă pentru parfum.

De fapt, Mark decorase acea încăpere pentru... ea. Ele pomeniseră despre soție – și aceea era ea. Încă nu putea să înțeleagă nici faptul că era a ei, nici faptul că era decorată cu atât de mult bun-gust. La urma urmelor, Mark plănuise să o găsească într-o bună zi? Nu. Nu se putea. Era de neconceput.

Se auzi un ciocănit la ușă, iar slujitoarele se repeziră să deschidă. Doi lachei intrară cu cufărul lui Nicole, cu brațele încordate sub greutatea bagajului.

– Acolo, vă rog.

Ea îi îndrumă rapid spre un spațiu amplu aflat la perete lângă dulap. Avea să fie mai ușor pentru slujitoare să despacheteze acolo.

– *Merci*, le spuse lacheilor înainte să-și amintească unde era. Ea râse încet. Vreau să spun, mulțumesc.

Cei doi tineri se înroșiră, făcură câte o reverență și ieșiră valvârtej.

– Sunt topiți după dumneavoastră, doamnă, spuse Susanna chicotind.

– Poftim? Nicole făcu ochii mari. Își apăsă o mână pe piept. Ei? După mine?

– Da, i-am auzit când v-au văzut că ați ieșit din trăsură. Au spus: „Hei, dar cine ar fi crezut că omul de piatră are o soție așa al naibii de frumoasă?”

Louise încuviință din cap și chicoti din nou.

– Este adevărat. Amândoi au spus asta.

Nicole clătină din cap. Era o naivitate să crezi că asemenea tineri ar fi fost îndrăgostiți de ea, dar gândul îi liniști încrederea. Mark credea că era „al naibii de frumoasă”? Cu siguranță, ea credea că el era al naibii de chipeș, ceea făcea cu atât mai dificil gândul de a ajunge în pat cu el. Dacă, de-a lungul anilor, ar fi devenit bătrân, plin de cicatrici și urât, ea ar fi putut să închidă ochii și să meargă până la capăt, dar soțul ei încă îi făcea genunchii să i se înmoaie. La fel ca în noaptea în care se cunoscuseră...

Când îl văzu din nou, i se tăie răsuflarea. Iată că el era acolo, soldatul ei de la grajduri, stând lângă masa de răcoritoare, înconjurat de un grup de prieteni. Din anumite motive, fusese surprinsă să-l vadă. Ar fi trebuit să fie o nălucă a imaginației ei, provocată de aerul rarefiat și de gândurile ei intense despre cum trebuia să arate un tânăr cu adevărat chipeș. Dar iată că era din nou acolo, în carne și oase. Părul lui era la fel de întunecat și de ciufulit ca afară. Ochii îi păreau mai întunecați când întâlneau lumina strălucitoare din sala de bal. Era chiar mai chipeș decât în amintirea ei.

El aruncă o privire spre ea și își ridică paharul într-un salut tăcut. Ea se îmbujoră și se întoarse. Deci o recunoscuse. La început, se întrebasese cât de bine reușise el să o vadă afară. Acum, își primise răspunsul. În curând, avea să primească un alt răspuns... la o întrebare la care el refuzase să răspundă.

– Mamă? Întrebă ea, întorcându-se spre femeia mai în vârstă de lângă ea. Mamă, cine este domnul acela?

Ea făcu un semn din cap spre grupul în care se afla și el. Atenția lui revenise spre numeroasele tinere care se luptau să i-o câștige. Dintr-odată, Nicole se simți în mod inexplicabil geloasă pe celelalte fete.

- Care? întrebă mama ei și studie încăperea. Își înlătură o șuviță blondă-cenușie de pe frunte.

- Soldatul din mijlocul grupului de acolo. Cel lângă care stă Lady Elizabeth.

Mama ei își miji ochii albaștri.

- N-am nici cea mai vagă idee. Nimeni important, îndrăznesc să spun, adăugă, apoi se întoarce să discute cu prietenele ei.

Fără să se lase descurajată, Nicole evită micul grup al marchizului de Tinsley și se îndreaptă spre colțul opus al sălii de bal, acolo unde instanța supremă era bunica ei. Se strecură în mijlocul cercului bunicii.

- Ah, Nicole, draga mea, ai apărut. Nu mi te închipui doar? Bunica vorbește în șoaptă. Marchizul te-a invitat la dans?

- Nu încă, bunico.

Lăsă deoparte faptul că nu îi permisesese să o vadă suficient de mult încât să o invite să danseze. Nu ar fi făcut decât să o îngrijoreze pe bătrână.

- Ei bine, atunci fugi. Este puțin probabil să te găsească aici printre toate aceste epave. Du-te, distrează-te cu tineretul!

- O să mă distrez, bunico, promit, dar am venit să te întreb ceva.

- Ce este, draga mea? întrebă bunica ei, întorcându-și în direcția lui Nicole capul învelit în mătasea purpurie a turbanului.

- Cine este bărbatul care stă în grupul de lângă masa cu răcoritoare? Soldatul?

Bunica privi cu ochii mijiti spre colțul opus al camerei. Își scoase ochelarii cu ramă aurită din sân și se uită prin ei.

- Oh, este caporalul Grimaldi.

- Grimaldi?

Nicole clipi.

Numele o surprinse.

- Nu sună foarte englezesc, nu-i așa? oftă bunica.

- Nu.

- Tatălui lui este italian. Doar ce l-am întâlnit pe tânăr în seara asta. Inteligent flăcău.

Se uită după soldat cu un zâmbet cald. Nicole își țuguie buzele.

- Hmm. Știi ceva despre el?

Bunica își întoarce atenția de la chipeșul caporal și o privi pe Nicole cu un aer zeflemitor și sever.

- Mă tem că nu. Acum, fuga! Îl faci pe marchiz să aștepte.

Fără nici o tragere de inimă, Nicole se întoarse în celălalt colț al sălii de bal. Dansă cu marchizul așa cum i se ceruse, dar mai ales pentru că nu avea să fie lăsată în pace dacă nu avea cel puțin un dans despre care să discute mai târziu când mama și bunica ei aveau să o întrebe ce și cum. Tot timpul cât valsară, încercă să nu se uite lung la buza umedă a bărbatului, dar nu reuși să se abțină. Era ca și cum ar fi asistat la un accident de trăsură. Nu-și dorea să vadă ceva cu adevărat îngrozitor, dar nu putea să nu se uite, din când în când.

După încheierea dansului, marchizul o aduse înapoi pe marginea ringului. Învățase de mult că cel mai bun mod prin care să se eschiveze de la avansurile lui era să-l trimită să-i aducă o băutură și apoi să se facă nevăzută.

- Ai vrea să bei un pahar de punzi? întrebă marchizul exact la timp.

- Oh, da, te rog. Ar fi minunat.

Nu, nu ar fi. Punciul nu era niciodată minunat. Doar dacă nu cumva era îndulcit cu vin, ceea ce, din păcate, nu se întâmplase în seara aceea, dar marchizul părea mulțumit când ea spunea lucruri atât de stupide. Nicole zâmbi spre el și îl privi cum plecă valvârtej. De îndată ce bărbatul dispăru în mulțime, ea își apucă fustele, se întoarse... și se izbi de un zid. Sau de ceea ce părea un zid, dar se dovedi a fi pieptul caporalului Grimaldi.

- Te distrezi? întrebă vocea lui adâncă și dulce de undeva de sus, în timp ce ea clipi și își frecă nasul.

Caporalul Grimaldi zâmbi spre ea. Pe lângă lățimea umerilor și negrul ochilor, era pe deplin conștientă de faptul că el era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât ea. Mai arăta și de vis în haina lui roșie și pantalonii albi, perfect croiți.

- Ah, tu ești, caporale Grimaldi, spuse ea, zâmbind spre el. Îmi ceruze că am intrat în tine, dar măcar mi-ai dat șansa să-ți mulțumesc așa cum se cuvine.

- Vina este în întregime a mea, spuse el și făcu o plecăciune. Stăteam mult prea aproape. Văd că mi-ai aflat numele.

- Da.

Ea zâmbi spre el.

- Iar eu am aflat că tu ești Lady Nicole Huntington, nepoata contesei din Whitby și fiica regretatului conte.

– Da, recunosc eu ea. Dar, oricum, știi asta.

– Nu îți știam numele de botez.

Ea se uită în jur, îngrijorată de faptul că marchizul ar putea să revină și să o găsească dacă nu se făcea rapid nevăzută.

– Hai să faci o plimbare cu mine prin sală, vrei?

O sprânceană întunecată se arcui în sus.

– Nu o să se iște zvonuri?

– S-ar putea, dar, dacă rămân aici, sunt în pericol să beau punciul pe care mi-l aduce marchizul de Tinsley, iar asta mi se pare mai groaznic decât zvonurile.

– Nu putem să permitem așa ceva, spuse caporalul cu un râset.

– Nu, nu putem. Pentru că punciul este prost și tot așa este și compania.

Se îndreptară spre ușile franceze care dădeau spre balcon, dar nu ieșiră. În schimb, Nicole se sprijini cu spatele de peretele de lângă ușă și studie încăperea. Mark i se alătură.

– Dacă îți displace marchizul atât de mult, de ce dansezi cu el? întrebă Mark.

– Pentru că mama și bunica mea i-au promis că vom dansa.

– Nu le poți spune că nu vrei?

Ea își reținu un pufnet.

– Nu-mi cunoști bunica. Este mult mai ușor să faci ce cere decât să te cerți cu ea.

– O femeie formidabilă, nu-i așa?

– Da, absolut formidabilă. Totuși, ea a fost cea care mi-a spus cum te cheamă.

– Serios? El ridică dintr-o sprânceană. Sunt surprins că și-a adus aminte.

– Oh, da. Ai făcut o impresie, domnule caporal. Bunica mi-a spus că ești italian.

– Pe jumătate italian.

Se trase de gulerul uniformei. Ei i se păru greu să nu se uite lung la linia ascuțită a maxilarului lui.

– Deci mama ta este englezoaică?

– Da.

– Care era numele ei de familie...

– Mă interesează mult mai mult de ce o tânără ca tine decide să urmărească un tâlhar până la grajduri. El îi întâlnește din nou privirea și zâmbi dezarmant. De ce nu-mi spui povestea asta?

Ea oftă.

– Mă tem că nu am fost niciodată bună la a sta cuminte în banca mea și a face ce mi se spune. Mereu mă uit la oameni, observ lucruri.

– Cum ar fi?

Ea privi agale prin încăpere.

– Cum ar fi faptul că Sir Winstead are o batistă care îi iese din buzunar și pe care sunt urme de ruj, care cu siguranță nu are aceeași culoare cu rujul soției lui. Lady Hidemore încearcă din răspuțuri să nu se uite la Lord Pengree, care este cu noua lui soție, după ce i-a dat papucii lui Lady Hidemore sezonul trecut, iar Lord Markham se luptă din nou cu urticaria – lucru care se întâmplă de fiecare dată când pierde prea mult la jocurile de noroc –, în timp ce tocmai a ieșit din birou unde, fără îndoială, jocurile sunt în plină desfășurare.

Caporalul aruncă o privire în jur. Chiar dacă, în mod evident, nu îi cunoștea pe cei despre care vorbea ea, făcu ochii mari și o privi de sus cu respect nou.

– Ți-a spus cineva vreodată că ai fi o spioană extraordinară?

– De fapt, eu...

Cuvintele ei rămaseră suspendate în aer, în timp ce bunica ei se apropia agale.

– Caporal Grimaldi, spuse femeia mai în vârstă. Mă bucur să te văd. Este aici cineva cu care cred că ar trebui să faci cunoștință. Lord Warren, ministrul de interne, a venit și întreabă despre tine.

Ochii caporalului Grimaldi se făcură mari, și în ei luci un interes evident.

– Încerc să ajung în atenția lui Lord Warren de câteva săptămâni, șopti el, uitându-se la Nicole cu un regret evident.

Ea încuviință din cap și spuse:

– Du-te, atunci, zise, căci nu voia să-l împiedice să-l întâlnească pe Lord Warren sau să o sfideze pe bunica ei.

Bunica încerca, în mod evident, să o elibereze pe Nicole pentru marchizul de Tinsley, care se îndrepta chiar acum spre ea cu un pahar pe jumătate plin de punci, fără îndoială, deja cald.

— Un duce ca nimeni altul —

— Pe data viitoare, domnule caporal! spuse Nicole cu un zâmbet luminos, înainte să se strecoare prin mulțime ca să scape de marchiz.

O altă bătaie în ușă întrerupse gândurile lui Nicole, și amintirile ei dispărură, dar, de astă dată, bătaia se auzi la o ușă aflată în peretele lateral al minunatului ei dormitor.

— Intră, spuse ea.

Ușa se deschise, și Mark intră. Se schimbase de hainele de călătorie în niște pantaloni de piele de căprioară și o vestă albastră. Pantalonii nu lăsau prea multe în seama imaginației. Nicole întoarse privirea.

Slujitoarele, care despachetau cufărul lui Nicole, chicotiră și se repeziră prin ușa principală spre coridor.

— Cum te acomodezi?

Mark se apropie de vaza de flori și smulse o frunză moartă.

— Este o cameră minunată, murmură Nicole.

— Speram să-ți placă.

— Louise și Susanna spuneau că le-ai zis că o să mă întorc cu tine.

El se întoarse spre ea. Zâmbetul lui era pervers.

— Încrederea nu a făcut niciodată rău nimănui.

— Cu atât mai puțin ție. Nu putu să nu zâmbească ușor. Ea făcu un semn spre tabloul de pe perete. Este un Lawrence?

— Evident că nu. Sunt un spion, nu un prinț.

Nicole se apropie de pictură și o studie.

— Seamănă destul de mult cu un Lawrence.

De fapt, cu cel despre care îi spusese cu ani în urmă că era preferatul ei.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse el, întorcându-și privirea când ea se uită la el peste umăr. Nu știu prea multe despre artă. Am găsit tabloul într-o piață și mi s-a părut că s-ar potrivi cu încăperea asta.

Ea decise să o lase baltă pentru moment. Făcu semn spre ușa pe care intrase el.

— Acolo este camera ta?

— Da.

Ea înghiți în sec.

— Și tu vrei ca eu să rămân... aici? Lângă?

Ea făcu semn spre camera ei.

– Se obișnuiește ca soțul și soția să aibă dormitoare alăturate. Sau ai uitat în timpul petrecut în Franța?

– Nu am uitat, reuși să se forțeze să spună, cu buzele devenite brusc uscate.

– Este deosebit de convenabil pentru un soț și o soție care vor să facă un copil, adăugă el cu un zâmbet viclean.

Tot ce putu ea să facă fu să clatine din cap.

– Îți plac florile?

El se întoarse să se uite din nou la vază.

– Trandafirii albi sunt preferații mei, spuse ea încet, urmărindu-l cum mângâie cu un deget o petală. Nu reuși să nu-și aducă aminte când îi cumpăraseră el ultima oară trandafiri albi. Înghiți cu dificultate.

– Da?

El părea mai nonșalant ca oricând.

Ea miji ochii spre el. Nu putea să fie o coincidență faptul că toate acele lucruri, lucrurile ei preferate, erau adunate acolo, în acea cameră. Ce Dumnezeu însemna că se străduise atât să le pregătească pentru ea? Nu avea de gând să-l întrebe. Ar nega pur și simplu că totul fusese ales cu un scop.

Aceea era prima lor noapte în Londra, și ea aproape că îi spusese că era noaptea în care aveau să facă din nou dragoste. Era pregătită? Trebuia să fie. La urma urmei, ea își dorea un copil, și era absolut stupid să întârzie mijloacele prin care putea să facă unul.

Mark făcu un pas spre ea, o apucă de mână și se aplecă peste ea, sărutându-i ușor pielea delicată.

– Te las să te odihnești și să te pregătești pentru o serată. Mergem la un dineu acasă la Lord Allen. A venit timpul să începi să joci rolul soției mele iubitoare.

Capitolul 18

Totul se juca la petrecerea din seara asta. Înainte de a pleca în Franța, Mark îi promisese lui Lord Allen că urma să fie prezent. Abia

reuşise să se întoarcă la timp. Dacă Nicole ar fi şovăit încă o zi, ar fi ratat evenimentul. Lord Tottenham avea să fie şi el acolo, urmărindu-l cu atenţie pe Mark ca să-l evalueze în calitate de posibil candidat la poziţia de ministru de interne.

În trăsură, Mark privi spre Nicole, care se odihnea într-o tăcere senină. Era îmbrăcată într-o rochie costisitoare de mătase albastră, cu dantelă, iar părul minunat îi era prins într-un coc la creştet. Mănuşi lungi albe şi un săculeţ cu mărgele îi completau ţinuta. Arăta mai degrabă ca o zeiţă decât ca o muritoare. Era partenera perfectă în seara aceea; membră a elitei din înalta societate londoneză, ea ştia exact cum să se poarte la asemenea evenimente. Nu avea să fie niciodată motiv de stânjeneală pentru el. Dimpotrivă, faptul că era fica unui conte avea să reprezinte un avantaj pentru cauza lui Mark, deşi nu avea de gând să-i spună lui Tottenham despre familia ei.

Trăsura lor se opri în faţa unei impresionante reşedinţe, nu foarte departe de a lor. Lacheii coborâră scăriţa, Mark coborî, apoi se întoarse să o ajute pe Nicole. Când o ridică în braţe, cu mâinile în jurul taliei ei, mirosul parfumului de lavandă îi umplu nările. O lăsă jos lângă el, fără să-şi relaxeze strânsoarea ca să o ajute să-şi găsească echilibrul. Ea ridică privirea spre el şi zâmbi, iar el simţi o căldură incandescentă până în vintre. Strânse din dinţi. Aveau să facă dragoste în seara aceea? El era mai mult decât dispus, dar, după prima încercare nereuşită pe drumul spre Anglia, nu avea de gând să o forţeze. Mândria lui era prea mare pentru a suporta să fie amânat din nou. Ea trebuia să îi dea de înţeles cumva că era pregătită.

Privirea ei zăbovi pe gura lui.

– Eşti gata? întrebă ea, cu glas scăzut şi gutural.

El mijii ochii, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. Cu siguranţă, ea nu se referea la...

– Să mergem la petrecere, clarifică ea, răspunzând la expresia confuză de pe chipul lui.

El se scutură de asaltul trecător al dorinţei.

– Sunt pregătit pentru asta de ani de zile. Tu eşti pregătită?

– S-ar putea să fiu uşor ruginită pentru eticheta impusă de o petrecere englezească. Zâmbetul ei deveni îndurerat. Dar sigur o să-mi intru repede în mână.

El îi întoarse zâmbetul. Cu siguranță, ea se încadra perfect în tablou. Dintotdeauna se simțise în largul ei printre acei oameni. Era soția perfectă pentru un bărbat cu aspirații politice.

Sala de bal a bunicii lui Nicole era luminată și zgomotoasă. Ringul era plin de cupluri care dansau, pe masa de băuturi erau dulciuri și băuturi din abundență, iar zgomotul și temperatura creșteau odată cu cantitatea de băuturi consumate de cei prezenți. Aerul era de-a dreptul sufocant în încăperea enormă.

Mark așteptă să se facă loc prin mulțime înainte să se avânte și să se oprească lângă Lady Nicole, pe marginea ringului de dans. Ea avea un zâmbet dulce întipărit pe chip, dar el putea să-și dea seama că era plictisită de moarte. Ochii nu îi erau strălucitori. Zâmbetul nu ajunsese în privirea ei.

Nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca ea. Nu avea nici un respect față de aristocrație. Părea că lua în râs un marchiz și, în mod evident, avea deopotrivă simțul umorului și al aventurii. El nu întâlnise niciodată o tânără delicată care să fie atât de directă. Și nici vreuna care să urmărească un hoț până la grajduri, în timp ce purta o rochie de bal.

El se aplecă și îi șopti la ureche:

- Te distrezi?

Zâmbetul ei se adânci atunci când își dădu seama că era el, dar își păstră privirea ațintită spre mulțime.

- De moarte, răspunse ea târăgănat.

- Este cald aici, comentă el.

- Da. Zâmbetul îi ajunsese în privire acum. Mi-ar plăcea la nebunie să fac o plimbare prin grădini.

Ah, ea spusese exact ceea ce sperase el să spună.

- Dacă nu-ți faci griji despre ce zvonuri s-ar putea isca, atunci vino să te întâlnești cu mine acolo peste zece minute.

Mark plecă, încrezător că ea avea să vină să se vadă cu el, dar și puțin îngrijorat. Dacă era la fel de aventuroasă pe cât părea, avea să fie acolo. Dacă nu, el avea să plece probabil după câteva minute de așteptare și nu avea să o mai vadă niciodată.

Așteptă un chinuitor sfert de oră, conform ceasului lui de buzunar, înainte ca ea să apară. Ocolise casa dinspre capătul opus al reședinței și se întâlnea cu el sub pergola de trandafiri. Lumina lunii

proiecta o licărire strălucitoare peste tufele de trandafiri lucioși și peste tufișurile frumos întreținute care îi înconjurau. Mirosul dulce de iasomie plutea în aerul nopții.

— Am făcut o razie înainte să vin. În afară de noi, nu este nimeni pe aici, îl informă ea cu un zâmbet ștrengăresc.

O razie? Acea era o frază ciudată pentru o debutantă. Ea vorbea mai degrabă ca o spioană.

— Este de bine sau de rău? întrebă el, cu un zâmbet larg.

— De bine. De foarte bine. Nu vrem să se iște zvonuri.

Mark își încrucișă brațele la piept și coborî privirea spre ea. Era adorabilă.

— Ce ar spune bunica ta dacă ar ști că ești aici cu un caporal?

Buza lui Nicole se arcui ușor în sus.

— Mi-ar spune să mă întorc la marchiz, bineînțeles.

— Și de ce nu te întorci?

— Pentru că marchizul are o buză mare și umedă care mă face să mă cutremur, iar tu...

Nicole căpătă o glorioasă nuanță de rozaliu.

— Eu ce?

El veni mai aproape și coborî vocea.

— Nu, încheie ea speriată, studiind atent un trandafir.

— Cum mi-ai descrie buzele?

Mark studie arcuirea delicată și plină a gurii ei, murind de nerăbdare să audă răspunsul. Ea lăsă capul într-o parte ca să se uite la el.

— Sculptate ferm? Ea trase aer în piept. Ispititoare.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Ispititoare?

— Da, spuse ea cu răsufierea întretăiată.

Buzele lui se arcuiră în sus, dorindu-și să zâmbească.

— Cum așa?

Nicole făcu un pas mai aproape de el.

— N-am mai vrut niciodată până acum să sărut un bărbat.

Iată, din nou, acea sinceritate directă și revigorantă.

— Ai fost sărutată vreodată? întrebă el, asigurându-se că tonul lui rămânea conversațional, de parcă ar fi vorbit despre temperatura din seara aceea.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să o sperie.

Ea clătină încet din cap, cu ochi mari și apoși strălucind în lumina lunii.

– Ei bine, atunci trebuie să schimbăm situația.

El o trase în brațe, și buzele lui se apăsară flămânde peste ale ei.

Ușa de la casa lui Lord Allen se deschise, smulgându-l pe Mark din amintiri. Amintirea primului sărut cu Nicole îi făcu degetele să se încordeze pe brațul ei. Ea îi aruncă o privire întrebătoare, și el îi dădu drumul, îndreptându-și haina și dregându-și glasul.

Un majordom îi conduse într-un salon frumos amenajat, înțesat de oaspeți atât din rândul aristocrației, cât și din sfera politică. Un lacheu le oferă pahare cu șampanie. Mark se salută cu mai mulți oaspeți înainte ca Lord Allen și Lord Tottenham să iasă din mulțime ca să le ureze bun venit.

– Grimaldi, iată-te! Am auzit că ai fost plecat din țară. Mă întrebam dacă o să ajungi, spuse Lord Allen, cu un zâmbet prietenos, cu strungăreața la vedere.

– M-am întors aseară, răspunse Mark. Domnilor, îmi permiteți să v-o prezint pe soția mea, Nicole?

Nicole făcu o reverență perfectă și își întinse mâna înmănușată mai întâi spre Lord Tottenham, care se aplecă peste ea, apoi spre Lord Allen, care făcu același lucru.

– Doamnă Grimaldi, spuse Lord Allen. Mă bucur mult să te cunosc în sfârșit. Mi-ar plăcea să-i spun că am auzit totul despre tine de la soțul tău, dar mă tem că nu degeaba și-a câștigat porecla de „Omul de Piatră”. N-am avut nici cea mai vagă idee de existența ta până acum vreo câteva săptămâni.

– Nicole a locuit în Franța o vreme, răspunse Mark repede înainte ca Nicole să fie nevoită să inventeze o scuză.

– Da, așa am înțeles, răspunse Allen, uitându-se la Nicole cu aprobare evidentă, înainte să ia o gură de șampanie.

– Probleme de familie, interveni Nicole.

Era cel mai sigur lucru de spus. Discutaseră despre povestea lor în trăsură. Cu cât mai puține detalii, cu atât mai bine, fuseseră ei de acord.

– Grimaldi, izbucni Lord Tottenham. Mă bucur să te revăd. Mark îi strânse mâna bărbatului mai în vârstă. Habar nu aveam că ești

însurat. Și cu o femeie atât de frumoasă. De ce Dumnezeu ai ținut-o ascunsă?

El își arcui sprâncenele stufoase în direcția lui Nicole.

— Mă cunoști, răspunse Mark, strângând paharul în pumn. Prefer să-mi păstrez viața privată în privat.

— Spionii și secretele lor. Lord Tottenham scutură din coama lui de păr cenușiu și râse. Pântecul său generos se mișcă vizibil. Trebuie să recunosc că sunt bucuros să aflu că ești un om de familie.

Nicole îi aruncă o privire ironică lui Mark, înainte de a-și îndrepta atenția spre Lord Tottenham și a schița un zâmbet sincer și plin de căldură.

— Este o plăcere să te cunosc, domnule.

— Cum Dumnezeu a reușit pacostea asta să convingă o femeie superbă ca tine să se mărite cu el? întrebă Lord Tottenham, râzând cu toată gura.

— A avut mijloacele lui, răspunse Nicole sec.

Mark simți că îl privi pieziș. Își dresе glasul.

— Da, ei bine, spuse Allen, adresându-i-se lui Lord Tottenham, știi că Grim este prima mea alegere pentru funcția de ministru de interne.

— Da, interveni Mark. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să fur un moment din timpul tău, Lord Tottenham, ca să-ți împărtășesc ideile mele pentru această poziție. Am multe...

Lord Tottenham flutură dintr-o mână.

— Da, da, avem destul timp pentru asta, generale. În clipa de față, paharul meu de șampanie se simte un pic cam gol. El ridică în aer paharul aproape gol și se întoarse să se uite după un lacheu care să-i mai dea unul.

Lord Allen pocni din degete, și un lacheu se repezi să aducă un pahar nou.

— Mark are foarte multe idei extraordinare, pe care sunt sigură că aștepți cu nerăbdare să le auzi, îi spuse Nicole lui Tottenham. Planurile lui de a organiza o forță de ordine sunt absolut impresionante.

Tottenham, care părea mult mai fericit cu un pahar de șampanie plin în mână, se uită lung spre cuplu și suspină.

— Da, bine, Grimaldi, n-am mai avut niciodată un italian în poziția asta, știi tu.

Lui Mark îi venea să-i spargă paharul. Numai un bărbat care era preocupat de lucruri precum obârșia oamenilor ar fi menționat originea tatălui său. Era pe punctul de a-i da o replică despre snobii pur-sânge, când simți mâna delicată a lui Nicole într-a lui. Ea îl strânse ușor de încheietură. El fu săgetat de un fior fierbinte. Dumnezeu, îl atinsese... și, pe deasupra, de bunăvoie... în sfârșit. Probabil ca să-l ajute să se calmeze, dar, brusc, simți că barierele dintre ei puteau să fie... depășite. Privi în ochii ei tandri și furtunoși și uită pe moment ce spusese Lord Tottenham.

Mark trase adânc aer în piept. Nu era prea înțelept să-i spună ceva nesăbuit omului care avea puterea de a-i influența viitorul. Nicole îi cunoștea temperamentul. El îl ținea în frâu în cea mai mare parte a timpului, dar existau o serie de chestiuni, una dintre ele fiind descendența, care îl mâniiau cu o viteză înspăimântătoare. Ea îl salvase deja. Ea îl înțelegea.

Mâna lui Nicole se îndepărtă de a lui, și Mark luă o gură de șampanie ca să-și permită să se gândească la un răspuns mai adecvat și să-și lase mădularul să se liniștească.

– Desigur, el este pe jumătate englez, sublinie Nicole sărind în sprijinul lui. Și și-a petrecut viața în slujba coroanei.

– Da, da, desigur, răspunse Lord Tottenham. Și are o soție absolut fermecătoare, zise și zâmbi aprobator spre Nicole, cu ochii albaștri strălucitori.

– Să mergem la cină? întrebă Lord Allen spre toată lumea adunată în încăpere.

Oaspeții se aliniază doi câte doi în fața ușilor duble. De îndată ce toți erau pregătiți, alaiul se îndreaptă spre salonul de mese.

– Mulțumesc pentru intervenția de adineauri, șopti Mark aplecându-se înspre ea, în timp ce înaintau încet spre sala de mese, cu mâna încă strânsă pe paharul de șampanie.

– Cu plăcere, replică Nicole.

– Cunoști pe cineva de aici? întrebă el, și ochii lui studiară mulțimea.

– Nimeni nu iese în evidență. Londra s-a schimbat foarte mult de când am fost eu ultima dată pe aici.

– S-a schimbat, într-adevăr.

Dintr-odată, faptul că nu o văzuse de zece ani i se păru de neînțeles. Povestea lor scurtă de dragoste parcă se petrecuse în altă viață.

Multe lucruri se întâmplaseră de atunci. Multe lucruri se schimbaseră. El se schimbase. Se schimbase și ea?

Se așezară unul lângă celălalt spre mijlocul mesei lungi din lemn de trandafir, în salonul măreț al lui Lord Allen. Lumina lumânărilor dansa în licăriri aurii de-a lungul pereților de un galben-deschis, reflectând umbre peste portretele impunătoare ale strămoșilor familiei Allen alături de câțiva englezi măreți din istorie, inclusiv Henric al VIII-lea și Carol al II-lea. Fetele mohorâte păreau să se uite de sus la ei, în timp ce oaspeții își ocupau locurile.

Mark și Nicole conversară cu comesenii lor, în timp ce lacheii se repeziră să pună șervete în poala oaspeților și să toarne primul rând de vin. Oaspeții abia dacă se așezaseră, când majordomul intră în încăpere purtând o tăviță din argint cu un bilețel pe el. Omul se îndreptă spre Lord Allen, se aplecă și șopti ceva la urechea gazdei.

Allen făcu ochii mari și aruncă o privire spre Mark și Nicole.

— Generale Grimaldi, se pare că a sosit un mesaj urgent pentru tine.

Lord Allen îi făcu semn majordomului să-i aducă mesajul lui Mark.

Majordomul se îndreptă spre el, și, cu o încruntătură, Mark smulse misiva de pe tăviță. Nicole îl privi din spatele paharului de vin, cu neliniște în ochi. Mark deschise bilețelul și citi repede cuvintele. Nu mai văzuse acel scris de mână de ani de zile, dar îl recunoscuse. Îi aparținea unchiului său.

Te rog să vii repede. Am nevoie de ajutorul tău. Vărul tău John a murit.

Capitolul 19

Nicole studie chipul lui Mark. Ceva nu era în regulă. Devenise mai palid, iar liniile din jurul gurii lui se încordară. Ce spunea bilețelul? Ceva ce avea de-a face cu munca lui, cel mai probabil.

El își luă șervetul din poală și se ridică.

— Trebuie să plecăm.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Nicole de lângă el, ridicându-se și ea.
- Totul este în regulă? întrebă domnul Allen din capul mesei.
- O problemă de familie. Mark se uită la ea. O veste proastă. Mă tem că trebuie să plecăm de îndată.

- Bineînțeles, răspunse Lord Allen.

Îi porunci căpitanului să ceară să i se aducă lui Mark trăsura.

Mark și Nicole își luară rămas-bun de la ceilalți oaspeți, inclusiv de la Lord Tottenham, care lăsa impresia că îi părea foarte rău să-i vadă plecând. Își croiră drum spre ușa de la sala de mese. Lord Allen îi însoți, conducându-i de-a lungul coridorului până în foaier.

- Ești bine, Grimaldi? întrebă ministrul, în timp ce înaintară spre ușa de la intrare.

- Vărul meu a murit, spuse Mark, cu chipul parcă sculptat în piatră.

Lui Nicole i se tăie răsuflarea, dar privirea lui Mark îi dădu de înțeles că nu trebuia să spună mai mult de față cu ministrul. Probabil că John era cel care murise, dar Mark nu își dorea aspectele acelea legate de familia lui să fie discutate în fața lui Lord Allen.

- Doamne, omule. Pot să fac ceva? întrebă ministrul.

Expresia lui Mark era sumbră.

- Nu, dar îți mulțumesc pentru ospitalitate. Sper că putem reprograma. Data viitoare la noi acasă?

- Da, da, desigur, răspunse Lord Allen.

Majordomul îi întinse lui Mark pălăria, și, în clipa în care trăsura lor se opri în fața casei ministrului, Mark deschise ușa de la intrare, o apucă strâns pe Nicole de mână și o conduse repede pe scări spre trăsură.

De îndată ce se aranjară în interiorul trăsurii, Nicole spuse:

- Este vorba despre John, nu-i așa?

O încuviințare încordată din cap de la Mark.

- Trebuie să mă duc imediat acasă la unchiul meu.

- Desigur. Și ea încuviință din cap. Când a fost ultima dată când l-ai văzut pe John?

Mark se aplecă în față și își sprijini brațele pe coapse, privindu-și lung vârfurile cizmelor.

- L-am văzut... în trecere.

- Știu că n-ai văzut-o pe Regina de cel puțin șapte ani, adăugă Nicole.

Regina era verișoara lui Mark, nepoata surorii bunicului lui Mark, Lady Harriet.

Mark făcu ochii mici spre Nicole.

– De unde știi?

Nicole ridică un umăr.

– Eu și Regina am păstrat legătura.

– Înțeleg. Mark deschise ușița din spatele capului său, care dădea spre vizitiu, apoi se întoarse spre Nicole. Te pot lăsa mai întâi acasă.

Ea scutură din cap.

– Nu. Vin cu tine.

– Nu este nevoie, insistă Mark.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– Poate nu este nevoie, dar eu tot vin.

– Foarte bine.

În mod evident, el nu voia să se certe cu ea într-un asemenea moment.

Mark nu era apropiat de verișorii lui, Nicole o știa, dar sângele era important pentru el. Chiar și sângele lui albastru. John avea doar treizeci de ani. Ce Dumnezeu se întâmplase? Se îmbolnăvisese? Un accident de trăsură?

Mark îi dădu vizitiului adresa unchiului său. După nici un sfert de oră, se opriră în fața măreței reședințe din Mayfair a ducelui de Colchester. Mark o ridică din nou pe Nicole, și se îndreptară grăbiți spre ușa de la intrare.

Mark lovi cu inelul din alamă, dar trecură câteva minute înainte ca un majordom în vârstă și sobru să deschidă ușa mare, din lemn negru lăcuit.

– Excelența Sa nu primește musafiri în acest moment, îi informă majordomul cu glas nazal, clipind spre ei cu ochi mari și somnoroși.

Mark intră pe lângă el în foaier, trăgând-o pe Nicole după el.

– Sunt generalul Mark Grimaldi, spuse el cu cea mai autoritară voce. Nepotul ducelui. El m-a rugat să vin.

Majordomul își arcui sprâncenele groase și se uită de sus la bărbatul mai înalt, cu un scepticism abia mascat, poate pentru că nici un asemenea nepot nu se arătase vreodată în acea casă. Cu toate acestea, era evident că nu avea de gând să se ia la ceartă cu un bărbat de mărimea și încrederea lui Mark.

– Foarte bine. Veniți cu mine, spuse el.

Urcară în urma bărbatului subțire pe scara masivă și traversară coridorul de la etaj. Majordomul bătu de două ori la ușa impunătoare a dormitorului unchiului său.

– Excelență, generalul Mark Grimaldi a venit să vă vadă. Susține că este nepotul dumneavoastră.

– Invită-l înăuntru, se auzi vocea ducelui.

Nicole se uită în treacăt la Mark. Nările lui se lărgiră ușor. Nesiguranta stătea la pândă în ochii lui negri. Nu aștepta cu nerăbdare momentul acela, dar o făcea din datorie. Avea mereu în minte datoria.

Majordomul deschise ușa, și Mark păși înăuntru, cu Nicole în urma lui. Camera era întunecată și mirosea a mentă și a terebentină. O asistentă care stătuse pe un scaun în colț se ridică repede și se scuză.

Nicole făcu un semn din cap, în timp ce femeia trecu pe lângă ea. De îndată ce se făcu nevăzută, Nicole zăbovi lângă ușă, în timp ce Mark se îndreptă spre patul unchiului său. Patul era plin cu batiste și cu o mulțime impresionantă de documente.

– Mulțumesc, Bigsby. Poți să ne lași acum, îi spuse ducele majordomului.

Majordomul făcu o plecăciune și se retrase, aruncându-i lui Nicole o ultimă privire dezaprobatore înainte să plece.

Mark se ghemui lângă patul unchiului său.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el cu voce scăzută.

Ducele păru să studieze chipul lui Mark.

– Mă bucur să te văd, Mark.

Cum făcea cu orice alt tip de emoție, Mark se scutură și de acele cuvinte. Nicole aproape vedea cum reușea să se transforme fizic.

– Ce s-a întâmplat? repetă el.

– Este vorba despre John. Vocea bătrânului era abătută și plină de tristețe. Părea să fi înțeles că nepotul lui nu avea chef de o reuniune de familie sau de rememorat amintiri.

– A murit? Ce s-a întâmplat? întrebă Mark.

Unchiul lui începuse să tușească. Se chinui să se ridice. Mark se aplecă să-l ajute.

– Da. Se pare că a căzut lat în seara asta la cină. Am primit vestea cu mai puțin de o oră în urmă.

Mark scrâșni din dinți.

– Doamne! Era tânăr. Se suspectează vreo boală de inimă?

– Presupun, răspunse ducele. Ce altceva ar putea să doboare un om în floarea vârstei? Dumnezeuule! Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva.

Închise ochii. Chipul lui Mark se relaxă puțin.

– O să mă duc la el acasă mâine-dimineață. Să văd dacă pot să aflu ceva detalii.

– Mulțumesc, băiete drag.

Ducele deschise din nou ochii și fu cuprins de încă o criză cruntă de tuse. După ce își reveni, el se întinse și mângâie ușor obrazul lui Mark.

– Este bine să ai un spion în familie.

Nicole nu reuși să îi vadă fața, dar putea să-și închipuie cât de greu trebuia să îi fie lui Mark să accepte acea mică demonstrație de tandrețe.

– Mă bucur să te văd, Mark, repetă ducele. Chiar și într-o situație atât de îngrozitoare.

– Am auzit că ești bolnav. Aveam de gând să-ți fac o vizită.

Vocea lui Mark era încordată.

– Desigur. Desigur, veni răspunsul unchiului.

– Nici nu știam că John era bolnav. Eu...

Mark se opri și își încleștă maxilarul. Ducele clătină din cap.

– Nu era. Sau poate că mi-a ascuns mie asta, dată fiind starea mea de sănătate. Știi, s-a logodit de curând. Cu Lady Arabelle Dunwoody. Frumoasă fată. Sperau să facă nunta înainte să-mi dau eu duhul.

– Nu spune asta, îl certă Mark.

– Mai convenabil, nu crezi? Nu trebuia să aștepte un an de doliu și toate cele. N-am putut să-l condamn. M-am străduit să rezist tocmai pentru asta. Mâna ducelui se prăbuși pe pat. Acum, nu am pentru ce să trăiesc.

– Te rog să nu spui asta, Excelență.

Pentru oricine altcineva, vocea lui Mark ar fi părut normală, dar Nicole îi auzi încordarea. Tristețea și supărarea pluteau chiar aproape de suprafață. Era un moment dificil pentru el. Își iubise mama, iar bărbatul acela era singura lui legătură încă în viață cu ea. În afară de Regina și de mătușa sa Harriet, ducele era singurul din familia lui Mark în Anglia – cu excepția lui Nicole.

Ducele fu copleșit de încă o criză de tuse. De îndată ce își recăpătă vocea, el privi dincolo de Mark, spre umbrele în care rămăsese ea cufundată.

– Nicole, spuse el cu vocea ascuțită. Tu ești?

Nicole tresări. Se strădui din răspuțeri să rămână tăcută și să se piardă în fundal. Se simțea ca o intrusă.

– Da. Da, Excelență. Eu sunt.

El ridică un braț uscățiv și îi făcu semn să se apropie.

– Vino aici, dragă fată. N-am crezut că o să te revăd.

Lacrimile îi umplură ochii în timp ce se apropie de patul ducelui.

– Nici eu n-am știu dacă o să te revăd.

Se aplecă deasupra patului și îl luă în brațe pe bătrân. Îl întâlnise doar o dată sau de două ori, niciodată împreună cu Mark, dar ducele fusese întotdeauna bun cu ea, și auzise de la mama ei că ducele era mulțumit de soția pe care o alesese nepotul lui. Le trimisese un superb bol de argint drept cadou de nuntă. Unul pe care nu îl folosiseră niciodată, unul pe care Mark nu îl acceptase niciodată, pentru că ducele era unchiul lui. Mark vânduse toate cadourile extravagante primite la nuntă și donase banii veteranilor de război răniți. El spusese că veteranii aveau mai multă nevoie de bani decât aveau el și Nicole nevoie de toate lucrurile acelea inutile și scumpe. Ea fusese de acord cu el și se arătase bucuroasă să renunțe la cadouri.

– La fel de frumoasă ca întotdeauna, spuse ducele, zâmbind amabil spre Nicole. Mă bucur să văd că v-ați împăcat. El își întoarse privirea spre Mark. Mamei tale i-ar fi plăcut mult să vă vadă împreună.

Mark rămase tăcut. Nicole știa că era pentru că inima nu îl lăsa să-i spună bătrânului bolnav că nu se împăcaseră. Mai multe lacrimi îi umplură ochii. De ce gândul acela era atât de trist? Nu avea să fie ea cea care să-i spună ducelui. Fiul lui tocmai se ridicase la ceruri. Nu se simțea pregătită să răpească acea fărâmbă de fericire de care bătrânul părea să se bucure.

Mama lui Mark murise înainte ca Nicole să-l întâlnească pe Mark, dar el păstra un portret de-al ei în miniatură pe o noptieră. Numele ei era Maria, și avea părul negru și ochi albaștri strălucitori. Semănase foarte mult cu verișoara lui Mark, Regina.

Mark își dresе glasul.

– Îmi pare rău, Excelență. Chiar îmi pare rău. Este de la sine înțeles că o să te ajut cu tot ce ai nevoie. Aranjamentele pentru

înmormântare sau orice altceva. O să anunț și cine este moștenitorul ducatului. Presupun că o să vrei să te ajut cu asta.

După cum îi stătea în fire lui Mark, el începuse deja să încerce să rezolve totul. Puterea lui rezida în capacitatea de a rezolva lucruri și de a exercita controlul. Într-o asemenea situație, el făcea singurul lucru pe care putea să-l facă, ocupându-se de detaliile lumești, de lucrurile pe care putea să le controleze. Pentru numele lui Dumnezeu, Nicole se îndoia că ducele era în stare să discute despre aranjamentele pentru înmormântare sau despre următorul moștenitor. Dar asta era ceea ce putea să ofere Mark.

Următorul moștenitor era un văr îndepărtat din partea bunicului lui Mark. Nicole nu știa numele respectivului.

– Nu, nu, dragul meu băiat. Ducele tuși din nou. Nu de asta te-am chemat.

Mark se încruntă.

– Da, înțeleg. Pot să ajut. Doar spune-mi cine...

Tusea unchiului se înrăutăți. Era vizibil agitat. Așteptară să se liniștească.

– Nu te supăra, Excelență. Suntem aici ca să te ajutăm.

Nicole dădu la o parte de pe frunte părul asudat al bărbatului și îi studie chipul tras.

– Mark nu înțelege. Bătrânul își rosti cuvintele spre Nicole. O apucă de încheietură. *El* este moștenitorul.

Capitolul 20

Mark se înfierbântă și apoi îngheță până în măduva oaselor. Un fior îi traversă coloana. Se trase de lavalieră. O simțea ca pe un garou, strângând, strângând, sufocându-l. Încăperea începu să se învârtă și mirosul de terebentină îl făcu să se simtă rău.

Nu. Ceea ce spuse unchiul lui nu era adevărat. Titlurile precum cel de duce nu se acordau părții femeiești a familiei. Bătrânul se înșela. Era bolnav, bătrân și confuz. Nicole avea să îi spună. Ea trebuia să știe. Ea cunoștea regulile aristocrației.

– Nu, este vorba despre cineva din partea bunicului, desigur, spuse Mark, ca să se convingă pe sine la fel de mult ca pe unchiul lui.

Îi aruncă lui Nicole o privire disperată, implorând-o tăcut să-i explice eroarea raționamentului său.

– Da, spuse Nicole, continuând să mângâie ușor fruntea bătrânului. Moștenitorul nu este un bărbat înrudit de departe cu tatăl tău? Vreun văr de-al doilea sau așa ceva?

Mark răsuflă. Așa. Nicole știa. Nicole avea dreptate. Ducatele nu erau transmise fiilor de fiice de duce. Nu era posibil ca el să fie moștenitorul.

– Ascultă-mă, spuse unchiul lui și apucă mâna lui Mark cu propria mână rece și osoasă. Ducatul de Colchester este un titlu ca nici un altul. A fost dăruit stră-stră-stră-străbunicului meu de către rege. Regele și bunicul meu erau foarte apropiați. S-au dus împreună la război împotriva scoțienilor. Bunicul meu i-a salvat viața regelui. Regele avea doar o fiică la vremea aceea. Era foarte preocupat de moștenitorii lui, de moștenirea lui. Prin urmare, când s-au semnat contractele prin care îi acordau bunicului meu ducatul, precum și pământurile și moștenirea care veneau cu el, regele s-a asigurat să existe un codicil care să permită ca ducatul să fie transmis unui moștenitor de pe parte femeiască *dacă și numai dacă* exista un moștenitor masculin pe acea linie. Tu ești moștenitorul masculin. Acum, că John s-a dus, tu ești următorul în linie.

Broboane de sudoare apărură pe fruntea lui Mark.

– Nu. El scutură categoric din cap. Trebuie să fie o greșeală.

Se ridică și se îndepărtă de pat, simțindu-și membrele amorțite. Nicole își odihni liniștitor mâna pe umărul lui Mark.

– Ascultă-l, îi șopti ea.

Mark înghiți apăsător în sec. Nu putea să se întâmple așa ceva. Nu era real. Să moștenească un titlu nu era un lucru pe care să-l fi luat vreodată în considerație. Unchiul lui fusese ducele de când bunicul lui murise, iar unchiul lui avea un băiat puternic și sănătos. Chiar dacă amândoi mureau, linia normală de succesiune nu trecea la o fiică. Posibilitatea de a deveni duce nu fusese niciodată o amenințare.

Poate că Mark nu crescuse cunoscând detaliile aristocrației așa cum le cunoscuseră unchiul, vărul și mama lui, așa cum le cunoștea Nicole, dar știa îndeajuns cât să îi fie clar asta. Nu exista nici o șansă ca *el* să fie duce într-o bună zi.

Unchiul lui aruncă o privire spre documentul întins pe pat.

– Avocatul meu mi l-a adus în clipa în care i-am cerut-o. În clipa în care am auzit că John a murit. Nu este nici o greșeală. Convinge-te singur!

El apucă teancul de hârtii și i le întinse lui Mark cu mâini tremurătoare. Răsufând din greu, Mark șovăi înainte să facă un pas în față și să accepte hârtiile fără vreo tragere de inimă. Își lăsă mâna să coboare într-o parte, cu hârtiile încă strânse în pumn. Nu voia să se uite pe ele.

– Nu se poate.

– Dă-mi-le mie.

Nicole luă hârtiile din degetele amortite ale lui Mark.

Se duse lângă un sfeșnic aflat pe o masă din apropiere și studie paginile în grabă, oprindu-se la pagina care conținea informația relevantă. Pentru mai multe secunde, citi în șoaptă cuvintele de pe pagină.

– Este adevărat, spuse ea, în cele din urmă, ridicând privirea spre Mark, cu ochii mari. Aici se spune că următorul în linie este următorul moștenitor bărbat, fără să conteze dacă legătura lui cu ducele vine pe parte descendentă bărbătească sau femeiască.

– Bine. Mark se îndepărtă de pat și își trecu o mână prin păr. O să renunț la titlu. S-a mai făcut asta înainte. Dacă și când va veni ziua... El se uită șovăitor la unchiul lui, care era vizibil grav bolnav. O să declar pur și simplu că nu mai sunt duce și o să dau titlul oricui este următorul în linie după mine, din moment ce eu nu am moștenitori. El aruncă o privire spre Nicole. Evident, trebuiau să vorbească despre asta, dar ea nu prea putea să se opună ideii ca fiul lor să nu moștenească ducatul. Ea nu știuse, atunci când se măritase cu el, că exista *acea* posibilitate. Sau știuse?

– Nu poți, șopti unchiul lui printre buzele uscate și crăpate.

Mark continuă să se miște de colo-colo.

– Bineînțeles că pot. Până și un rege poate să abdice de pe tron dacă alege să facă asta.

– Mark, am încercat să te contactăm în toți anii ăștia. Vocea bătrânului era cu atât mai slăbită. Eu și mătușa ta, verișorii tăi. Mama ta ne-a refuzat. Era o femeie mândră. Dar noi n-am încetat niciodată să o iubim... să te iubim pe tine.

Mark se întoarse cu spatele la unchiul lui și închise ochii. Inima îi bătea nebunește. Era copleșit de o senzație de greață. Nu voia să audă toate astea.

– Nu înțeleg ce are asta de-a face cu...

– Ascultă-mă, Mark. Eu și Mary am făcut pace. Când ea a murit, tu luptai în Spania. N-ai putut să vii acasă.

– Știi asta, mârâi Mark.

Nu avea nevoie să i se reamintească nici unul dintre lucrurile acelea îngrozitoare.

– Ceea ce nu știi este că i-am promis mamei tale, pe patul de moarte, că, dacă momentul ăsta avea să vină vreodată, o să te conving să iei ceea ce ți se cuvine de drept. De dragul ei. Asta este ce și-a dorit, Mark. Asta a cerut.

Mai multe clipe se scurseră într-o tăcere adâncă. El își încheștă pumnii atât de strâns, încât începură să îl doară. La fel și maxilarul. Își dorea să dea în ceva. Ce naiba se întâmpla? Cum de viața lui se întorsese cu susul în jos în mai puțin de oră? La naiba cu unchiul lui și cu promisiunile lui afurisite făcute mamei lui aflate pe patul de moarte!

Fir-ar al naibii, și el făcuse o promisiune pe patul de moarte și avea de gând să se țină de cuvânt. Mark îi promisese tatălui său că nu avea să se bazeze niciodată pe familia mamei lui ca să avanseze în viață, iar un blestemat de ducă era, neîndoielnic, un avantaj în viață.

Mark se răsuci pe călcâie spre bătrân.

– Nu pot. În nici un caz.

Ochii apoși ai unchiului îi studiară chipul.

– De ce nu? Chiar și acum, în mod neoficial, ești marchizul de Coleford.

Titlul vărului său, John.

– Nu. Nu este adevărat.

Nu. Nu. Nu. Nu avea să se întâmple. El era obișnuit să controleze lucrurile și, pentru numele Domnului, avea să controleze și situația aceea. Trebuia să o facă.

Unchiul lui își dresă glasul, și corpul plâpând se cutremură, în timp ce se chinui să se salte pe perne.

– Poți să negi cât vrei tu, dar asta nu înseamnă că este mai puțin adevărat. De ce te încăpățânezi să-l refuzi?

- Sunt nenumărate motive, spuse Mark cu amărăciune, scuturând din cap. Mă îndoiesc că l-ai înțelege pe vreunul.

- Înțeleg, Mark. Chiar înțeleg, dar trebuie să-mi promiți, de dragul mamei tale, că măcar o să te gândești la asta. Am o scrisoare de la ea. Este...

- Gata, te rog.

Momentul era chinuitor. Ar fi preferat să revină în Franța ca să fie torturat. Măcar durerea fizică era ceva ce putea accepta. Când se termina, se termina. Situația aceea era genul care te rodea la nesfârșit, care nu se domolea niciodată.

- O să se gândească la asta, spuse hotărâtă Nicole, apropiindu-se de Mark și punând o mână pe mâneca hainei lui.

Cum camera părea a se strânge în jurul lui, Mark se întoarse pe loc, revenind cu atenția spre unchiul lui.

- Unchiule, știi la fel de bine ca mine că bunicul nu și-ar fi dorit asta.

- De ce spui așa ceva?

Fruntea unchiului său se încrêți.

- Un duce de Colchester pe jumătate italian? Bunicul se răsucește în mormânt.

- Nu, dragul meu băiat. Tata avea idealuri înalte despre stilul nostru de viață, dar te-a iubit, Mark.

Mark știa că nu era adevărat.

- Nu, a iubit-o pe mama. A tolerat existența mea de dragul ei.

- El știa despre codicil. Știa că asta era o posibilitate.

- O posibilitate, poate, dar una foarte puțin probabilă, ripostă Mark.

Bătrânul arăta de parcă se gândea la răspunsul lui. Se uită la Mark, cu lacrimi strălucitoare în ochi.

- Eu n-am avut niciodată un al doilea fiu. Și nici fice. A existat mereu o posibilitate ca John să moară pe când era copil. El s-a dus acum, Mark. Te rog să-ți faci datoria.

Datoria. Mark își încleștă inutil pumnii. Acesta era singurul cuvânt în fața căruia nu putea să reziste.

Drumul înapoi spre casă începu în liniște, Mark rămânând întins pe bancheta din fața lui Nicole, într-o extenuare evidentă. Nicole

reluă de nenumărate ori în gând discuția cu ducele. Putea să presupună că și Mark făcea același lucru.

– Mama ta nu ți-a povestit niciodată despre codicil? se aventură să întrebe Nicole, în cele din urmă.

Mark se frecă la ochi cu podul palmelor.

– Niciodată, mormăi el și o privi cu ochii mijiiți.

Trăsura se opri brusc în fața casei lui Mark, și coborâră unul după altul așa cum făcuseră deja de atâtea ori în după-amiaza aceea. Își croiră încet drum spre treptele din față și intrară în foaier. Urcară împreună scările din marmură la fel de încet.

Ajunseră în capul scărilor și traversară coridorul spre camerele lor. Nicole se opri în fața ușii dormitorului lor. Date fiind evenimentele din seara aceea, era evident că nu era momentul potrivit ca să-și înceapă cealaltă „condiție” a lor, dar în seara aceea se simțea mai apropiată de el. Mai aproape decât se simțise când îl văzuse prima dată în Franța. El își permisesese să se arate vulnerabil în dormitorul unchiului său și în trăsură, atunci când părăsise atât de obosit. Nu era cu totul făcut din piatră.

– O să accepți ducatul? șopti ea.

– Vrei să devii ducesă, nu?

Vocea lui era încordată și crudă.

Au. Ea își lăsă capul într-o parte de parcă ar fi fost plesnită. El suferea și lovea în stânga și în dreapta, dar ea nu avea de gând să-l lase să scape.

– Mă doare în cot de posibilitatea de a deveni ducesă, prostă-nacule, i-o întoarse ea. Aici este vorba despre datoria ta față de familia ta.

Durerea ce apăru pe trăsăturile lui sculptate în piatră era de netăgăduit.

– Și există multe alte lucruri pe care trebuie să le iei în considerație, nu doar pe noi. Vocea ei șovăi. Fiul nostru... o să fie următorul în linia la ducat.

Surprinderea se aprinse scurt în ochii lui Mark.

– Ah, deci ai decis că a venit vremea să-ți revendici condiția?

Ea se îndreptă de spate și îi întâlni privirea.

– Dacă... vrei.

Mark se întinse și urmări ușor cu un deget linia obrazului ei. Nicole se înfioră.

– Știi despre asta? De asta ai vrut un copil?

Ea se îndepărtă brusc de el.

– Poftim? Nu vorbești serios.

– Mereu ți-a păsat prea mult de titluri și de poziția socială.

Nicole își ridică bărbia.

– Nu este corect. Nu, nu mi-a păsat. În plus, te-ai gândit vreodată că poate problema ta este că ție ți-a păsat prea puțin de ele?

Mark își retrase mâna și se uită lung în ochii ei.

– Bine. Poate că n-ai știut de codicil, dar continui să susții că te-ai măritat cu mine din dragoste și nu pentru că ai știut tot timpul că bunicul meu era duce?

Ea își întoarse privirea. Da, știuse. Dintr-un motiv pe care ea încă nu îl înțelegea, el nu își dorise să-i spună cine era familia lui. Dacă ar fi fost după el, ar fi pretins că era fiul unui pantofar, fără nici o legătură cu aristocrația, pentru toată durata căsniciei lor. În mod intenționat, ascunsese informații de ea.

Chiar fusese o zi fatidică ziua când, la trei luni după ce se căsătoriseră, el o confruntase cu faptul că știa cine era familia lui și ascunsese acest lucru de el. Era evident că tot nu avea încredere în ea.

– Știi că știam, răspunse ea simplu, lăsând capul într-o parte, fără să se uite la el.

– Și totuși, te-ai prefăcut că te măriți cu mine din dragoste.

Vocea lui deveni încordată sub efectul mâniei.

– Nu m-am prefăcut niciodată, șopti ea printre dinții încheștați.

El deschise ușa de la dormitorul lui, intră și se întoarse cu fața spre ea.

– Mă tem că înțelegerea noastră trebuie să mai aștepte. Nu mă simt în stare să mă culc cu tine în seara asta.

Capitolul 21

A doua zi dimineața, Mark stătea în biroul lui și încerca să citească niște documente, dar nu se putea gândi decât la două lucruri: la faptul că vărul lui murise și la faptul că refuzase cu încăpățănare să se culce cu Nicole cu o noapte în urmă. Ambele păreau de neînțeles.

John murise. De ce gândul acesta trezea în Mark sentimentul de vinovăție? Pentru că nu recunoscuse niciodată public că erau veri? Se învârtiseră în cercuri sociale complet diferite. John fusese teribil de îndrăgit de înalta societate, participând la dineuri și la baluri, mergând la teatru și frecventându-și clubul. Între timp, Mark *muncise*. Își petrecuse anii ca să se asigure că țara nu era invadată de francezi, fusese în linia întâi pe front, fiind la un pas de moarte de câteva ori, iar, când se afla la Londra, își petrecea timpul cu membrii Ministerului de Interne și cu oamenii pentru care lucra și care lucrau pentru el. Lui nu îi păsase niciodată de baluri și petreceri, cu excepția acelor care se puteau dovedi avantajoase din punct de vedere politic. Chiar și atunci, însemnau doar muncă.

Îl mai văzuse pe John din când în când. De mai multe ori, John dăduse de înțeles că ar fi vrut să discute cu Mark. Dar nu o făcuse niciodată, și Mark își spusese că așa își și dorea. Acum, nu urma să mai aibă niciodată șansa de a-și cunoaște vărul. Poate că Mark era cunoscut ca fiind de piatră, dar nu dorea moartea nimănui. Fusese de-a dreptul sfâșietor să vadă efectul îngrozitor pe care îl avusese moartea vărului său asupra unchiului. Bătrânul își pierduse singurul fiu, singurul copil. Mark nici măcar nu putea să-și închipuie o asemenea durere.

Mark își aruncă deoparte pana și își trecu mâinile peste față. Lucrurile erau cu atât mai rele cu cât moartea vărului său însemna că, dintre toate nenorocirile de pe pământ, el trebuia să renunțe la un ducat. Putea să o facă în liniște, fără să afle cineva? Trebuia să pună niște întrebări discrete și despre asta. La naiba. La naiba. La naiba.

Între timp, se comportase ca un adevărat măgar cu Nicole cu o seară în urmă. Ce naiba era în neregulă cu el? Ea se afla acolo ca să rămână însărcinată. El fusese de acord. După atâtea nopți petrecute în singurătate, ar fi trebuit să nu rateze ocazia de a pune capăt unui celibat autoimpus. Încercă să-și spună că nu acceptase din cauza veștii despre moartea vărului său, și cu siguranță era o parte din motiv, dar ar fi fost ipocrit să dea vina doar pe asta. Nu o făcuse pentru că era în doliu. Abia dacă îl cunoscuse pe vărul lui. Îi părea, mai degrabă, rău pentru unchiul lui. Sărmanul era aproape distrus. Mark nu era făcut în întregime din piatră.

Se lăsă pe spate în scaun și își odihni un braț pe cap. Dacă era să fie cinstit, îi părea rău și pentru el însuși. De ce nu reușise John să facă măcar un moștenitor înainte? Era un gând necuviincios, dar Mark nu se simțea într-o dispoziție prea bună.

Nu de aceea fusese supărat pe Nicole cu o seară înainte. Fusese un măgar pentru că faptul că devenise brusc marchiz trezise la viață prea multe dintre sentimentele pe care le avusese la începutul căsniciei lor, când ea plecase. După ce ea recunoscuse că știuse mereu că bunicul lui era un duce, Mark înțelesese că se măritase cu el pentru legăturile lui, făcându-l să creadă că se măritase cu el din dragoste. Dragoste? Ha! Iată ce primea dacă își petrecea timpul cu fiica unui conte. Asemenea tinere aveau un singur lucru în minte: o căsnicie avantajoasă. Totuși, refuzul de a face dragoste cu ea fusese o decizie idioată. Se pedepsea pe sine, la fel de mult ca pe ea. Nu avea să repete acea greșală. Își ridică din nou pana, hotărât să-și termine hârtiile înainte de miezul zilei.

O bătaie în ușă îl întrerupse. Abbott deschise ușa și își dresе ușor glasul.

— Un bărbat a venit să vă vadă, domnule general.

Mark ridică privirea și miji ochii spre majordom.

— Cine este?

— Spune că se numește Oakleaf. Daffin Oakleaf.

Mark cunoștea acel nume.

— Invită-l înăuntru.

Daffin Oakleaf era prieten cu Cade și Rafe Cavendish, doi dintre cei mai buni spioni ai lui. Era și cel mai bun dintre polițiștii de pe Bow Street, o mică forță de ordine privată care rezolva cazuri în schimbul unor recompense.

Oakleaf intră în birou fluierând.

— Bună dimineața, generale.

Bărbatul era înalt, masiv și blond. Chiar semăna cu gemenii Cavendish, doar că, în timp ce ochii lor erau albaștri, ai lui Oakleaf erau verzi. Mark auzise despre Cade Cavendish, un corsar cu mai multe pseudonime decât un actor de pe Drury Lane, că se prefăcuse a fi Oakleaf o dată sau de două ori. Omul care stătea în fața lui era, cu siguranță, însuși Oakleaf.

— Oakleaf, spuse Mark, ridicând privirea din hârtiile lui. Ia loc. Cărui motiv îi datorez plăcerea?

Tonul lui era jovial, dar un fior de reținere îi traversă coloana. Oakleaf se așează într-un fotoliu aflat în fața biroului lui Mark.

– Am venit ca să vorbesc cu tine despre moartea vărului tău.

Mark încuviință din cap. Așa își și închipuise. Oakleaf știa exact cine era familia lui.

– Am de gând să merg acasă la John astăzi. Unchiul meu mi-a spus că s-a prăbușit la cină, o afecțiune a inimii.

Oakleaf se foi în fotoliu. Privirea lui ageră o întâlnește pe a lui Mark

– S-a prăbușit la cină, este adevărat, dar nu din cauza unei boli de inimă.

Mark lasă deoparte pana și îl privește cu atenție pe celălalt bărbat. După cum se temuse, polițiștii de pe Bow Street nu se implicau în cazuri de decese decât dacă suspectau o crimă.

– Ce vrei să spui?

– Noi bănuim că a fost vorba despre crimă. Lord Tottenham mi-a cerut să vin să te caut.

Mark își arcuie sprânceana.

– Sunt suspect?

Oakleaf zâmbește larg.

– Dimpotrivă, vrea să participe la investigarea cazului. Aparent, ai un alibi solid – erai la cină cu Tottenham și cu Allen când John a murit, nu-i așa?

– Eram, răspunse Mark, dar tot părea ciudat că Tottenham îi cerea să se implice în acel caz.

De ce i-ar fi păsat lui Tottenham de acel caz? Mark scutură din cap. Fără îndoială, era pentru că era vorba despre moștenitorul unui ducat. Cei cu sânge albastru atrăgeau mereu atenția. La naiba. Avea să fie greu să păstreze secret faptul că era înrudit cu familia aceea. Mai ales acum, când el era moștenitorul legal. O situație îngrozitor de incomodă.

– O să ajuți? întrebă Oakleaf.

– Bineînțeles, răspunse Mark, resemnându-se cu gândul că avea să fie nevoit să ancheteze cu cea mai mare grijă. Unchiul meu... încă nu știe că bănuiește o crimă, nu-i așa?

Oakleaf clătină din cap.

– Nu. Nu i-am spus. Știm că starea lui de sănătate este precară.

Mark încuviință din cap.

– Bun. Să investigăm mai întâi. Dacă se ajunge acolo, o să-i spunem.

Mark se ridică și ocoli biroul mare de mahon pentru a-l însoți pe Oakleaf spre ieșire.

– Am auzit că Nicole s-a întors. Crezi că ar trebui să o luăm cu noi?

Oakleaf îi aruncă o privire nevinovată, clipind de parcă nu ar fi știut ce subiect delicat era acela. Mark bombăni.

– Bineînțeles că ai auzit că Nicole s-a întors. Voi, polițiști afuriți, cu nasurile voastre băgăcioase.

Râsetul lui Oakleaf răsună în încăpere.

– O remarcă ironică din partea unui spion. În plus, Nicole este o investigatoare extraordinară.

– Nicole nu o să vină cu noi, murmură Mark.

– S-a retras din câmpul muncii, nu-i așa?

– De fapt, nu. A ajutat poliția din Franța, dar am să investighez singur cazul ăsta.

– Cu ajutorul *meu*, bineînțeles.

Oakleaf îi făcu cu ochiul.

– Desigur. Mark zâmbi. Mark deschise ușa și îi făcu semn celuiilalt bărbat să o ia înainte pe coridor. După tine.

La nici o jumătate de oră după aceea, Mark și Oakleaf stăteau în picioare în sala de mese din reședința lui John. Corpul vărului său fusese mutat într-unul dintre saloane ca să fie pregătit pentru înmormântare, dar, după felul în care arăta sala de mese, nimic altceva nu mai fusese atins. Mâncarea servită cu o seară în urmă rămăsese pe masă, scaunele erau dispuse în unghiuri haotice, de parcă cei care se așezaseră pe ele plecaseră în grabă, iar scaunul din capul mesei, unde fără îndoială stătuse John, avea farfurii și pahare împrăști-ate în jurul lui pe podea.

Mark cercetă întreaga scenă, asimilând fiecare detaliu. Făcu un semn spre capul mesei.

– Locul lui John?

– Da. N-ai mai fost niciodată aici? întrebă Oakleaf.

Mark scutură din cap, păstrându-și chipul lipsit de orice expresie.

– Nu. Și aş prefera să păstrezi pentru tine detaliul legat de faptul că este vărul meu – cel puțin, pentru moment.

- Am înțeles, răspunse Oakleaf.

El ingenunche pentru a studia obiectele de pe podea, cele care se aflau lângă scaunul lui John.

Mark se uită la tacâmuri, la farfurii și la două pahare împrăștiate pe covor.

- Ce crezi că s-a întâmplat?

- Avem motive să credem că a fost otrăvit, răspunse Oakleaf.

Mark examinează întreaga zonă. O sticlă de vin se rostogolise sub masă și pătase covorul într-un roșu-închis, care părea aproape negru.

- Prietenii lui, cei care luau masa cu el, au spus că luase o gură de vin chiar înainte de a se prăbuși, continuă Oakleaf.

Mark se aplecă să studieze pata de vin pe covor. În jurul petei se vedea un inel întunecat. Ridică atent paharul și îl miroși.

- Are un miros metalic.

- Exact, încuviință Oakleaf.

- Cine a mai fost aici aseară?

Mark ridică privirea spre masă, ca să numere locurile.

- Opt farfurii în total, răspunse Oakleaf. John, logodnica lui, Lady Arabelle, și mama ei, Lady Eloise. Domnul Matthew Cartwright. Domnișoara Molly Lester și mama ei, Tabitha. Lord Anthony Rawlins, cel mai apropiat prieten al lui John, și Lord Michael Hillenbrand, un alt prieten de-al lui John.

Numele lui Matthew Cartwright îi părea cunoscut, dar Mark nu știa de unde să-l ia. Nu auzise niciodată despre doamne și despre mamele lor. Lord Rawlins și Lord Hillenbrand făceau parte din aristocrație. În trecut, îi întâlnise pe amândoi o dată sau de două ori.

- O să vorbim cu fiecare dintre ei.

- Bineînțeles, răspunse Oakleaf.

Mark se ridică și examinează sticla de vin din care, cel mai probabil, se turnase în pahare. Era așezată în dreptul locului la masă al lui John. Ciudat că nici unul dintre lachei nu o luase. În timpul unei cine obișnuite, lacheii turnau vin pentru toți oaspeții și se retrăgeau cu sticla.

Mark ridică sticla și miroși. Și ea avea un miros metalic.

- Ai idee cine l-ar fi putut vrea mort?

Oakleaf se mutase lângă bufet ca să studieze conținutul vaselor acoperite de acolo.

El ridică din umeri.

– Tatăl lui este grav bolnav, și el urma să moștenească un ducat. Aș propune să găsim următorul moștenitor și avem un bun suspect.

Mark își dresе glasul, întorcându-se cu fața spre Oakleaf.

– În mod normal, aș fi de acord cu tine, dar există o singură problemă în toată teoria asta.

– Care ar fi aceea?

Oakleaf puse capacul pe o supieră de argint și întâlni privirea lui Mark.

Mark se scărpină în barbă și trase adânc aer în piept. Nu avea nici un rost să ascundă adevărul față de unul dintre cei mai buni polițiști de pe Bow Street.

– Se pare că *eu* sunt moștenitorul.

– Poftim? Ochii lui Oakleaf arătau de parcă stăteau să îi iasă din orbite. Cum Dumnezeu?

– A fost o surpriză și pentru mine. Unchiul meu m-a informat aseară, la scurt timp după ce mi-a spus despre moartea lui John.

Ochii polițistului se făcură mici de suspiciune.

– Nu știi că ești următorul moștenitor al unui ducat?

– Mama mea a fost sora ducelui. În mod normal, astfel de lucruri nu sunt transmise spre descendenții de pe partea femeiască. În cazul nostru, este o excepție. Mark se îndreptă spre masă și își trecu o mână prin păr. Din nou, te rog să fii discret și în privința acestor vești.

Nu avea nici un rost să nu îi spună lui Oakleaf. În cele din urmă, ar fi aflat și asta în investigația lui. Dacă îi spunea acum, Mark reușea să evite un moment ciudat și riscul de a-l face pe Oakleaf să creadă că ascundea intenționat informații.

– Cum vrei, răspunse Oakleaf pe un ton măsurat. Ca fapt divers, cine *era considerat* de toată lumea următorul moștenitor?

Matthew Cartwright. În contextul acela auzise el numele. Mark își aminti numaidecât de acel detaliu.

– Domnul Cartwright, cred. Va trebui să confirmăm asta, totuși. Nu m-am gândit prea mult la partea de familie a mamei. Nu m-am gândit la nici unul dintre detaliile astea până azi-noapte.

– Înțeleg, răspunse Oakleaf, continuând să examineze conținutul bufetului. Se aplecă să mai miroasă un fel de mâncare. Trebuie să întreb: mai știa cineva că tu ești moștenitorul?

- Nu cred, răspunse Mark.

Oakleaf se îndreptă de spate și se uită lung la el pentru o clipă, de parcă stătea să cântărească în minte toate detaliile.

- Dacă unchiul tău te suspecta pe tine, îndrăznesc să cred nu ți-ar fi dat toate aceste detalii.

- Are încredere în mine, răspunse Mark. Și încă nu știe că John a fost ucis.

Oakleaf miji ochii.

- Pot să întreb de ce nu te-a recunoscut niciodată ca fiind nepotul lui?

- A făcut asta la rugămintea mea, spuse Mark. Știe că ultimul lucru pe care mi l-am dorit vreodată a fost un ducat sau orice legătură cu numele familiei din partea mamei. Nu am fost niciodată apropiați.

- Nu-mi spune. Oakleaf clătină din cap. Ridică dintr-o sprânceană spre Mark. Mai ai ceva de declarat înainte să ne continuăm ancheta, Grim?

Mark se frecă la ceafă. Oakleaf era al naibii de rațional, dată fiind situația. Deși nu era rău să ai un alibi perfect.

- Nu, asta este tot.

- În mod normal, n-aș permite nimănui cu legături atât de strânse cu familia să ajute la anchetă, spuse Oakleaf, țuguindu-și buzele. Totuși, Tottenham te-a cerut în mod special și nu știe că ești înrudit cu familia.

- Promit să fiu imparțial, răspunse Mark sever. Și promit să-l informez pe Tottenham... la momentul potrivit.

- Bine. Oakleaf schiță un semn din cap. Între timp, va trebui să-i cercetăm pe toți cei care au fost aseară la cină.

- Și pe slujitori, adăugă Mark. Mai sunt aici? Trebuie să le punem câteva întrebări.

Oakleaf încuviință din cap și părăsi încăperea ca să aranjeze ca slujitorii să vină să discute cu ei. La nici zece minute după aceea, un lacheu îngrijorat și o slujnică vizibil afectată erau aliniați în sala de mese lângă perete.

- S-a întâmplat ceva neobișnuit aseară? Când soseau oaspeții? îl întrebă Mark pe majordom.

- Cum ar fi, domnule?

Omul transpirat părea foarte amărât.

– Cum ar fi dacă vreunul dintre oaspeți a ieșit din salon. Sau a făcut ceva neobișnuit.

– Nu, domnule. Nici măcar unul, spuse majordomul, frângându-și mâinile.

– Stăpânul tău ți-a spus aseară ceva care să îți fi lăsat impresia că era ceva diferit? îl întrebă Mark pe majordom.

– Nimic care să-mi vină în minte, domnule. Lord John era tare bucuros. Întotdeauna era fericit să o vadă pe Lady Arabelle – dacă nu ar fi fost mama ei.

– Mama era deranjantă, nu? întrebă Oakleaf cu un zâmbet afectat.

– La fel de deranjantă pe cât poate să fie o soacră, bănuiesc, domnule, răspunse majordomul, cu voce tremurătoare.

Mark își scoase cartea de vizită din buzunarul hainei.

– Dacă te mai gândești la ceva, ceva care să se fi întâmplat și să fi fost neobișnuit, nu șovăi să mă contactezi.

– Da, domnule.

Majordomul încuviință energic din cap.

Mark îl concedie pe majordom și zâmbi amabil spre slujitoare. În mod evident, sărmana femeie plânsese, iar acum arăta ca o persoană care se îndrepta spre spânzurătoare. Era trasă la față și palidă.

– Cine a fost aici aseară? Să servească, vreau să spun? întrebă el.

Slujnica păru uimită și clătină din cap.

– Slujitorii obișnuiți au servit. Cei doi lachei, Matthew și Timothy.

– Nu sunt aici în acest moment, explică Oakleaf.

Mark miji ochii.

– Unde sunt?

Chipul slujnicei deveni și mai palid.

– Au ieșit cu alți câțiva slujitori ca să bea o bere, domnule. Să bea în amintirea lui Lord John. Toți au fost îngrozitor de speriați. Iar domnul Cartwright le-a dat bani.

– Domnul Cartwright? A fost unul dintre oaspeții de aseară? întrebă Mark.

– Da, despre el se zvonește că o să îi ia locul lui Lord John ca mar-chiz. Se pare că este un om generos.

Mark și Oakleaf schimbă o privire.

– Și mâncarea a fost pregătită de bucătăreasa obișnuită? insistă Mark.

– Da, răspunse slujitoarea. Doamna Whately. Este la cârciumă alături de ceilalți.

– Înțeleg. Mark îi întinse servitoarei o hârtie și îi dădu o carte de vizită. Când se întorc, să îi rogi pe lachei și pe bucătăreasă să vină la această adresă – azi. O să primească bani dacă vin.

– Da, domnule, spuse slujnica, apoi făcu o reverență și ieși valvârtej din cameră.

Mark se întoarse la masă, lângă Oakleaf.

– Îl cunoști pe acest Cartwright? întrebă Oakleaf.

Mark își propti un pumn în șold.

– Nu l-am întâlnit niciodată.

Oakleaf își încrucișă brațele la piept.

– Mi se pare că ar trebui să fie primul pe lista suspectilor.

– Sunt de acord, răspunse Mark. Ne întâlnim la tine la birou pe după-amiază.

Oakleaf încuviință din cap.

– Unde te duci?

Mark trase adânc aer în piept și răsufală, cu capul plecat.

– Să mă ocup de neplăcuta sarcină de a-i spune unchiului meu că singurul lui fiu a fost ucis. Avem nevoie de ajutorul lui.

Capitolul 22

Nicole se uită din nou la hârtia goală. Nu putea să se adune ca să îi scrie mamei și să îi spună că era în Londra. Mama era la țară în perioada aceea. Nu exista nici o șansă să se întâlnească întâmplător cu ea, dar existau toate șansele ca mama ei să audă despre apariția ei la dineul lui Lord Allen de cu o seară înainte. Totuși, nu voia să îi scrie. Ar fi fost prea multe de explicat, lucruri pentru care Nicole nu era pregătită deocamdată. Nu avea de gând să-și mintă propria mamă, dar nici nu putea să-i spună tot adevărul stânjenitor, și, sincer, oricum nu era treaba mamei sale.

Ținuse secrete față de mama ei o mulțime de lucruri ani întregi, nu-i așa? Ce mai conta încă un lucru? Nu îi povestise niciodată mamei despre momentul când se strecurase afară la grajduri, pe când

avea cincisprezece ani, și își călărise calul în întuneric. Nu îi spusese niciodată mamei despre slujba ei cu polițiștii de pe Bow Street. Cu siguranță, nu îi spusese niciodată mamei că îl sărutase pe caporalul Grimaldi la balul bunicii.

Era adevărat. Nicole nu mai fusese sărutată niciodată, iar acum era convinsă că nu avea să-și mai revină. Gura caporalului Grimaldi o revendică pe a ei. Buzele lui le deschiseră pe ale ei și limba lui se aventură înăuntru, explorând fiecare colțișor al gurii ei. Era ca și cum ar fi băut apă proaspătă într-o zi caniculară. Nu se mai putea sătura de el. Brațele ei se ridicară ca să îl ia de gât, iar el o strânse mai aproape. Ea suspină pe gura lui, în timp ce el își continuă asaltul tandru. Buzele lui se arcuiră ca să le întâlnească pe ale ei, soldurile ei se ridicară ca să le întâlnească pe ale lui. În clipa în care el o apucă de brațe și o îndepărtă, amândoi răsufiau întretăiat.

– De ce te-ai oprit?

Ea se îmbujoră auzind o asemenea întrebare îndrăzneată, dar cuvintele îi zburară pur și simplu printre buze.

Eliberându-i brațele, el se aplecă și se sprijini cu palmele în genunchi, încă răsufând greoi.

– Scumpo, dacă nu mă opream, am fi ajuns să facem cu mult mai mult decât ce ne-am înțeles.

Ea înțelese vag că multe – mult mai multe – se petreceau în privat între o femeie și un bărbat. La asta trebuia să se refere, dar sărutul fusese atât de extraordinar, încât ea își dorise să nu se mai termine.

– Nu știam că o să ne sărutăm când am acceptat să ne vedem aici.

– Nici eu.

El se îndreptă de spate și schiță un zâmbet larg spre ea. Ea făcu un pas șovăitor spre el.

– Din moment ce am făcut-o deja, n-am putea să o mai facem?

El păru să se gândească la cuvintele ei pentru vreo câteva secunde, înainte de a se întinde spre ea și a o trage din nou spre el, și apoi, oh, gura aceea delicioasă și primejdioasă o revendica iar pe a ei, făcând-o să scoată un geamăt gutural chiar în timp ce pasiunea îi tăie răsufierea. Ea își înfășură brațele pe după gâtul lui și se ridică pe vârfuri ca să se bucure mai mult de buzele lui. El o ridică, lipind-o de el. Ea nu bănuise niciodată că trupul unui bărbat putea să fie atât

de ademenitor. Brațele lui erau asemenea barelor unei cuști din care ea nu putea să scape.

Pocnetul unei crengi care veni dinspre grajduri îl făcu să ridice deodată capul. Un alt tip de tensiune – una de neliniște – îi făcu să se îmbrățișeze și mai strâns. Încet, cu grijă, el o așază din nou cu picioarele pe pământ. Măinile lui zăboviră pe mijlocul ei suficient cât ea să-și găsească echilibrul, apoi se îndepărtă de ea, răsuflând repede și întretăiat, uitându-se lung la ea, de parcă era o creatură magică.

Ea își ridică mâna pentru a-și atinge buzele umflate și se uită înapoi la el cu aceeași uluire.

– Mulțumesc, spuse ea fără sens.

Surâsul lui reveni, încet, de astă dată cu o vagă urmă de timiditate.

– Eu ar trebui să-ți mulțumesc.

– N-am mai fost niciodată sărutată până acum, continuă ea. Și a fost... absolut... extraordinar.

El rămase trecut pentru un moment, ridicând privirea deasupra capului ei, înainte de a se concentra din nou pe chipul ei.

– N-am glumit când am spus că nu am venit aici ca să te sărut.

– Nici eu.

Se priviră lung unul pe celălalt și schimbă un zâmbet, de parcă amândoi ar fi descoperit ceva uluitor.

– Acum, ar trebui să te conduc înapoi, spuse el, în cele din urmă. O să te simți în siguranță acolo.

Ea studie liniile ascuțite și frumoase ale chipului său.

– Mă simt perfect în siguranță aici cu tine.

Nicole oftă. Primul ei sărut cu Mark fusese neașteptat și magnific. Se mai sărutaseră încă o dată înainte ca ea să se întoarcă în sala de bal, cerându-i să o viziteze a doua zi. O vizitase.

Ea închise ochii strâns și, când îi redeschise, își concentră atenția pe afurisita de pagină goală din fața ei. Hotărî să facă o pauză de la sarcina extenuantă de a scrie și să coboare în bucătărie ca să vadă dacă mai rămăsese ceva din delicioasele tarte cu zmeură din care gustase la micul dejun. Când se ridică de la birou, o bătaie ascuțită în ușa întrerupse tăcerea.

– Intră, strigă ea, așteptându-se să le vadă pe Louise sau pe Susanna. O rugase pe Susanna să fie slujitoarea ei personală și, toată dimineața, fata găsisese scuze ca să treacă pe la ea și să o întrebe cum

îi plăcea să-și facă părul și ce haine prefera. Tânăra slujnică era vizibil încântată de noua ei funcție. Lui Nicole situația i se părea adorabilă.

Ușa se deschise, și Mark intră cu pași hotărâți. Expresia de pe chipul lui îi spuse lui Nicole că ceva nu era în regulă. Îl studie, înfi-gându-și degetele în speteaza scaunului.

– Ce s-a întâmplat?

– Am nevoie de ajutorul tău.

Ea se apropie în grabă de el ca să îi studieze chipul mai de aproape.

– Desigur. Orice.

El trase adânc aer în piept și își trecu brațul peste frunte.

– Polițiștii de pe Bow Street suspectează că John a fost ucis.

– Nu, răspunse Nicole cu răsuflarea întretăiată.

Își puse mâna la gură, simțind că i se făcea rău.

– Otravă, spuse Mark sumbru.

– Oh, Doamne, nu! Nicole scutură din cap. Apoi, își încleștă maxilarul și se întoarse cu fața la el ca să-l privească în ochi. Ai o listă de suspecti?

Un mușchi se încordă în obrazul lui Mark.

– Da, dar, pentru numele lui Dumnezeu, am de gând să aflu cine a făcut asta.

– Eu ce pot să fac?

Sigur nu venise să îi ceară ajutorul în investigație, dar rămase cu o urmă de speranță. Își dorea ca ea să o ajute?

– Trebuie să-i dau de veste unchiului meu. Mark își dresе glasul. Mi-ar plăcea să vii cu mine.

Speranța se stinse rapid, înlocuită de hotărârea de a-l ajuta să îi transmită unchiului său, în modul cel mai blând cu putință, veștile acelea groaznice.

– Da, desigur.

De fapt, era înduioșător că Mark venise să o ia cu el. Avea o oarecare încredere în ea. Ori asta, ori nu voia să se întâlnească singur cu unchiul lui. Ea goni acel ultim gând. Mark nu era un laș. O rugase să-l însoțească pentru binele unchiului. Știa că bătrânul o plăcea și se simțea bine în prezența ei.

Ea își ridică fustele și se grăbi spre dulap.

– Mă duc să-mi iau pelerina și ne vedem jos.

O jumătate de oră mai târziu, trăsura lui Mark se opri din nou în fața reședinței ducelui. Același majordom sumbru le deschise ușa

– Excelența Sa vă așteaptă, milord.

– Nu, nu „milord”. Eu *nu* sunt „milord”, insistă Mark și se uită urât la slujitor.

Fața lungă a majordomului se întunecă într-o încruntare.

– Trebuie să fie o greșeală. Excelența Sa mi-a spus limpede că sunteți marchizul de Coleford acum.

Mark trecu pe lângă el în foaier.

– Nu încă. Nu oficial. Eu nu sunt lord.

Nicole privi schimbul de replici cu un amuzament disimulat. Strict vorbind, Mark avea dreptate. În mod *oficial*, nu avea să fie marchizul de Coleford până ce documentele nu erau revăzute și aprobate de Camera Lorzilor, apoi semnate de lordul cancelar. Totuși, era evident că unchiului lui i se păruse potrivit să folosească titlul înainte să se întâmple toate acelea, ceea ce nu era deloc neobișnuit.

Într-o tăcere apăsătoare, Mark și Nicole îl urmară pe majordom pe scări și de-a lungul coridorului care ducea spre dormitorul unchiului său. Majordomul bătut o singură dată la ușa grea de lemn înainte să o deschidă și să intre.

– Marchizul de Coleford, anunță bărbatul, în timp ce Mark miji ochii spre el și bombăni în barbă.

Nicole se strecură înăuntru pe lângă ei. De această dată, camera era mai luminată. Draperiile grele și întunecate fuseseră trase și ferestrele deschise. Încăperea încă mirosea a ceai de mentă și a terbențină, dar se simțea și un parfum de lămâie, de parcă mobila ar fi fost dată recent cu ceară.

– Intră, băiete, spuse ducele din mijlocul patului. El se ridică, având pernele sprijinite la spate, și le făcu semn lui Mark și lui Nicole să se apropie.

O infirmieră, alta decât cea pe care o văzuseră cu o seară în urmă, se ridică dintr-un scaun aflat în colț și se îndreptă spre ei

– Nimic care să îl supere, șopti ea cu o privire aspră, în timp ce părăsi încăperea.

Mark și Nicole schimbă între ei o privire neliniștită.

– Intrați, intrați, repetă ducele, făcându-le semn să se așeze pe cele două scaune de lângă patul lui.

Nicole se așează pe cel mai apropiat scaun de duce, cu o strângere de inimă, în timp ce se gândi la veștile pe care aveau să i le dea bătrânului. Mark rămase în picioare, cu mâinile la spate.

– Aveți vreo veste de la doctor? Știți ce anume a provocat atacul lui John? întrebă ducele cu înflăcărare înainte de a fi copleșit de o criză de tuse.

Își ținu, slăbit, batista la gură.

Mark își dresе glasul, așteptând să se încheie criza unchiului lui.

– Da, spuse el simplu. Nu era genul care să înfrumusețeze asemenea vești. Am vorbit cu polițiștii de pe Bow Street în dimineața asta. Nu există o cale ușoară prin care să-ți spun... că ei suspectează o crimă.

Vocea lui era încordată și directă.

– O crimă?

Ducele repetă cuvintele într-o șoaptă confuză, cu răsufierea în-tretăiată abia strecurându-i-se printre buze.

Mark se îndreaptă de spate.

– Ei cred că John a fost ucis, Excelență.

– Nu!

Vocea răgușită a bătrânului răsună ca sfâșiată. Își închise ochii, și lacrimile curseră din amândoi. Nicole scoase o batistă curată din săculeț și i-o întinse bătrânului. Se aplecă în față și îl apucă de mână.

– Îmi pare rău, Excelență. Atât de rău.

– Am de gând să fac tot ce-mi stă în putință ca să găsesc vinovatul, îi promise Mark, cu vocea încordată de mânie.

Ducele deschise ochii din nou și trase cu greutate de trei ori aer în piept.

– Trebuie să-mi promiți că o să-l răzbuni, șopti ducele.

Mark încuviință scurt din cap.

– Promit că o să-l găsesc pe criminal și o să-l aduc în față justiției.

– Cum pot să ajut? întrebă ducele, o pată roșiatică desenându-se pe obraji lui palizi. Era bătrân, dar totuși bărbat. Trebuia să îi fie greu să se afle atât de aproape de sfârșitul vieții și să fie obligat să stea la pat într-un moment atât de complicat. Nicole îl strânse ușor de mâna subțiratică.

– Investigația noastră ar merge mult mai repede dacă am putea să-i adunăm laolaltă pe toți cei prezenți la cină în seara aceea, răspunse Mark.

Lui Nicole îi creștea inima când îl vedea cum încerca să îi ofere unchiului său ceva cu care să se mândrească, ceva de care să se agățe, ceva de făcut.

Ducele se chinui să se așeze mai sus. Nicole se ridică să-l ajute. Ea îi rearanjă pernele la spate și îl ajută să se așeze mai comod.

– Vrei să-i aduc împreună în același loc? întrebă ducele. Aici?

Urmă o altă criză de tuse.

– Nu, răspunse Mark după ce unchiul lui se opri din tușit. O să avem nevoie să-i interogăm pentru o vreme. Câteva zile sau așa ceva. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Ar trebui să-i inviți pe toți la reședința ta de la țară, pentru înmormântare.

– Perfect, spuse ducele. El strânse la piept batista lui Nicole. Dar dacă o să fie vreunii care să refuze?

– M-am gândit la asta, răspunse Mark. Îți sugerez să-i informezi că, după înmormântare, ai de gând să... le spui cine este următorul moștenitor. Trebuie să dai de înțeles că o să fie o surpriză.

– Excelent, spuse ducele cu râsuflarea întretăiată.

Nicole se întoarse spre Mark. Ea vorbi încet:

– Crezi că este înțelept un asemenea eveniment, dată fiind starea de sănătate a unchiului tău?

Mark coborî privirea spre unchiul lui, cu milă în ochi.

– Nu o să fie ușor, dar, dacă poți să ajungi până la Surrey, cred că a avea pe toată lumea în același loc o să facă o diferență în investigație.

– De ce să nu-i invităm la reședința din Londra a Excelenței Sale? întrebă Nicole. Astfel, unchiul tău nu o să fie nevoit să călătorească.

– Dacă îi invităm aici, pot să aleagă să plece. La țară, o să fie obligați să rămână și să răspundă la întrebări măcar pentru câteva zile. În plus, cu toții o să se aștepte ca John să fie înmormântat la conacul Colchester. Este motivul perfect pentru care să-i invităm. Anunțarea moștenitorului, la final, o să-i facă să rămână.

– Da, da, desigur, insistă ducele, fluturând batista în aer. Sunt de acord. Numai să-mi spui pe cine ar trebui să invit.

– Patru doamne și trei gentlemen. Cei care au fost prezenți la cina din ultima seară, inclusiv vreo câțiva slujitori, dacă nu reușesc eu să-i șterg la timp de pe lista de suspecti.

Ducele sună din clopoțel după un lacheu. Când tânărul ajunsese în pragul ușii, ducele îi porunci să-l cheme de urgență pe secretarul lui.

– O să facem numai decît invitațiile, spuse ducele.

Bătrânul păru ciudat de însuflețit. Nicole nu putu să nu se întrebe dacă hotărârea de a-și răzbuna fiul îi dăduse forța de a merge înainte. Ea îl mângâie ușor pe mână. Mark își prinse mâinile la spate și făcu un semn scurt din cap spre duce.

– Lăsăm totul în seama ta.

Mark și Nicole urcară în trăsură, cufundați din nou în tăcere. Erau deja destul de aproape de casă când Nicole întrebă, în cele din urmă:

– Nu crezi că o să fie prea mult pentru unchiul tău să găzduiască o asemenea întîlnire în Surrey?

– Nu este ca și cum o să se ocupe direct de toate. Are o puzderie de slujitori. În plus, a spus-o chiar el: a rămas în viață doar de dragul lui John. Acum, îmi închipui că o să rămână în viață ca să-l descopere pe ucigașul fiului său. Avem nevoie de ajutorul lui.

– Înțeleg, spuse încet Nicole. Numai că este așa păcat ca un om bătrân să fie obligat să joace rolul de amfitrion pentru un grup de oameni, dintre care unul este ucigașul fiului.

– Sunt de acord. Mark privi lung pe geamul trăsurii. Chipul lui părea sculptat în piatră. Maxilarul îi era încordat. Tot ce putem face este să descoperim adevărul cât mai repede. Pentru binele unchiului meu.

Nicole își apăsă degetele la tâmpile. O durere cruntă de cap începuse să se formeze undeva în spatele ochilor.

– Dintre toți oamenii care au fost acolo în noaptea aceea, pe cine bănuiești?

Nu putu să se abțină să nu întrebe. Investigatorul din ea era dornic să ajute la găsirea făptașului.

– Pentru moment, sunt suspecti cu toții, dar domnul Cartwright este bărbatul care se consideră următorul în linie la titlul de duce. Mark bătu cu degetul în geam. Asta este o motivație puternică pentru o crimă.

– Ai dreptate, răspunse Nicole, înainte să se aventureze să adauge: Cum rămâne cu planurile tale de a-ți asigura poziția ca ministru de interne?

– Pentru moment, le pun în așteptare. Înainte să plecăm la înmormântare, trebuie să-l vizitez pe Lord Tottenham ca să-i spun că o să fiu indisponibil o vreme. N-ar trebui să se supere. Se pare că el a cerut să mă ocup de cazul ăsta.

Nicole întâlnește privirea lui Mark.

– Și dacă descoperă că tu ești marchizul?

– Eu *nu* sunt marchizul, mormăie Mark și își încleștă în pumni mâinile înmănușate. Pentru moment, am de gând să-mi rog unchiul să păstreze veștile pentru el. N-am decis dacă o să renunț la titlu, dar, dacă *chiar* o să fiu un afurisit de marchiz, îmi vreau, mai întâi, promovarea.

Capitolul 23

Următoarele câteva zile se scurseră într-o învolburare de pregătiri. Invitațiile la înmormântare fuseseră trimise. Nu se menționase că se suspecta o crimă. Toți cei șapte acceptaseră.

Mark citea o scrisoare de la o celulă operativă din nordul Angliei când majordomul ciocăni la ușa biroului. Ridică privirea.

– Da.

– Scuze, domnule, dar au sosit trei oameni care vor să vă vorbească. Slujitori, după felul în care sunt îmbrăcați. Spun că i-ați rugat să vină.

Majordomul își arcuie sceptic sprâncenele.

Trei servitori? Trebuiau să fie bucătăreasa lui John și doi lachei.

– Mulțumesc, Abbott. Te rog să le spui să intre, unul câte unul.

Abbott făcu o plecăciune și plecă, apoi, după nici trei minute, o femeie rotofeie, de vârstă mijlocie, cu ochi albaștri strălucitori și o pălărie pe cap se ivi în ușa biroului.

Mark se ridică.

– Intră, spuse el.

Femeia înaintă șovăitor. Chipul îi era ușor înroșit și ochii priveau cu neliniște în jur. Mark făcu un semn spre unul dintre fotoliile aflate în fața biroului.

- Vă rog să luați loc. Eu sunt generalul Grimaldi. Dumneavoastră?

Femeia se grăbi spre fotoliu și se așează încet, dar nu își luă nici o clipă ochii de la chipul lui Mark.

- Eu sunt doamna Whately. Sunt bucătăreasa lui Lord John - adică, am fost bucătăreasa lui. Bănuiesc că nu mai sunt bucătăreasa nimănui acum.

Ochii i se umplură de lacrimi. Mark simți un fior de regret pentru sârmana femeie.

- Mulțumesc că ați venit, doamnă Whately. Am câteva întrebări importante să vă pun.

- Desigur, domnule, răspunse femeia și înghiți în sec. Spuneți.

- Ați pregătit mâncarea în noaptea în care a murit Lord John. Este corect?

- Da, domnule. Femeia încuviință din cap. A fost o tragedie îngrozitoare, asta cu siguranță.

Mark strânse din buze și încuviință spre ea.

- Cine a servit masa?

- Timothy și Matthew. Vocea ei șovăi. Amândoi au venit cu mine azi, dar majordomul dumneavoastră m-a rugat să intru prima.

- Da, mulțumesc, răspunse Mark. El își dresе glasul. Cine a pregătit și a servit vinul?

- Vinul? Doamna Whately se scărpină în cap, cu o încruntare pe chip. Domnule, vinul vine de obicei din pivniță. Îmi amintesc că Timothy a gustat din el chiar înainte să-l ducă la masă. Le cam trage la măsea, dar, altfel, domnule, este un lacheu bun.

Mark se lăsă pe spate și își împreună degetele la piept, privind-o pe femeia în vârstă.

- Dar Matthew? Pe el l-ai văzut vreodată cu vinul?

Ea scutură cu putere din cap.

- Nu, domnule. La începutul mesei, Matthew m-a ajutat, pentru că, aiurită cum sunt, am vărsat supiera și a trebuit să strâng.

- Deci Matthew a fost cu tine tot timpul?

- Da, domnule.

Încuviință din nou.

- Ce credeai despre Lord John? întrebă Mark.

Ochii doamnei Whately se umplură de și mai multe lacrimi, și se șterse cu batista pe care o scosese din mânecă.

— Era un om bun și un angajator corect, domnule. Sigur o să ne fie dor de el.

Mark se mușcă de interiorul obrazului. Experiența lui îi spunea că măcar bucătăreasa îl simpatizase.

— Ce știți despre domnul Cartwright?

— Despre domnul Cartwright, domnule?

Bucătăreasa clipi nedumerită spre el.

— Da. Și el a fost prezent la cină, nu-i așa? Bărbatul despre care se spune că este următorul la moștenirea titlului de marchiz, nu?

Bucătăreasa făcu ochii mari.

— Oh, domnul Cartwright, desigur. Pare un tânăr foarte drăguț. Ne-a dat fiecăruia în parte ceva bani.

— Cât?

— Câte o liră la fiecare, domnule.

— Atât de mult? A spus de ce?

— Nu, domnule. Nu a menționat niciodată că ar fi următorul pe listă. Noi am auzit zvonurile astea de la slujnice, dar ne-am gândit cu toții că ne-a dat bani ca să ne ajungă până aveam să ne primim plata.

Mark strânse din buze.

— Mulțumesc, doamnă Whately. Asta este tot. Îl puteți trimite pe Matthew înăuntru? Mark deschise sertarul de la birou, scoase o punguță de bani, o deschise și îi aruncă bucătăresei o liră. Mulțumesc pentru ajutor.

Bucătăresei i se tăie răsuflarea la vederea monedei. Chipul ei fu copleșit de ușurare când se ridică greoi din fotoliu și se grăbi să iasă pe ușă.

— Cu plăcere, domnule. Cu mare plăcere.

Câteva minute mai târziu, Matthew își băgă capul pe ușa întredeschisă. Era un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu părul și ochii negri. Își ținu pălăria în mână.

Mark începu să îl interogheze în același fel, confirmând că fusese de față când John murise.

— Tu ai servit vinul? întrebă el.

— Nu, domnule, răspunse lacheul. Timothy l-a servit, domnule.

— Ești sigur?

Mark îl privi cu ochii mijiți. Matthew se trase de gulerul cămășii.

- Da, domnule. Eu... l-am văzut cum a băut un păhărel de vin chiar înainte să-l aducă la etaj.

- Ești sigur de asta?

Mark făcu ochii și mai mici.

- Da, domnule. Slujitorul se trase mai tare de guler. E... mă tem că e ceva ce Timothy face în cele mai multe dintre seri. Chiar dacă este un lacheu extraordinar, domnule. Serios.

Interesant. Atât doamna Whately, cât și Matthew păreau dornici să-l apere pe Timothy, în ciuda slăbiciunii lui pentru gustat din vin. În mod evident, le era prieten. Ba, mai important decât atât, dacă Timothy băuse din vin, era de la sine înțeles că nici bucătăreasa, nici Matthew nu ar fi pus otravă în el. Știuseră că prietenul lor avea să bea. Ceea ce îl excludea și pe Timothy de pe lista de suspecti. Dacă nu cumva otrăvise vinul după ce îl băuse și înainte să-l ducă în salon. Părea puțin probabil, dar se putea ca discuția lui cu Timothy să dezvăluie adevărul.

- Ce credeai despre Lord John? întrebă mai apoi Mark.

Chipul slujitorului se luminează.

- Ah, era un om bun, domnule. Cel mai bun. Niciodată n-am auzit un cuvânt de mânie din partea lui.

Mark se gândi o clipă la spusele acestuia.

- Unde erai când l-ai văzut pe Timothy bănd vin?

Matthew se îmbujoră.

- Ce este? întrebă Mark și se aplecă înainte în fotoliul lui.

- Eram în bucătărie, domnule. El se opri și trase adânc aer în piept. Și pe coridor, chiar la intrarea în salonul de mese.

- Poftim?

- Lui Timothy îi place să guste o gură din vin sub scări și, chiar înainte să-l ducă în salon, mai ia o gură. Motiv pentru care și-a dus cana lui la etaj.

Mark se lăsă pe spate și își arcui sprâncenele.

- Serios?

- Da, domnule, răspunse Matthew, privind nervos prin încăperea. Vă rog să nu-i spuneți domnului Cartwright, domnule. Poate că Timothy mai trage câte o dușcă din când în când, dar are nevoie de slujba asta. Are grijă de mama lui bolnavă și de sora lui mai mică. Dacă este dat afară, nu se știe ce o să se întâmple cu familia lui, domnule.

Mark încuviință din cap.

– Nu-ți face griji. N-am de gând să-i spun domnului Cartwright, dar, că tot veni vorba, acesta ți-a spus ceva?

– Ne-a dat fiecăruia câte o liră, domnule, răspunse lacheul. Mie, bucătăresei, lui Tim și slujitoarelor. Cred că majordomului și menajerei le-a dat puțin mai mult, domnule, dar o să fie nevoie să-i întrebați direct pe ei.

Mark lăsă capul într-o parte.

– Ți-a spus de ce v-a dat bani?

– Nu, domnule, răspunse Matthew. Dar una dintre slujitoare a zis că a auzit-o pe una dintre doamnele invitate în seara aceea zicând că domnul Cartwright era moștenitorul ducelui după Lord John, domnule. Ne-am gândit că o să fie noul nostru stăpân.

– Înțeleg. Mark mai scoase o monedă din săculeț și i-o aruncă lui Matthew. Mulțumesc pentru ajutor.

Matthew schiță spre el un zâmbet cu strungăreață și se îndreptă spre ușă.

– Să-l trimit pe Timothy?

– Te rog, răspunse Mark.

Povestea lui Timothy era cam aceeași cu a celorlalți. Și el îl informă că domnul Cartwright îi dăduse bani, fără să menționeze că el urma să fie noul marchiz. Când Mark îl întrebă pe lacheu ce credea despre Lord John, Timothy răspunse:

– Oh, era cel mai bun, domnule. Cel mai bun. Știa despre slăbiciunea mea pentru băutură, dar nu m-a dat afară, domnule. Chiar îmi dădea să gust când și când.

– Serios?

Mark își arcui sprâncenele și se mușcă de interiorul obrazului ca să nu zâmbească. Se părea că vărul lui fusese iubit de slujitori. Asta îl făcu să se simtă vinovat că nu își cunoscuse niciodată vărul.

– Da, domnule, continuă Timothy. Chiar și atunci când m-a prins gustând din vinul pentru cină. O expresie chinuită traversă chipul lacheului. Lord John nu a spus nimic.

– Apropo de asta, răspunse Mark. Ai dus vinul direct în salon în seara aceea? După ce ai gustat ultima dată, vreau să spun.

Timothy înghiți în sec și se uită în ochii lui Mark.

– Da, domnule. Așa am făcut. Mi-am turnat o guriță în cana mea, am luat o gură, apoi m-am grăbit cu restul de vin direct în salon, așa cum fac în fiecare seară, domnule.

- Mulțumesc, Timothy, răspunse Mark.

Văzuse multe la viața lui, dar un slujitor care nu putea să se abțină de la băut vin, asigurându-și astfel un alibi, era ceva nou. De această dată, Mark scoase trei lire din săculețul cu monede. Le împinse pe birou spre slujitor.

- Ce este asta, domnule? întrebă Timothy, uitându-se la bani cu ochi mari.

- Una pentru tine, una pentru mama ta și una pentru sora ta, răspunse Mark.

Slujitorul luă monedele și încuviință din cap.

- Mulțumesc, domnule. Ce frumos din partea dumneavoastră.

Mark își arcui o sprânceană.

- Dacă aud că ai dat și doar un șiling pe băutură, te snopesc chiar eu.

Lacheu scutură din cap.

- Nu, domnule. Nici prin gând nu-mi trece.

Tânărul sări din fotoliu și aproape fugi din încăpere, cu banii strânși în pumn.

Zâmbind și scuturând din cap, Mark se așeză la loc în fotoliu și se gândi la poveștile slujitorilor. Nu identificase nici un semn cum că vreunul dintre ei ar fi fost responsabil de otrăvirea băuturii angajatorului lor. Se îndoia că știau măcar că asta se întâmplase. În plus, cei doi lachei și bucătăreasa nu aveau nici un motiv să-l omoare pe John. Era evident că îl plăceau, și el era responsabil pentru sursa lor de venit.

Cel mai important, cei trei slujitori își asiguraseră reciproc alibiul, ceea ce făcea cu atât mai puțin complicată misiunea lui Mark. Nu mai avea nevoie ca ei să participe la evenimentul de la țară al unchiului lui. Dar asta nu însemna că se afla mai aproape de *cel care* otrăvise paharul de vin al vărului său.

Mark citi pe sărite documentele din fața lui. Nu avea prea multă răbdare cu sarcinile lumești. Voia să ajungă la Surrey și să înceapă investigația. Avea bagajele făcute, iar el și Oakleaf își puseseră la punct strategia. Fu cuprins de un val de energie. Mereu se simțea înviorat înainte să plece pe urmele cuiva, indiferent că era vorba despre un spion sau un criminal.

Se ridică și se îndreptă spre fereastră, uitându-se afară, la strada din fața casei. Era mai mult decât pregătit să înceapă investigația.

Nu era însă pregătit și să-și petreacă mai multe zile în același dormitor cu soția lui.

El gemu și își trecu mâinile peste față. El și Nicole abia dacă se văzuseră în ultimele câteva zile, darămite să se atingă unul pe celălalt. Erau ca doi străini care împărțeau o casă. Ea își petrecuse timpul făcând cumpărături, explorând casa și vorbind cu slujnicele, în timp ce el plănuiise pașii investigației cu Oakleaf și se ocupase de sarcinile lui de a gestiona spionii din țară. În ultimul timp, avea mai puțin de muncă decât pe vremuri. Acum, că războaiele cu Franța se terminaseră, ultimii ani fuseseră mult mai puțin sollicitanți. Desigur, existase o încercare de restaurare a lui Napoleon. Un zâmbet sumbru îi arcui buzele. Dejucase o asemenea încercare împreună cu frații Cavendish cu un an în urmă, dar, în majoritatea timpului, Mark se ocupase să oprească diverși tâlhari care amenințaseră țărmurile Angliei.

Își dorea să se mute în arena politică și să opereze schimbări prin politici. Țara avea nevoie de o forță de ordine. Polițiștii de pe Bow Street erau suprasolicitați. Nicole era de acord cu el.

Nicole?

Probabil că Nicole credea că o luase razna. Aproape că i se oferise cu o seară în urmă, iar el o refuzase în ciuda... propriei dorințe. Ceea ce era stupid, din nenumărate motive. În primul rând, își refuza o plăcere evidentă; în al doilea, îi promisese femeii că avea să îi ofere un copil. Nu doar că era un nemernic, dar era și unul lipsit de onoare, care nu își respecta partea lui de înțelegere.

Își ridică un braț deasupra capului, sprijinit de perete, și continuă să se uite absent pe fereastră. Acum, lucrurile erau pur și simplu... stranii între el și Nicole. Situația era pe cale să se înrăutățească, pentru că aveau să se ducă la Surrey, unde aveau să fie puși sub lupă și disecați de duce, de sora ducelui, mătușa Harriet, de verișoara lui Regina, nepoata lui Harriet, și Dumnezeu mai știa de cine. La naiba. Trebuia să pună punct și să se culce cu Nicole înainte ca lucrurile să se complice. La naiba. Nu era ca și cum ar fi o bătaie de cap. Să-și petreacă timpul cu Nicole nu fusese niciodată o bătaie de cap.

Săptămânile de după întâlnirea cu Nicole la balul bunicii ei trecuseră într-un amestec de momente petrecute pe furiș împreună și săruturi tot furișe. Când era în permisie, Mark folosea fiecare moment ca să o curteze pe Lady Nicole Huntington. În mod curios, mama

și bunica ei îi permiseseră. La început, se așteptase ca ele să interzică interacțiunea dintre ei, dar Nicole îi zisese că ele îi spusese că aveau încredere că ea avea să facă alegerea potrivită. Alegerea potrivită fiind, în mod evident, marchizul de Tinsley.

La rândul lui, marchizul continuase să treacă pe la reședința de la oraș a bunicii lui Nicole cu aceeași frecvență ca Mark, numai că sârmanul bărbat mai în vârstă fusese cu mult depășit de caporal. De fiecare dată când marchizul venea să o viziteze pe Lady Nicole, se părea că Mark fusese deja acolo și o dusesese să facă o plimbare călare prin parc, să mănânce o înghețată la Gunter sau să facă o mulțime de alte lucruri care nu contau atât timp cât erau împreună. Era exact cum plănuiise Mark. Era încântat să fie mereu cu un pas înaintea marchizului și era adesea răsplătit cu un sărut de către frumoasa Lady Nicole.

La mai puțin după o lună de când se întâlniseră, făceau o plimbare prin grădinile bunicii ei. Soarele tocmai apusese.

Nicole oftă.

– Trebuie să mă întorc acum. Mama o să mă caute.

Ajunseră la trandafir, unde împărtășiseră primul lor sărut. Fără să spună vreun cuvânt, Mark se opri și se întoarse spre ea. O trase sub copac și o luă în brațe. Aromă de trandafiri plutea în aer. Buzele lui coborâră ca să le captureze pe ale ei. Avea gust de soare și de căpșune.

Nicole își înfășură brațele în jurul gâtului lui și îl sărută înapoi atât de pasional, încât el avea să fie nevoit să facă o baie rece mai târziu.

Când, în cele din urmă, el își retrase buzele, ea își odihni fruntea pe pieptul lui și oftă din nou.

– Mereu sper ca mama să ne prindă când facem asta.

– Poftim? zise el, pe jumătate râzând, pe jumătate icnind.

– Știi la ce mă refer. Ca să fiu compromisă și să fii obligat să te însori cu mine.

Ea se retrase și îi studie chipul, cu un zâmbet malițios pe buze. El chicoti.

– Nu este necesar.

– Nu?

Ea clipi spre el.

- Nu. Mark se sprijini într-un genunchi, o luă de mâini și ridică privirea spre chipul ei frumos. Lady Nicole Huntington, îmi faci onoarea de a deveni soția mea?

Tăcerea ei îl făcu să simtă un gol în stomac. Interpretase greșit reacția ei? Se gândise că se îndrăgostea de el la fel cum se îndrăgostea el de ea. Îi spusese câteva lucruri care îi dăduseră de înțeles că ea avea să primească încântată o cerere în căsătorie și nu părea să îi pese absolut deloc că el era un simplu caporal. Se înșelase? Ei chiar îi păsa de asemenea lucruri mai mult decât lăsa să se înțeleagă?

Tăcerea păru să mai plutească vreo câteva minute între ei, până când Mark își dădu seama că ochii ei se umpleau încet cu... lacrimi.

El sări în picioare și o luă din nou în brațe.

- Nu plânge, scumpo. Dacă nu vrei să...

- Nu! Ea aproape țipă. Vreau să zic, da. Da, bineînțeles că o să mă mărit cu tine. Am așteptat zile întregi să mă întreb asta.

Mark îi zâmbi, o sărută și, câteva momente mai târziu, când amândoi fură în stare să se miște din loc, îi spuse:

- Am de gând să te fac cea mai fericită femeie din lume.

O ridică în brațe și o învârti pe loc, în vreme ce amândoi râseră.

- Atunci, este bine, răspunse ea când el o puse din nou jos, cu mâinile încă pe talia ei. Pentru că eu am de gând să te fac cel mai fericit bărbat de pe pământ. Hai să mergem să-i spunem mamei.

Stomacul lui Mark zvâcni la amintirea aceea. Măcar nu își *promiseseră* să se facă fericiți unul pe celălalt. Amândoi ar fi fost doi mincinoși.

În mod surprinzător, mama și bunica lui Nicole fuseseră de acord cu uniunea dintre ei. Mark crezuse în secret că ele știau prea bine cât de încăpățânată era Nicole și nu voiau să i se împotrivescă atunci când ea își puneă ceva în minte. Sau poate își dăduseră seama că el se îndrepta spre un viitor mai măreț. Mark știa că avocații contesei îi întrebaseră pe colegii lui despre el. Descoperiseră relația lui cu ducele? Se îndoia. Cu siguranță, i-ar fi spus ceva.

Jurămintele fură rostite la trei săptămâni după aceea, în biserica familiei lui Nicole, St. George din piața Hanovra. La exact două luni după ziua în care se cunoscuseră, erau căsătoriți. Mark reuși să obțină o prelungire a permisiei ca să rămână în oraș pentru restul verii. El și Nicole își petrecură nopți lungi și înflăcărâte în pat și își

pregătiră noul apartament. Fu una dintre cele mai fericite perioade din viața lui Mark. Înainte ca totul să fie distrus.

Marc clipi. Se întoarse brusc dinspre fereastră și reveni la birou, la treburile lui. Nu avea nici un sens să-și amintească asemenea lucruri. Trecutul era în trecut și exact acolo îi era locul. Aruncă o privire prin biroul lui. Mai avea doar un ultim lucru de făcut înainte să plece la Surrey pentru înmormântarea vărului său.

O oră mai târziu, el lovi inelul de metal în ușa lui Lord Tottenham. Când ușa se deschise, Mark fu condus în birou de către un majordom care arăta de-a dreptul imperial.

Nu fu nevoit să aștepte mult înainte ca vocea lui Lord Tottenham să răsună în încăpere.

— Grimaldi, ce mă bucur să te văd. Ai trecut pe aici ca să reprogramăm dineul nostru, nu-i așa? Allen mi-a spus că aveai de gând să faci asta.

Mark se ridică să îl salute pe bărbatul mai în vârstă și întinse mâna.

— Din păcate, nu. Nu încă. După cum știi, am ajutat la investigarea morții fiului ducelui de Colchester.

Lord Tottenham îi făcu semn lui Mark să ia loc, înainte să se așeze într-un fotoliu mare în spatele biroului.

— Ah, da. Ce păcat! John era tânăr. Mă bucur că ai preluat cazul. Există vreun suspect?

Mark se așază și își puse piciorul peste genunchiul opus.

— Avem vreo câțiva, dar parte din strategia noastră este să-i adunăm pe toți cei care au fost prezenți în noaptea aceea acasă la duce. Vrem să vedem cum interacționează. Ducele i-a invitat la înmormântare la conacul Colchester. Prin urmare, o să fiu plecat câteva zile.

Lord Tottenham își aprinse pipa și scoase un cerculeț de fum.

— Da, știu. O să vin și eu.

Mark clipi.

— Milord?

Încă un cerculeț de fum pluti în aer.

— Colchester are de gând să-și numească moștenitorul. Se aude că numele ar putea fi o mare surpriză. În mod normal, ducatul nu a fost ipotecat – sau, cel puțin, așa am auzit. O să fie, cu siguranță, una dintre cele mai importante vești de care s-a bucurat înalta societate

în ultimii ani. L-am întrebat pe duce dacă pot să particip. Sunt rudă îndepărtată cu el, așa că mi-a permis să fiu de față. N-aș rata așa ceva.

- O să fi în Surrey? întrebă Mark.

- Da. Lord Tottenham scoase un al treilea cerculeț de fum. Și chiar sper că tu o să vii cu minunata ta soție. Abia aștept să o cunosc mai bine.

Cinci minute mai târziu, Mark își luă pălăria de la majordomul speriat și aproape că țâșni pe treptele de la intrare, spre trăsura lui. Lord Tottenham mergea la Surrey? Perfect. Nu însemna doar că Mark trebuia să recunoască față de el adevărul despre familia lui, ci și că el și Nicole trebuiau să joace rolul de cuplu iubitor pe durata întregii perioade și să-l convingă, nici mai mult, nici mai puțin, decât pe bărbatul care ținea în mâini viitorul lui.

Capitolul 24

Plecară spre Surrey în dimineața următoare. Nicole purta o rochie de călătorie de un albastru-închis, o pelerină asortată și o nouă bonetă pe care și-o cumpărase de pe Bond Street. Mark și Nicole fuseseră de acord să nu poarte negrul obișnuit al doliului ca să păstreze impresia că nu erau înrudiți cu familia Colchester, dar purtau totuși haine de culoare închisă, în semn de respect.

Incursiunea la cumpărături a lui Nicole fusese o dezamăgire. Sperase să își întâlnească vechile prietene, să dea peste persoane cunoscute. În schimb, nimeni nu o recunoscuse. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Fusese plecată zece ani. Debutantele pe care le cunoscuse erau acum doamne căsătorite... cu copii. Se părea că ele nu făceau cumpărături la aceleași ore ca ea. Totuși, avusese o senzație dulce-amăruie să se plimbe cu Susanna și cu un lacheu prin cartierul cu magazine din Londra. Nu își dăduse seama cât de mult îi lipsiseră ceainăriile și talentatele modiste din Anglia. Era minunat să vorbești în engleză și să nu vezi pe nimeni care să strâmbe din nas.

Incursiunea ei fusese plină de amintiri, dar nu avusese cu cine să le împărtășească. Cumpărase câteva obiecte și venise acasă să se uite

lung la hârtia albă care ar fi trebuit să conțină o scrisoare adresată mamei. Aproape că sperase să se întâlnească din greșeală cu mama ei pe Bond Street. Măcar așa ar fi fost scutită de sarcina de a-i scrie. Dar mama era la țară în acea perioadă a anului. Pagina goală o bântuise pe Nicole până în clipa în care, în sfârșit, o aruncase într-un sertar pe care apoi îl închisese. Avea să îi scrie mamei când se întorcea de la Surrey.

Nicole privi în trăsură spre Mark. Nu putea să-i descifreze emoțiile. Astăzi, el era omul de piatră. Era trist pentru că își pierduse vărul? Chiar dacă abia dacă îl cunoscuse, la urma urmei, John făcuse parte din familia lui. Regreta Mark faptul că nu îl cunoscuse înainte să moară? Se mustra pentru că nu își vizitase unchiul până nu aflase vestea? Probabil că nu. Mark nu era genul care să aibă regrete. Totuși, întrebarea persista. Avea el vreun regret? Și, dacă da, care era acesta?

Urmări cu degetul geamul trăsurii. Acelea erau genul de întrebări pe care i le-ar fi pus dacă lucrurile ar fi stat altfel între ei, dar nu știa unde anume avea să se afle în relația cu el. Mark nu încercase să o atingă în toate acele zile. Ea nu avea de gând să insiste în acel sens. El trebuia să înfrunte o mulțime de lucruri și nu părea firesc să ceară sex de la un bărbat al cărui unchi era pe moarte și al cărui văr tocmai fusese ucis.

Dar cum se simțea Mark? El nu avea nevoie de alinare. Nu avusese niciodată. Îi studie trăsăturile. El citea ziarul. Ținuta fermă a umerilor lui lați făcea ca bancheta trăsurii să pară extraordinar de mică. Nu. Nu era trist. Era mai degrabă... furios. Furios pe ucigaș. Mark avea să descopere cine îi luase viața vărului său. Nicole nu avea nici o îndoială. Nu era un bărbat care să încuviințeze ca persoanele din cercul lui restrâns să primească lovituri fără represalii. Nu știa cine făcuse asta, dar i-o făcuse bărbatului nepotrivit. Ea aștepta cu nerăbdare ca situația să fie rezolvată.

Nicole își lăsă din nou mâinile în poală și le împreună, încercând să se gândească la ceva simplu de discutat cu el. Capul lui era plecat deasupra ziarului. Ea privi arcuirea genelor ce îi confereau un aer de vulnerabilitate ce nu îl caracteriza. Tăcerea devenea de nesuportat. Probabil cel mai sigur subiect era investigația. Lui îi plăcea să vorbească despre indicii. Și ei la fel.

Nicole își drese glasul.

– Pe lângă oamenii care au fost la dineu în seara în care a murit John, cine o să mai fie la Surrey?

Mark ridică privirea din ziarul pe care îl împăturise frumos. El șovăi, parcă gândindu-se înainte să răspundă.

– Pe lângă Lord Tottenham, și Daffin Oakleaf o să fie acolo.

– Daffin?

Nicole făcu ochii mari. Un zâmbet larg înflori pe buzele ei. Mark îi aruncă o privire, iar gura lui se strânse într-o linie severă.

– Nu mi-am dat seama că vă spuneți pe numele de botez.

Nicole ridică pur și simplu din umeri.

– L-am admirat dintotdeauna.

– Da, și el a menționat admirația pe care o simte pentru tine, spuse Mark târăgănat, revenind cu atenția spre ziar.

– Își amintește de mine?

Zâmbetul lui Nicole zăbovi pe chipul ei. Amintirile ei cu Daffin îi erau tare dragi.

– Bineînțeles că își amintește de tine. Nu este ca și cum ar angaja în fiecare zi debutante care să devină investigatori.

Vocea deranjată a lui Mark răsună din spatele ziarului.

– Poate ar trebui, veni răspunsul surâzător al lui Nicole.

Își dorea deja să schimbe subiectul. Dintotdeauna îl plăcuse și îl respectase pe Daffin, dar Mark părea enervat. Își dorea ca reacția lui să însemne că era gelos. Desigur, nu fusese vreodată nimic romantic între ea și Daffin. Relația lor fusese strict profesională, chiar dacă ușor neobișnuită. Dar gelozia din partea lui Mark ar fi însemnat că îi păsa de ea mai mult decât arăta. Indiferent de ceea ce îl deranja la discuția despre Daffin, era mai bine să vorbească despre altceva.

Ea își frecă ușor fruntea.

– Cât timp crezi că poți să păstrezi secretă față de Lord Tottenham legătura ta de familie cu ducele?

Ziarul coborî în poala lui Mark.

– O să fie greu, dar vreau să păstrez secretul până ce unchiul meu o să facă anunțul oficial.

Nicole își lăsă capul într-o parte.

– Anunțul despre moștenitor, vrei să spui.

El încuviință din cap.

– Dar sigur trebuie să-i spui înainte, nu? Nu poți să lași să fie o surpriză absolută pentru el.

Mark ridică pur și simplu din umeri și săltă din nou ziarul.

– Voi vedea cum decurg lucrurile.

Nicole își trecu degetul peste marginea brodată a pelerinei.

– Încă speri într-o minune, nu-i așa? O cale de a ieși din situația asta?

– Am de pus câteva întrebări unor colegi de la Whitehall. Sunt sigură că trebuie să existe o cale prin care să renunț discret la ducat.

Nicole încuviință din cap, încercând să înțeleagă. Nu cunoscuse niciodată pe nimeni care să renunțe la un ducat sau la orice alt fel de titlu.

– Dacă nu îl preiei tu, cine o să o facă? Domnul Cartwright?

– Nu știu. Probabil. Mark împături ziarul și îl puse pe locul de lângă el. Aruncă o privire pe geam, spre câmpurile verzi ce se derulau pe fundal. Dacă Regina ar putea să-l preia...

– Regina? Nicole clipi nedumerită. Este femeie.

Mark strâmbă din buze. Întâlnește privirea lui Nicole.

– Da, sunt conștient de asta.

– Și este nemăritată, continuă Nicole.

Pentru o clipă, Mark miji ochii spre ea.

– Tu de unde... Oh, așa este, ai spus că ați păstrat legătura.

Nicole își înalță bărbia.

– Mama m-a ținut mereu la curent. În legătură cu anumiți oameni. Cei de care îmi place – și mi-a plăcut întotdeauna de Regina.

– Și Lady Harriet? întrebă Mark, strângând din buze bănuitor.

– Harriet este o scumpă, iar tu știi asta, răspunse Nicole.

Bunica Reginei, Lady Harriet, mătușa ducelui, era o bătrânică simpatcă tare, cu o inimă mare și o gură și mai mare. Nepoata ei era inteligentă și rațională și refuzase toate cererile în căsătorie pentru că era convinsă că претенденții erau toți vânători de avere și bărbați care căutau să-și mărească prestigiul în lumea bună intrând într-o relație cu nepoata unui duce. De fapt, Regina și Mark aveau multe lucruri în comun, numai că Regina nu își respinsese familia și nu se prefăcea că nu era parte din ea. La douăzeci și nouă de ani, Regina era o fată bătrână directă și asumată, iar lui Nicole puținii oameni îi plăceau mai mult.

– Regina ar fi mult mai potrivită să fie ducesă decât aș fi eu ca duce, spuse Mark. Ale naibii reguli nedrepte care garantează totul bărbaților!

- Ce progresist din partea ta, spuse Nicole.

- Știi că nu am fost niciodată genul care să desconsidere femeile. Nicole simți un gol în stomac.

- Serios? Ai fi putut să mă păcălești. Țin minte că nu ai fost prea încântat de poziția mea neconvențională în rândul polițiștilor.

Mark strânse din dinți.

- N-am fost deloc încântat de colaborarea ta cu polițiștii pentru că...

- Hai să nu ne certăm. Nicole își întoarse capul într-o parte ca să se uite pe geam. Nimic bun nu putea să iasă din discuția aceea. Ea scoase un mic oftat. O să fim în spații închise mai multe zile la rând. Sunt de acord. Regina ar fi o ducesă extraordinară. Deși cred că tu o să fi un duce minunat.

Ea îi întâlni intenționat privirea.

- Nu sunt menit să fiu duce.

Glasul lui răsună puternic și ferm. Nicole strânse din buze.

- Uneori, viața ne aduce lucruri pentru care nu ne-am gândit niciodată că am fi meniți.

Privirea lui Mark o întâlni din nou pe a ei pentru o fracțiune de secundă. Ea scutură din cap și continuă:

- Tot cred că ar trebui să găsești o cale prin care să-î spui lui Tottenham înainte de anunțul unchiului tău.

Mark incuviință din cap.

- O să-î spun, dar nu acum. Trebuie să găsesc modalitatea perfectă prin care să i-o spun. Ca să nu mai vorbim că trebuie să-î explic de ce nu i-am dezvăluit niciodată acest adevăr.

- Da, asta este problematic.

Mark ridică din nou ziarul și îl despături.

- Între timp, noi doi trebuie să ne purtăm ca un cuplu iubitor.

Nicole își înghiți nodul care se formase în gâtul ei uscat. Trebuia să spună ceva la care se gândea de câteva zile. Ceva ce o făcea să simtă un gol în stomac.

- Știi, dacă accepți să fii marchiz, e posibil să nu mai ai nevoie de mine. Faptul că Lord Tottenham va afla că faci parte din celebra familie Colchester ar putea avea influență asupra candidaturii tale.

- Aiurea!

Mark nu ridică privirea din ziar.

- Amândoi știm că nu este aiurea.

Ea își dorea să smulgă ziarul acela afurisit din mâinile lui și să-l arunce pe geam. Mark ridică privirea spre ea.

– Atunci, este absolut minunat pentru tine că ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-mi revendic moștenirea. În plus, te înșeli. Faptul că ești cu mine *chiar* o să mă ajute. Tottenham vrea un bărbat de familie. Am, în continuare, nevoie de tine, Nicole.

Privirile li se întâlneau din nou. Ea trase adânc aer în piept.

– Și eu am în continuare nevoie de tine.

Nu mai spusese altceva. Mark reveni cu atenția la ziar, în timp ce cuvintele lor pluteau în tăcerea din trăsură.

Capitolul 25

Când începu să se vadă conacul Colchester, Mark își încleștă maxilarul. Fără îndoială, moșia imensă era o proprietate măreață cu pașiști extinse, parcuri cu copaci și o pajiște plină cu flori care dădea spre un lac. Proprietatea se întindea pe hectare întregi și era una dintre cele mai frumoase din țară. Pe când era copil, Mark fusese acolo doar de două ori; de ambele dăți, venise doar cu mama lui. Tatăl lui nu fusese niciodată bine-venit acolo.

Lui Mark, locul i se păruse întotdeauna ridicol. Prea mare, prea impunător, prea opulent, prea în toate felurile. Se simțea incomod când vedea că ochii strămoșilor lui îl urmăreau lung de pe pereți, surprinși pentru veșnicie în picturi în ulei. Nu se simțise niciodată acasă acolo.

Bunicul lui se uitase de sus la el, de parcă ar fi fost un gândac, privindu-l încruntat cu ochi negri amenințători și o expresie plină de dezaprobare. Bucătăreasa fusese drăguță cu el. Îi dăduse un biscuit și îl mângâiasse ușor pe cap. Acea era cea mai plăcută amintire a lui acolo. Celelalte amintiri erau... mai puțin plăcute.

Când venise în vizită a doua oară, mama lui îl rugase să se joace la etaj, în fosta odaie a copiilor, cât timp discuta cu tatăl ei. Mark era un puști de aproape opt ani și se plictisea repede – fapt ce îl chinase toată viața lui. Plecase din odaia copiilor și hoinărise prin casa uriașă, deschizând ușile și uitându-se pe găurile cheilor în camerele

închise. În cele din urmă, își croise drum spre parter, unde se plimbase fără țință până ce auzise vocea mamei lui din biroul bunicului. Mark pusese mâna pe mânerul ușii, pregătindu-se să intre în încăperea ca să-și întrebe mama când urmau să plece, dar auzise cuvintele supărate ale bunicului.

– Este vizibil că e pe jumătate italian, lătrase bunicul.

– Soțul meu este italian, tată. Sau ai uitat asta?

Vocea mamei răsunase ascutit și defensiv, foarte diferită de cum o auzise vreodată Mark.

– El nu este soțul tău, ripostase bunicul.

– Ești nebun! Bineînțeles că este soțul meu. Suntem căsătoriți, iar eu îl iubesc, răspunsese mama.

– Da. Dragostea are puține de-a face cu căsătoria. Frustrarea răsunase în vocea bunicului. N-am să pricep niciodată de ce n-ai reușit să înțelegi asta.

– Nu, tată, iubirea are totul de-a face cu căsătoria. Vocea mamei era încă supărată, dar păstrase o notă de hotărâre pe care Mark nu avea să o uite vreodată. Dragostea este lucrul cel mai important într-o căsătorie. N-am să pricep niciodată de ce refuzi să crezi asta.

– Nu este prea târziu. Poți să ceri divorțul. Putem să anulăm căsătoria, ripostase bunicul lui. În plus, ești măritată doar la catolici. Nici măcar nu este o căsătorie *adevărată*.

Suspinul șocat al mamei îl înfricoșase pe Mark. Degetele lui se strânseseră fără să vrea pe mâner.

– Poate că nu este religia ta, spusese mama lui, dar căsătoria noastră este cât se poate de reală, te asigur.

Se auzise o bufnitură, de parcă bunicul ar fi lovit în birou.

– Nu te gândești logic la lucrurile astea, Mary. Dacă te dezici de căsătoria aia, încă putem să rezolvăm povestea asta.

– Am un fiu de opt ani, tată. Sau ai uitat?

Vocea mamei lui era încordată.

– Poți să-l păstrezi, răspunsese bunicul. O să-l trimitem la Eton. Nu o să fie primul bastard care se duce acolo.

Geamătul mamei lui se auzise și mai tăios și un scârțâit îl făcuse pe Mark să creadă că ea se ridicase de pe scaun. El își retrăsese mâna de pe mâner și făcuse un pas înapoi.

– Bastard? Cum îndrăznești? Mark *nu* este un bastard și nu o să fie niciodată. Foșnetul fustelor ei se mutase mai aproape de ușă.

și, dacă refuzi să-mi accepți soțul sau fiul, atunci eu nu mai fac parte din familia asta.

– Nu vorbești serios, spusese bunicul lui.

– Ba da, vorbesc serios. Plec acum și nu o să mă mai întorc.

Mânerul ușii se răsucise. Mark își ținuse răsuflarea.

– Dacă pleci de aici, nu o să mai fii primită înapoi.

– La revedere, tată!

Mark se îndepărtase iute de ușă. Alergase mai mulți metri pe coridor, ca să pretindă că examinase o lampă cu ulei de pe o masă aflată în apropiere.

Când mama lui deschisese ușa de la birou și pășise pe coridor, lacrimi străluceau în ochii ei albaștri.

– Hai, Mark, îi spusese ea, deschizând brațele spre el. Mergem acasă.

Acea fusese ultima dată când el își văzuse bunicul. Ultima dată când îi văzuse moșia somptuoasă. Bunicul lui îl ura. Omul acela nu avea nici o scuză pentru asta. Mark auzise cu propriile urechi. Îl numise *bastard*. Unchiul lui putea să susțină că bunicul se mai îmblânzise la bătrânețe. Că acesta și mama lui se împăcaseră. Că toți trei căzuseră de acord că Mark era demn de titlul de duce, dacă s-ar fi ajuns acolo. Mark știa că nu avea nici o treabă în calitate de duce de Colchester. Se afla în casa aceea doar în calitate de investigator. Își făcea meseria. Refuza să le permită amintirilor să-l bântuie.

Capitolul 26

Nicole se uită lung pe geamul trăsorii și clipi uluită în fața splendorii conacului Colchester. Auzise povești despre acel loc, dar nu fusese niciodată acolo. Era mai mareț decât își închipuise.

Regina și bunica ei, Lady Harriet, așteptau pe treptele de la intrare ale uriașului conac în stil paladin, în vreme ce trăsura lui Mark se opri în față. Cele două femei se grăbiră să le ureze bun venit.

Birjarul sări și coborî scărița. Mark deschise ușa și o ajută pe Nicole să coboare, apoi sări și el în urma ei.

– Mark și Nicole, n-am crezut niciodată că o să vă revăd! exclamă Lady Harriet, în timp ce se apropie de ei, ridicându-și fustele negre. Mai ales împreună.

Bătrâna flutură o batistă neagră în aer. Arăta foarte bine cu un liliac care se rotea în jurul capului ei cu turban.

Nicole îi aruncă lui Mark o privire amuzată.

– Pregătește-te, șopti ea.

Nicole le cunoscuse pe Lady Harriet și pe Regina în înalta societate, după ce își făcuse debutul.

Lady Regina, de asemenea îmbrăcată într-o rochie neagră, ajunsese prima la ei și își întinse brațele ca să o cuprindă pe Nicole într-o îmbrățișare. Părul negru al Reginei și ochii albaștri străluciră în soarele după-amiezii.

– Trebuie să spun că am sperat să vină ziua asta, dar nu m-am așteptat niciodată să se întâmple.

O strânse ușor pe Nicole, apoi se îndepărtă la o distanță de braț, continuând să o țină de coate, ca să se vadă una pe cealaltă.

Privirea lui Nicole hoinări cu drag peste trăsăturile vechii ei prietene. Regina era chiar mai minunată decât și-o amintea. Ultimii zece ani nu făcuseră decât să-i sublinieze frumusețea. Părea ușor slăbită și obosită, dar asta era, fără îndoială, din cauză că dragul ei văr tocmai murise.

– Regina. Nicole apucă mâinile femeii mai mici de înălțime și le strânse. Nu reuși să-și controleze lacrimile care îi împânziră ochii. Mă bucur atât de mult să te văd.

Lady Harriet scutură din cap.

– Nu este trist că trebuie să ne reîntâlnim în asemenea condiții?

Ea se șterse la ochi cu batista, înainte de a o îmbrățișa pe Nicole.

– Lady Harriet, spuse Nicole, sărutând-o pe bătrână pe obrazul ei subțire. După atâția ani.

– Nici nu ai fi putut să fii mai minunată, draga mea, spuse Lady Harriet și se întinse să o mângâie ușor pe obraz pe Nicole.

Mark își dresese glasul și se mută de pe un picior pe altul. Nici una dintre doamne nu îl luă în brațe. Era în poziția de om de piatră, cu picioarele îndepărtate, cu brațele încrucișate la spate. Dacă încerca să-și păstreze rudele la distanță, se descurca de minune.

Nicole scutură din cap. Deci așa aveau să se desfășoare lucrurile în timpul șederii lor acolo: Mark refuzând să-și accepte familia

și purtându-se doar ca un investigator neutru, în timp ce se prefăcea că era îndrăgostit de soția lui înstrăinată. Ce familie normală!

Desigur, nici una dintre doamne nu era suspectă de uciderea lui John. Amândouă fuseseră la conacul Colchester în noaptea în care murise John, și o mulțime de slujitori confirmaseră deja acest lucru, potrivit lui Oakleaf, care cercetase locul în care se aflaseră toți membrii familiei. Mark îi spusese lui Nicole că nici Lady Harriet, nici Lady Regina nu fuseseră informate că se bănuia că John fusese ucis. Lady Harriet pentru că nu ar fi fost în stare să păstreze secretul, iar Regina pentru că informația nu ar fi făcut decât să o supere.

– Vărule Mark, spuse Regina, în cele din urmă, și făcu o reverență în fața lui.

– Lady Regina, replică Mark și făcu o plecăciune. Și Lady Harriet.

Făcu o plecăciune similară și spre mătușa lui. Regina îi zâmbi cu căldură lui Mark.

– Mărturisesc că nu am crezut niciodată că o să te revăd la conacul Colchester.

– Crede-mă, nici eu, răspunse Mark, cu mâinile încă hotărât strânse la spate. Arăți minunat, ca de obicei.

– Mulțumesc, răspunse Regina. Am auzit că o să candidezi pentru postul de ministru de interne.

Mark privi cu ochii mijii spre femeia minionă. Aruncă o privire spre Nicole, care ridică din umeri.

– De unde ai auzit asta? întrebă el, întorcându-și atenția spre verișoara lui.

– Aud multe lucruri, răspunse Regina, cu luminițe în ochii ei albaștri.

– Nu a apărut în ziare, nu-i așa? întrebă Nicole.

– Nu încă, răspunse Regina.

– Ministru de interne? Lady Harriet își întinse gâtul și ridică privirea spre Mark. De ce Dumnezeu ți-ai dori responsabilitatea asta îngrozitoare?

Mark își mușcă buza ca să-și ascundă zâmbetul.

– Este o poziție la care aspir deja de ceva vreme, milady.

– Voi, tinerii, și ambițiile voastre! N-are nici un sens pentru mine. Lady Harriet își făcu vânt cu batista, apoi arătă spre casă. Hai să intrăm și să bem ceva. Ați sosit primii.

Desigur, exact cum plănuise Mark.

Doamnele îi conduseră pe Nicole și pe Mark înăuntru, prin foaierul larg cu podea de marmură, și intrară într-un salon albăstriu, care era cel mai minunat spațiu pe care îl văzuse vreodată Nicole. Era de cel puțin două ori mai mare decât salonul de la conacul familiei ei și era plin cu antichități neprețuite, covoare groase și tapițerii luxoase.

– Vă rog să luați loc.

Lady Harriet se așază într-un fotoliu delicat din lemn de trandafir, aflat în centrul încăperii. Își strânse în jur fustele negre, picioarele abia atingând covorul. Turbanul îi era așezat strâmb pe cap, de parcă stătea să cadă în orice moment.

Regina alege un fotoliu în stil Chippendale, lângă bunica ei, ceea ce însemna că Nicole și Mark trebuiau să se așeze pe divanul de un verde-închis, aflat în fața doamnelor. Lăsară un spațiu evident între corpurile lor în clipa în care luară loc.

Regina și bunica ei schimbă o privire.

– Trebuie să ne povestiți cum de ați decis să vă împăcați, spuse Lady Harriet, fluturând din nou batista neagră, ca o pasăre în zbor.

Nicole își dresă glasul.

– Eu am hotărât să mă întorc. Mi-a fost dor de Anglia și... ei bine, era timpul.

În timpul lungii călătorii cu trăsura, ea și Mark discutaseră despre eventualele capcane ale acelei conversații. Stabiliseră că era mai bine să dea răspunsuri cât mai vagi.

– Eu, cel puțin, nici n-aș putea să fiu mai fericită pentru voi, spuse Regina. Sunt pur și simplu surprinsă. N-ai menționat niciodată nimic în scrisorile tale, Nicole.

Nicole coborî privirea spre pantofii ei.

– A fost... o hotărâre destul de bruscă. Ea ridică din nou privirea spre Regina. Și știi cât de groaznică sunt când vine vorba despre a ține la zi corespondența.

Ambele lucruri erau adevărate. De ce se simțea atât de vinovată că le spunea? Regina zâmbi spre Nicole.

– Nu te condamn. Nu este nici activitatea mea preferată.

– Da, ei bine, era vremea să vă reintâlniți, interveni Lady Harriet. Și a durat ceva. Ea își sublinie fiecare cuvânt cu câte o fluturare a batistei. Trebuie să vă apucați de îndatorirea de a face copii. Numai decît.

— Bunico!

Regina își puse mâna în șold și se uită precaută la bătrână.

— Nu mă lua pe mine cu „bunico”, domnișoară! Lady Harriet își încrucișă brațele la piept și se uită urât la nepoata ei. Și așa este destul de rău că tu ai refuzat să te măriți și să-mi faci nepoți. Măcar pot să sper la un nepot sau la o nepoată de la cei doi aici de față.

Ea își flutură batista spre Nicole și Mark.

— Ai refuzat să te măriți, Regina? întrebă Mark, lăsând capul într-o parte.

Nicole fu nevoită să admire delicatețea cu care acesta evită alte întrebări despre viața lor și absența moștenitorilor. Regina își netezi părul negru cu o mână.

— Chiar nu se poate spune că am refuzat. Ci mai degrabă că încă trebuie să găsesc pe cineva cu care să-mi *doresc* să mă mărit. Ca să nu mai vorbim că am convingerea aceasta absurdă că ar trebui să te căsătorești numai dacă te îndrăgostești și *chiar* îți dorești să-ți petreci restul vieții cu persoana cu care te căsătorești. Ea își dădu ochii peste cap. Puteți să-mi spuneți că sunt nebună.

Nicole se întinse și o strânse de mână.

— Eu nu cred că ești nebună.

— Vorbești ca mama, îi spuse Mark Reginei.

— Da, cred că o iau un pic pe urmele mătușii Mary. Bunica spune că și arăt cum arăta ea pe vremea când avea vârsta mea.

— Am văzut doar un portret în miniatură de-al ei, recunoscă încet Nicole.

Regina își împreună mâinile și schiță un zâmbet larg spre Nicole.

— Oh, va trebui să îndreptăm asta. Avem un portret mare de-al ei în aripa de est. O să ți-l arăt cât ești aici.

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse Nicole.

Îndrăzni să arunce o privire spre Mark. El se uita lung pe fereastră, evident pierdut în gânduri.

— Ei bine, sigur sunteți extenuați, spuse Lady Harriet și trase adânc aer în piept. O să vă conduc în camera voastră. Am ales una în capătul coridorului. Este mare, confortabilă și departe de toate celelalte. Ea le zâmbi cu însuflețire și flutură din gene. Știți voi, ca să vă ocupați liniștiți de producerea unui moștenitor, lucru care, mă tem, este chiar mai important acum, că sârmanul nostru John s-a dus. Nicole abia dacă avu timp să se gândească la *acele* cuvinte

surprinzătoare înainte ca bătrâna să adauge: De fapt, nu avem planuri până la cină. Este momentul perfect să vă apucați.

Capitolul 27

O oră mai târziu, după ce se înviorase schimbându-și hainele și bând o tărie, Mark bătuse în ușa biroului unchiului său. El și Nicole urcaseră împreună în dormitor și râseseră tăcuți după ce Lady Harriet îi lăsase, ridicând insinuant din sprâncene. Dacă se așteptaseră ca bătrâna să se poarte cuviincios pentru că era în doliu, era evident că se înșelaseră. Lady Harriet nu cunoștea semnificație cuvântului „subtil“.

Mark și Nicole căzuseră de acord să se schimbe și să se odihnească puțin, permițându-i lui Lady Harriet să creadă ce voia. Nicole chiar adormise, râsuflările ei ușoare umplând aerul din încăperea. Mark rămăsese întins în pat lângă ea, cu corpul încordat, până ce renunțase să mai pretindă că se odihnea. Nu era momentul potrivit să sară pe Nicole, chiar dacă ideea de a face dragoste după-amiaza avea un oarecare farmec. Mark se strecurase încet pe ușă ca să nu o deranjeze, ducându-se să caute ceva de băut.

Se uită încruntat spre ușa biroului, acea ușă care găzduise fundul fardosit al bunicului. Acum, ușa părea mai mică. Nu mai era bariera întunecată care ascunsese cândva în spatele ei un bărbat îngrozitor și înfricoșător. Era doar o ușă. Doar lemn. Nimic special.

– Intră, se auzi vocea slăbită a unchiului său.

Mark deschise ușa și pași înăuntru, alungând și mai în întuneric amintirile dureroase. Spațiul mirosea a lemn și a ceară cu aromă de lămâie. Încăperea nu era atât de impunătoare pe cât și-o amintea. Mobilă bogat împodobită umplea spațiul. Biroul era încă mare și amplasat central, în fața ferestrelor cu menouri, dar era doar un birou, o simplă piesă de mobilier. Bărbatul care ședea în spatele lui acum era un om cu mult diferit, aflat într-o situație cu mult diferită.

În ciuda bolii, unchiul lui reușise să-și ducă scaunul cu roțile în spatele biroului. Arăta atât de palid și de slab, cocoșat peste marea piesă de mobilier. Ducele nu putea să aibă mai mult de cincizeci sau

șaizeci de ani, dar boala își pusese amprenta, iar moartea fiul său nu ajutase deloc. Părea să fi îmbătrânit cu zece ani de când Mark îl văzuse ultima dată.

Unchiul lui ridică brațele și le deschise larg. Vocea lui tremură când vorbi:

– Toate astea vor fi ale tale... în curând.

Mark strânse din dinți și privi lung pe ferestre spre pajiștea presărată cu flori de dedesubt.

– Te rog nu spune asta.

– De ce să nu spun? Este adevărat.

Unchiul lui fu cuprins de o criză de tuse. Își ridică încet batista din poală și își acoperi gura.

Mark se așează pe un fotoliu aflat de cealaltă parte a biroului și așteaptă până ce criza se încheie.

– Nimic nu s-a decis încă, și mi-ai promis...

Unchiul lui flutură o mână subțiratică.

– Știu. Știu. Am promis să nu spun nimănui că ești nepotul meu...
Încă. Dar, de îndată ce anunț moștenitorul...

– Încă vreo câteva zile, răspunse Mark. De dragul investigației.

Avea să fie vreodată pregătit să fie numit moștenitor al unui ducat? Nu, nu avea să fie.

– Foarte bine. Ducele oftă. Își trase cu grijă scaunul mai în spate și deschise un sertar din fața lui. Cu o lentoare dureroasă, scoase o scrisoare mică și veche din sertar. Vreau să-ți arăt ceva, Mark. Ceva ce speram să nu fiu nevoit să-ți arăt.

Cu o mână tremurătoare și ridată, bărbatul împinse scrisoarea spre el.

Mark se uită la pergament. Apoi, miji ochii. Numele lui era menționat deasupra într-un scris citeț.

– Nu.

O spusese cu voce tare?

Ducele făcu un semn din cap spre scrisoare.

– Este de la bunicul tău. Nu ți-am trimis-o niciodată pentru că m-am gândit că o s-o rupi. Asemenea fapte făcute la mânie sunt ireversibile. Sper că te-ai maturizat suficient cât să o citești, în sfârșit, indiferent de cum o să reacționezi la ea.

Mark luă scrisoarea. Furia i se ridică în gât, amenințând să-l sufocă. Nu voia să o citească, dar nici nu avea intenția de a o rupe.

– Citește-o, Mark. Cred că o să te ajute să-l înțelegi puțin pe bu-nicul tău.

– Presupui că vreau să-l înțeleg, spuse Mark, printre dinții înțeleștați.

– Voiam să spun doar că...

– Am înțeles deja prea bine că a dezmoștenit-o pe mama din cau-za mea și a tatei.

– Citește-o, repetă bătrânul pe un ton mai neutru, arătând spre scrisoare. Te rog.

O bătaie în ușa îi întrerupse. Majordomul se ivi acolo alături de Daffin Oakleaf. Daffin era îmbrăcat cu haina roșie pentru care era celebră profesia lui.

– Ah, Oakleaf.

Mark se ridică și traversă covorul gros ca să-l întâmpine pe poli-tistul de pe Bow Street. Sosirea lui Oakleaf era o distragere bine-venită a atenției de la discuția cu unchiul lui despre scrisoarea ce trona pe masă, neatinsă.

Majordomul plecă, și Mark i-l prezintă ducelui pe Daffin.

– Excelență, îmi permiți să ți-l prezint pe domnul Daffin Oakleaf? Face parte dintre polițiștii de pe Bow Street și este cel mai bun din echipă. Daffin, acesta este unchiul meu, ducele de Colchester.

Daffin făcu o plecăciune spre bătrân.

– Excelență.

– Deci acum mă recunoști? îl întrebă ducele pe Mark cu o urmă de amuzament în voce. Apoi, bătrânul își îndreptă atenția spre Daffin. Mă bucur să te cunosc, domnule Oakleaf.

Mark încuviință din cap.

– Daffin cunoaște detaliile legate de familia noastră, dar Lord Tot-tenham nu, și te-aș ruga ca lucrurile să rămână așa.

– Cum vrei tu, Mark, cum vrei tu, răspunse ducele. El își îndreptă din nou atenția spre Oakleaf. Mulțumesc mult că ne ajuți să desco-perim cine l-a ucis pe John.

– O să fac tot ce pot, Excelență, răspunse Oakleaf. Apropo de Lord Tottenham, el și-a propus să sosească mâine-dimineață.

– Ah, este bine de știut, spuse ducele cu dificultate.

– Ai mai aflat ceva despre vreuna dintre persoanele aflate la acea cină? întrebă Mark.

- Da. Oakleaf se descheie la haină și scoase un carnetel din buzunarul interior. Îl deschise și trecu în revistă notițele, în timp ce vorbește. Despre domnul Cartwright - se crede următorul în linie la titlul de duce. N-a menționat nimic despre motivul pentru care John l-a invitat la cină în seara aceea. După cât se pare, nu erau apropiați.

- Este adevărat. Abia dacă se cunoșteau, răspunse ducele.

- Domnișoara Lester și Lady Arabelle sunt prietene. Amândouă și-au făcut debutul sezonul trecut. Erau însoțite de mamele lor, continuă Daffin.

- Da? îl indemnă Mark.

- Lord Anthony era cel mai bun prieten al lui John, spuse Daffin.

- Nici nu pot să-mi dau seama cum se simte Anthony. O să fie bine să-l văd, spuse ducele, cu ochi înlăcrimați.

- Și ultima persoană? Lord Hillenbrand? întrebă Mark.

Oakleaf închise carnetelul și îl băgă la loc în buzunar.

- Aparent, Lord Hillenbrand a cerut-o de soție pe Lady Arabelle mai devreme în sezonul ăsta. Ea l-a refuzat ca să accepte curtea lui John.

Mark își frecă barba.

- Interesant. Hillenbrand este viconte, nu-i așa?

- Da, dar este un viconte gelos? Oakleaf ridică dintr-o sprânceană. Suficient de gelos încât să ucidă?

- Eu nu-l cunosc, răspunse ducele. L-am întâlnit o dată sau de două ori, dar nu-mi aduc aminte ca John să fi spus ceva aparte despre el.

Bătrânul își frecă ușor fruntea, de parcă gestul acesta l-ar fi ajutat să-și aducă aminte.

- Ar mai fi ceva, Excelență? Privirea perspicace a lui Oakleaf se întoarse spre duce. Ceva ce ar fi spus John despre acești oameni și care să ne ajute în investigație?

Pentru o clipă sau două, ducele se uită absent în poală înainte să scuture trist din cap.

- Nu. Nimic. Dacă-mi amintesc ceva, o să te anunț de îndată.

- Mulțumesc, Excelență.

Oakleaf coborî scurt capul.

- O să mă duc să mă odihnesc acum, spuse ducele cu voce obosită.

Sună dintr-un clopoțel așezat pe birou, și doi lachei veniră să împingă scaunul cu roțile afară din încăpere.

Mark și Oakleaf îl priviră plecând într-o tăcere melancolică. Mark așteptă ca ușa să se închidă în urma unchiului său înainte să revină spre Oakleaf.

– Cine crezi că a făcut-o? întrebă el cu vocea încordată.

Oakleaf scutură din cap.

– Avem cel puțin doi suspecti buni. Cartwright și Hillenbrand au avut un motiv serios să-l vrea mort pe John.

Mark își frecă bărbia.

– Cartwright pentru a moșteni un ducat.

– Sau așa credea, răspunse Oakleaf cu un zâmbet viclean.

– Iar Hillenbrand ar putea fi supărat că și-a pierdut posibilă logodnică în favoarea unui marchiz, spuse Mark.

Oakleaf mai încuviință o dată din cap.

– Exact.

– Și cu ceilalți cum rămâne? Orice altceva?

Oakleaf se apropie de una dintre ferestre și privi lung spre pajiște.

– Locul ăsta nu este foarte rău, Grim. N-am nici cea mai vagă idee de ce ai renunța la toate astea.

El se întoarse și flutură o mână spre birou, zâmbind larg spre Mark.

– Am motivele mele, mormăi Mark.

Îi apăru în gând chipul tatălui său.

– Da, și sunt convins că au sens... pentru tine.

– Am întrebat despre ceilalți, îi aminti Mark, devenind nerăbdător.

Oakleaf continuă să-i zâmbească.

– Și te întrebi de ce ți se spune „omul de piatră”? El râse, dar, înainte ca Mark să apuce să-și mârâie răspunsul, Oakleaf adăugă: N-am găsit nici un indiciu care să arate că Anthony și John ar fi avut vreun conflict. Se pare că cei doi erau prieteni la cataramă. Nu reușesc să-mi dau seama ce ar fi câștigat vreuna dintre tinere sau mamele lor din uciderea lui Lord Coleford.

– Am înțeles. Mark se lăsă pe spate în fotoliu și își împreună degetele peste piept. Altceva?

– Doar că am examinat toată mâncarea și băutura. Singurul pahar otrăvit a fost cel al lui Lord Coleford.

– Înțeleg. Și ceilalți? Toți au de gând să sosească mâine?

— Da, din câte am înțeles. Oakleaf își arcui sprâncenele. Și unde este soția ta, Grim? N-am mai văzut-o de un secol, și cred că o să fie o încântare pentru ochii mei.

Capitolul 28

Nicole stătea pe veranda luminată alături de Regina, bucurându-se de câte o ceașcă de ceai. Era minunat să afle că, deși Regina devenise mai frumoasă odată cu înaintarea în vârstă, nu își pierduse deloc din inteligența și înțelepciunea scipitoare. Vorbiseră deja despre mama lui Nicole, despre ultimele tendințe în modă la Londra și Paris și despre refuzul categoric al Reginei de a se mărita.

— De ce nu ne-ai vizitat niciodată? o întreabă Regina pe Nicole, turnându-și a doua ceașcă de ceai.

Nicole trase adânc aer în piept și urmări cu degetul marginea ceștii pe jumătate plină cu ceai.

— La început, a fost pentru că era nevoie de mine în Franța. Am lucrat... pentru Ministerul de Război cât am fost acolo.

Regina încuviință din cap.

— Da, îmi amintesc că am auzit ceva despre asta. Și după ce s-au terminat războaiele?

— Nu știu. Nicole șovăi. Coborî privirea și își mușcă limba. Bănuiesc că am rămas din obișnuință. Eram obișnuită cu mediul de acolo. Mi-am făcut câțiva prieteni. M-am mutat la țară, ca să trăiesc în câmpurile de lavandă.

— Și ca să-l eviți pe Mark, încheie Regina încet, așezând ceașca din porțelan delicat la loc pe tava de argint care se afla pe masa dintre ele.

Nicole își ridică încet ceașca și bău o gură de ceai.

— El a fost în Franța de vreo șase ori în ultimii zece ani. Ar fi putut să mă caute. Nu a făcut-o niciodată.

— Aproape a murit acolo, să știi.

Cuvintele Reginei răsunară ca o șoaptă.

Lui Nicole i se tăie răsuflarea, și se uită lung la tovarășa ei, cu ceașca încremenită în mâini.

- Poftim?

Regina nu se uită la ea. Se ocupă să-și pună două lingurițe de zahăr în ceai.

- A fost în Franța într-o tabără de prizonieri, luni de zile. I-au rupt nasul de trei ori.

Nicole simți un gol în stomac. Își coborî ceașca de ceai cu o mână tremurătoare și o așază pe masă. Stomacul i se revolta.

- Eu... n-am știut. Își apăsă brusc degetele în capul pieptului Groaza și nevoia de a plânge îi arseră ochii, în timp ce se uită la Regina. Oh, Regina!

Regina se întinse și strânse mâna amorțită a lui Nicole.

- Totul este în regulă. S-a întors, este în viață.

Dar cuvintele Reginei nu fură de nici un folos. Greața i se ridică lui Nicole în gât. Nu voia să se gândească, dar tot ce putea să facă era să-și închipuie trăsăturile frumoase ale lui Mark zdrobite și însângerate, corpul lui puternic frânt sub mâinile brutale ale dușmanului. Imaginea creă o gaură în inima ei. Să și-l închipuie abuzat și neajutorat când el avusese dintotdeauna o putere de neînduplecat. Da, era omul din piatră, dar și lui îi curgea sânge prin vene.

Unde fusese ea când el fusese atât de aproape de moarte? La naiba, ar fi încercat să dea de el și să se străduiască să-l ajute cu tot ce-i stătea în puteri dacă ar fi știut. El aproape că murise. Soțul ei aproape murise.

Nunta lor fusese mică și privată. În mod surprinzător, mama și bunica nu se împotriviseră. Nicole se așteptase ca ele să se opună. Se așteptase ca ele să se certe cu ea, să-i spună că trebuia să se mărite cu marchizul. În schimb, o ajutaseră să organizeze ceremonia și chiar acceptaseră cererea lui Mark ca totul să fie foarte restrâns. Nu fuseseră trimise invitații membrilor din înalta societate. Desigur, anunțurile fuseseră publicate în ziar, menționând că Mark Grimaldi se însura cu Lady Nicole Huntington. Dacă cineva crezuse ceva despre toată povestea, nimic nu fusese menționat fericitului cuplu.

Abia cu câteva seri înainte de nuntă, Nicole aflase adevărul despre bărbatul cu care stătea să se mărite. Încercase să dea de urmele vreunui membru al familiei lui Mark pe care să-l invite la nuntă. Știa că părinții lui muriseră și că nu avea frați, dar cu siguranță avea vreo mătușă, vreun unchi sau verișori cu care să împărtășească

un eveniment atât de important din viața lui. Își dorise să-i facă o surpriză, dar nu fusese în stare decât să localizeze o parte din familia care trăia în Italia. Le scrisese, și ei le transmisese felicitări, dar îi spusese că drumul până în Anglia era prea lung. Nu putea să-i condamne. Păstrase scrisorile lor ca să le revadă împreună cu Mark după nuntă.

Cu câteva seri înainte de nuntă, luă decizia fatidică de a-l ruga pe Daffin să o ajute. Stătea de o parte a biroului polițistului de pe Bow Street, așa cum făcuse alte sute de ori.

— Vreau doar să găsesc o singură persoană din partea mamei lui, explică Nicole. Una singură. Sigur trebuie să mai existe cineva în Anglia care să-i fie rudă.

Daffin abia dacă ridică privirea din documentele lui.

— Bineînțeles că există.

— Poftim? Nicole clipi. Se aplecă peste birou, împreunându-și mâinile în fața ei. Cine?

— Are un unchi, două mătuși și doi veri.

Nicole lăsă capul într-o parte.

— Despre ce vorbești, Daffin?

Daffin împinse deoparte hârtiile și o privi de sus pe Nicole.

— Despre familia din partea mamei. Toți locuiesc aici, în Londra... când nu sunt la moșiile lor.

— La moșii? Sigur polițistul se înșela. Ce Dumnezeu spui?

Daffin lăsă pana din mână și o privi. Expresia de pe chipul lui se schimbă în uimire când îi văzu trăsăturile.

— Cu siguranță nu-mi spui că nu știi că familia din partea mamei lui Grim sunt ducele de Colchester și ai lui.

— Ducele de ce?

Ea sări din scaun și se sprijini cu mâinile în birou, uitându-se șocată la Daffin.

Daffin tresări.

— La naiba! Nu mi-aș fi imaginat că nu ți-a spus. Probabil n-ar fi trebuit să spun nimic. Trebuie să-mi promiți că nu o să-i spui că știi.

— De ce nu mi-a spus chiar el asta?

Prin minte îi trecură o mie de gânduri. Așa se explica de ce mama și bunica ei nu aveau nimic de obiectat împotriva căsătoriei. De ce nu îi spusese *ele*?

— Cum, mai exact, este ruda lor? întrebă ea.

- Ducele este fratele mamei lui. Fostul duce era bunicul lui. Marchizul de Coleford este vărul lui.

Mai târziu, Nicole își întrebă mama de ce nu îi zisese nimic.

- Oh, dragă. Este evident că Mark Grimaldi nu și-a dorit să se știe cine este familia lui. Doar nu era să îți spunem noi. Sincer, am crezut că îl placi și știind că e un nimeni. Ne-am temut că, dacă afli că te măriți cu nepotul unui duce, ai putea anula nunta.

- Ați știut dintotdeauna? întrebă Nicole, încă uluită.

- Nu, dragă. La început, și noi am crezut că este un nimeni, dar, când a devenit clar că te atașezi de el, bunica a angajat un om care să facă niște cercetări.

- L-ați spionat?

Nicole nu mai putea să respire. Mama ei își flutură mâna în aer.

- Nu i-aș spune spionat, dragă. Pur și simplu, a trebuit să știm de cine te îndrăgostești. Nu aveam de gând să te lăsăm să te măriți cu oricine, indiferent de ce ai fi simțit pentru el.

Nicole se văzu obligată să o lase baltă. Era deranjată că mama și bunica o manipulaseră, dar era stupid să se certe cu ele pe tema aceea din moment ce ea era îndrăgostită nebunește de Mark și abia aștepta să devină soția lui. Așa că merse înainte cu nunta fără să îi menționeze soțului ei vreun cuvânt despre familia lui, sperând că avea să-i povestească totul chiar el.

Nu îi povestise niciodată. Știa că luase o decizie fatidică atunci când hotărâse să nu-i spună nimic.

În mod evident, Mark fu încântat că ea păstrase nunta în limite restrânse. Desigur, mama și bunica lui Nicole fură prezente. Ducele de Colchester și soția lui se furișară în spatele bisericii. Plecară discret înainte de încheierea ceremoniei. Nicole se prefăcu a nu-i observa. Se prefăcu și Mark. Nu le spuse nici un cuvânt nici lor, nici ei. Nicole nu înțelegea de ce soțul ei nu voia ca ea să știe. Se însura cu ea fără să mai fie de față alți membrii ai familiei lui. O durea inima pentru el, dar ea avea să fie de acum familia lui. Ea și copiii pe care urmau să îi aibă împreună.

Dacă exista un lucru pe care îl așteptase cu nerăbdare, acela era actul prin care se făceau copiii. Inima ei începea să bată nebunește de fiecare dată când se gândea că urma să facă dragoste pentru prima dată în noaptea aceea. Mama ei avu o discuție ciudată cu ea, în timpul căreia îi povesti detaliile de bază despre ce avea să se întâmple.

Nicole îndură conversația fără să clipească, încuviințând la părțile corecte și punând întrebări pe ici, pe colo. Nu li era frică. Era dornică. Ea și Mark abia dacă fuseseră în stare să-și țină mâinile la distanță cât timp fuseseră logodiți. Abia aștepta să-i ofere trupul ei.

În noaptea aceea, după cina de la casa bunicii ei, Mark o duse înapoi în apartamentul lui. În tăcere, urcară împreună scările care duceau spre puținele încăperi. Locul era mic, dar curat și mirosea a el, a colonia lui delicioasă. Îi făcu un tur prin salonul micuț, prin bucătăria modestă... până în dormitor. Ea zăbovi în pragul ușii, în vreme ce el aprinse o lampă pe noptiera de lângă pat, înainte să revină, să o ia de mână și să o conducă în cameră.

Se întoarse cu fața spre ea și își așează mâinile pe umerii ei, desenhând cu degetele cercuri miciute ca să o ajute să se relaxeze.

— Ți-e frică?

— Deloc. Ea scutură din cap. Aștept momentul ăsta de săptămâni. Ea îi adresa un zâmbet larg și cochet.

Mark râse și o luă în brațe. Când gura lui o găsi pe a ei, orice urmă de zâmbet dispăru. Degetele lui își croiră drum spre părul ei, de unde începură să scoată cu lăcomie agrafele. Degetele acelea abile coborâră spre nasturii de la spatele rochiei de mireasă. Ea alesese o rochie simplă, pe corp, din satin alb. Îi plăcuse la nebunie să o poarte toată ziua, dar acum abia aștepta să scape de ea.

În vreme ce Mark descheia nasturii unul câte unul, mâinile lui Nicole se îndreptară spre lavaliera lui și traseră de material. Desfăcând funda și nodul, ea o scoase de la gâtul lui și o aruncă pe podea, înainte să își coboare mâinile ca să se ocupe de nasturii de la vestă. Își sfâșiară cu frenezie hainele unuia celuilalt.

Ea se opri în sărutul lor ca să-l ajute să-i scoată rochia peste cap. Apoi, el se descotorosi singur de cămașă. Gurile lor se întâlniră din nou, degetele ei urmăriră linia abdomenului musculos, în vreme ce el se întinse spre spatele ei și trase grăbit de panglicile cămășuței. Când ultimul articol de îmbrăcăminte ateriză pe podea, ea se aplecă și își trase cămășuța peste cap, aruncând-o într-o parte și rămânând complet dezgolită în fața lui, cu excepția ciorapilor.

— Acum tu, spuse ea cu râsuflarea întretăiată, privind lung spre partea din față a pantalonilor lui.

El se apropie iute de pat, își trase cizmele din picioare și se lăsă pe spate, în timp ce ea se apropie ca să-l ajute să-și scoată pantalonii.

Degetele ei se concentrară să-i descheie pantalonii, în timp ce se aplecă și îl sărută, limba ei explorând fiecare parte a gurii lui. De îndată ce nasturii fură deschelați, el se ridică și ea se dădu într-o parte, în vreme ce el își scoase pantalonii. Apoi, se întoarse și, zâmbind, o trânti ușor pe pat, pieptul lui aterizând deasupra ei, picioarele desfăcându-se din proprie inițiativă sub el. Îl simțea ca un amestec de mătase și oțel și îi inspiră parfumul, îngropându-și nasul în scobitura gâtului său, în timp ce gura lui găsi locul delicat de sub urechea ei.

- Ești minunată, Nicole, spuse cu răsufierea întretăiată.

- Este amuzant, gemu ea sub el când Mark îi supse lobul urechii. Și eu cred același lucru despre tine.

El se îndepărtă de ea ca să coboare admirativ privirea peste corpul ei, în timp ce Nicole făcu același lucru cu el. Ochii ei se opriră asupra mădularului mare care ieșea în evidență dintre picioarele lui, cuibărit într-un hâțiș de păr negru cărlionțat. Ea se aplecă și îl cuprinse în pumn, strângându-l din instinct și din dorința de a-i simți fiecare centimetru. Mark gemu și se cutremură.

Ea zâmbi ca o pisică pe umărul lui.

- Îți place asta? întrebă ea cu voce răgușită.

- Foarte mult.

El își croi drum spre gâtul ei până ce gura lui zăbovi deasupra unuia dintre sâni. Ea fu obligată să-i dea drumul când el coborî, dar pe moment se simți amuzată de admirația lui pentru sânii ei.

- Sunt magnifici, spuse el pe nerăsuflăte, privindu-i lung, cu evidentă fascinație.

Își coborî capul întunecat și luă un sfârc în gură. Nicole urlă și își arcui spatele. Oh, Doamne! Corpul ei vibra de dorință, de parcă s-ar fi desenat o coardă între sânul ei și spațiul îndurerat dintre picioarele ei, care devenea repede din ce în ce mai ud. Știuse că așa avea să se întâmple. Se întâmpla de fiecare dată când Mark o săruta și se întâmpla cu atât mai mult de fiecare dată când se întinsese în pat noaptea de noapte, gândindu-se la el. Faptul că el o mângâia - mâinile lui aspre alunecând peste trupul ei, dinții lui trăgând ușor de sfârcul ei - o făcea să fie mai udă decât fusese vreodată. Mâna lui coborî între picioarele ei. Degetele lui căutară prin triunghiul format de părul de acolo. Găsiră mugurul plăcerii cuibărit în centrul căldurii ei umede. Îl dezmiardă cu degetul, iar ea mai urlă o dată, strângându-i capul întunecat la piept și tremurând de plăcere.

Nicole își lăsă tresărind capul între așternuturi, în vreme ce el continuă să mângâie mugurul dintre picioarele ei. De fiecare dată când o făcea, ea urla din nou, incapabilă să controleze plăcerea care creștea în ea și reacția corpului ei la atingerea lui. Când el își strecură un deget înăuntrul ei, ea gemu adânc și gutural.

Buzele lui reveniră asupra gurii ei ca să o liniștească, iar limba lui se împleti cu a ei, în vreme ce degetul se mișca înăuntru și în afară cu o lentoare înnebunitoare. Ea îi cuprinse capul cu mâinile și îl sărută cu toată plăcerea aceea efervescentă pe care nu o putea controla.

– Oh, Doamne, Mark!

– Șșșttt, șopti el pe buzele ei. Doar simte, Nicole. Lasă să se întâmple.

Să lase să se întâmple? Nu era sigură, dar își dorea cu disperare să afle. Degetele lui se mai jucară cu ea înainte ca degetul mare să revină să dezmierde punctul delicat care îi făcea picioarele să se încordeze și șoldurile să tremure. Buzele lui reveniră pe sânul ei și o traseră de sfârc o dată, de două ori, continuând coborârea cu săruturi delicate de-a lungul abdomenului ei plat, și apoi... el îi depărtă coapsele cu mâinile, gura lui regăsindu-se la o șoaptă distanță de mugurul pe care îl făcuse atât de încordat și de umed.

Ea își mușcă podul palmei ca să nu urle. Știa ce avea să facă, știa din instinct și nu își dorea să miște nici un mușchi de teamă ca el să nu se oprească. Își ținu răsuflarea, și fiecare colțișor îndurerat din corpul ei se încordă și se pregăti să simtă gura lui pe punctul acela în care și-l dorea cu atâta înflăcărare.

Când el își coborî limba peste ea, lui Nicole i se tăie răsuflarea. Vârful se mișcă prin bruma de păr ca să-i despartă buzele de acolo și trecu delicios peste mugurul umflat care tânjea după el.

– Nu te opri, îl imploră ea.

– Nici prin gând nu-mi trece, răsună vocea lui adâncă și excitată.

Ea îl simți cum zâmbește pe coapsa ei.

Limba lui se avântă din nou și din nou, dezmierdând brutal locul în care ea avea cea mai mare nevoie, până când picioarele ei se mutară febrile sub el și ea se arcui în sus, sprijinită în mâini, împingându-și sânii înainte. Lăsă capul pe spate, părul legănându-se și atingând ușor salteaua.

– Oh, Doamne, Mark, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

Degetul lui alunecă înăuntrul ei și se apăsă în sus pe peretele interior al sexului ei, atingând un loc atât de sensibil, încât ea urlă din nou, iar, când el își dublă mișcarea cu dezmierdarea limbii pe punctul acela dintre picioarele ei, Nicole mai urlă o ultimă dată, în timp ce corpul îi fu traversat de un tremur și picioarele i se înmuiară. Ea se cufundă în saltea, simțindu-și trupul încântător de amortit, respirând repede și cu greutate, și încercă să înțeleagă ceea ce tocmai i se întâmplase, o experiență ca nici o alta.

– A fost...

Ea încercă să vorbească, dar cuvintele o trădară.

– Cea mai frumoasă experiență erotică pe care am văzut-o eu vreodată.

El îi duse mâna la buze și îi sărută degetele.

– Dar tu nu ai...

Ea se înroși și continuă să râsufle întretăiat.

– N-am...?

El își arcui o sprânceană.

– Mama mi-a povestit ce se întâmplă în pat între o femeie și un bărbat, explică ea, prea slăbită ca să se ridice în cot și să-l privească în ochi. Și asta nu a fost ce mi-a povestit ea, încheie ea cu un zâmbet prudent.

– Nu a fost? întrebă el cu o uimire prefăcută, umerii lui lași tremurând sub efectul râsului.

– Nu râde de mine, spuse ea, pe un ton fals supărat. Sunt novice la capitolul ăsta, să știi.

El se rostogoli deasupra ei și o acoperi din nou cu trupul lui, râsul lui dispărând. Buzele lui le acoperiră pe ale ei, lungimea lui pulsândă explorând spațiul dintre coapsele ei.

– Cred că modul corect de a continua actul în sine, îi șopti el la ureche cu râsuflarea întretăiată, este ceva de genul.

Își roti șoldurile deasupra ei. Ea se prinse de coapsele lui, vrând să-l îndrume în cuibul dintre picioarele ei.

Lungimea lui alunecă pe căldura ei umedă, și ea se întinse să-l prindă și să-l conducă înăuntrul ei. Îl simțea ca o mătase înflăcărată, vibrantă, îndreptându-se spre ea.

– Da, scumpo.

El îi sărută fruntea, gâtul, urechea delicată. Când fu pregătit, inspiră și expiră câteva clipe, în vreme ce Nicole se pregăti pentru

durerea despre care mama ei o asigurase că avea să facă parte din întreaga experiență.

Dar, când el alunecă înăuntrul ei, nu îi simți decât înflăcărarea, căldura umedă și alunecarea netedă, deschizând-o și umplând-o. Nicole își înfășură febril brațele în jurul gâtului său și făcu ochii mari de uluire.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă, uitându-se la ea și îndepărtând o suviță de pe chipul ei.

– Mama a spus... că o să... doară.

Ea tresări, stânjenită să o recunoască de față cu el.

– Da, ei bine, nu trebuie să doară, răspunse el și o sărută din nou pe frunte. Nu dacă ai un partener care știe ce face.

Ea nu avu timp să se gândească la răspunsul acela plin de semnificații, pentru că el începu să se miște, și ei i se tăie răsuflarea. Mădularul lui fierbinte alunecă încet înăuntrul și în afara ei, oprindu-se pentru ca degetele lui să poată coborî și să îi găsească din nou mugurul dintre picioare. O purtă din nou cu îndemânare spre punctul culminant înainte de a o penetra. Broboane de sudoare se formară pe fruntea lui, în vreme ce își dădu drumul înăuntrul ei, în timp ce îi urla numele.

În momentele de după, o trase deasupra lui și își trecu degetele prin părul ei lung.

– Te iubesc, Nicole, îi spuse cu răsuflarea întretăiată.

– Și eu te iubesc, Mark, răspunse ea cu un oftat lung și satisfăcut. Mai mult decât o pot spune în cuvinte.

Își petrecură următoarele zile în pat, unde el continuă să o învețe o varietate de poziții diferite și de zone ale corpului ei care erau mai sensibile la plăcere. O învăță și despre corpul lui, ce îi plăcea și unde atingerea ei îi făcea pulsul să se întetească. Vorbiră, râseră și discutară despre tot felul de subiecte, de la dragostea lui pentru cai la pictura ei preferată a lui Lawrence. Nicole nu fusese nicio dată mai fericită.

Regina își dresе glasul, și privirea înlăcrimată a lui Nicole își regăsi prietena de cealaltă parte a mesei de pe verandă. Oh, cât o durea inima când se gândea la bărbatul acela, bărbatul care îi trezise pasiunea, bătut fără milă într-un lagăr de prizonieri din Franța.

Întemnițarea lui a fost acum mult timp, spuse Regina încet și îi întinse lui Nicole o batistă. Nu ți-am scris și nu ți-am spus niciodată pentru că...

- Pentru că te-am rugat să nu-l menționezi în scrisorile tale. Știu. Nicole trase adânc aer în piept și își șterse lacrimile de pe obraji. Dar cum de ai știut despre captivitatea lui? Nu ține legătura cu nici unul dintre voi.

- Unchiul Edward ține evidența faptelor lui. Apar noutăți prin ziare. Știm mult mai multe decât crede Mark. Regina îi studie chipul. N-am vrut să te supăr.

- Nu m-ai supărat... eu mă...

Doamne. Cum se simțea? Nicole nu mai știa. Își petrecuse atât de mulți ani încercând să-și amortească sentimentele legate de Mark. Își petrecuse atât de multe zile închipuindu-se cum citea o scrisoare prin care era informată de moartea lui, încercând să se pregătească pentru asta. Să audă că aceea chiar fusese o posibilitate... pur și simplu... o distruse. Împături batista într-un pătrat și se șterse din nou la ochi.

- *Merde*. Nu sunt genul care să plângă.

- Sigur că nu, spuse Regina. Tu ești verișoara mea neînfricăată care a lucrat atât pentru poliștii de pe Bow Street, cât și pentru Ministerul de Război, și am tot vrut să te întreb cum ai reușit să le faci pe amândouă. Se poate să fii interesată de ceva similar. Așa că, te rog, spune-mi.

Nicole zâmbi și își îndesă batista în mânecă. Regina era o drăguță pentru că schimba subiectul.

- Nu prea știu despre partea cu neînfricarea, dar am vrut să fac tot ce pot ca să ajut.

- Dar cum ai reușit? Cum de a devenit fiica unui conte o poliștă de pe Bow Street?

Nicole râse.

- N-am fost niciodată, în mod oficial, poliștă. Am fost asistentă. Un ajutor. Nu aveau de gând să mă accepte în echipă.

Ea se uită lung pe fereastră spre copacii de păducel, amintirile luând-o din nou cu asalt.

Nicole intrase în biroul de pe Bow Street cu picioare tremurânde. Aveau să râdă de ea? Aveau să o dea afară? Ambele lucruri erau

posibile. Cu capătul pistolului, îi obligă pe cei doi hoți din fața ei să se miște, și ambii o ascultară, probabil pentru că erau uluiți de faptul că fuseseră arestați de o lady.

Un tânăr cu ochelari argintii și o constituție subțiratică era așezat în spatele unui birou care părea prea mare pentru el.

– Vă pot ajuta, doamnă? întrebă el, făcând ochii mari la vederea lui Nicole și a celor doi prizonieri ai ei.

– Da, vă rog. Nicole se îndreptă de spate. Sunt aici să mă întâlnesc cu unul dintre polițiștii de pe Bow Street. Aș dori să-i predau pe acești doi bărbați acuzați și căutați pentru hoție.

În spatele ochelarilor, ochii tânărului se mișcară, și el se trase de lavaliera închisă la culoare legată neglijent la gât.

– Oakleaf! strigă el, în cele din urmă.

Câteva momente mai târziu, un bărbat ca un zeu, masiv și blond, ieși dintr-unul dintre birourile din spate. Purta pantaloni negri muțați, cizme negre, cămașă și lavalieră albe, precum și o vestă roșie. Pesemne își lăsase haina în spate. Când o zări pe Nicole, el își scoase țigara de foi dintre buze și șopti:

– Ca să vezi, să fiu al...

– Numele meu este Nicole Huntington, întrerupse ea, intenționat ignorând titlul de lady. Sunt aici ca să-i predau pe aceștia doi. Sunt hoți.

Inima ei bătea nebunește în piept, și se uită cu prudență la polițist.

Zeul blond, numit Oakleaf, se apropie de cei trei și îi aruncă fiecare în parte o privire.

– Bună dimineața, domnișoară Huntington, spuse el cu un zâmbet larg. Numele meu este Daffin Oakleaf și am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

– Sunteți polițist pe Bow Street? întrebă ea, cu capul semet.

– Da.

El mișcă din cap într-un gest care se asemăna cu o plecăciune. Nicole înghiți în sec.

– Atunci, o să răspund bucuroasă la întrebările dumneavoastră de îndată ce acești doi tâlhari vor fi luați de aici. Am și eu câteva întrebări.

– Ei cine sunt? întrebă Daffin, făcând în jurul bărbaților un cerc amplu, încă ținându-și țigara între degete.

– Cei doi hoți pe care anunțați în ziarul de ieri că îi căutați, îl înformă ea cu o încuviințare hotărâtă din cap.

Oakleaf făcu ochii mari și rămase cu gura căscată.

– Parker și Smith? I-ați găsit?

– Da.

Un zâmbet mândru se desenă pe buzele lui Nicole.

– De ce ni i-ați adus?

Daffin mihi suspicios ochii.

Nicole adună fiecare bucățică de curaj pe care o deținea. Se concentrează să se asigure că vocea ei nu tremură.

– Vreau să mă angajați.

– Oh, doamnă. Zâmbetul lui deveni mai larg. Vreau să aud tot în povestea asta.

Și așa începuse relația ei cu Daffin și cu polițiștii. Lui nu îi plăcuse faptul că ea era femeie. Îi plăcuse cu atât mai puțin când ea recunoscuse că era o lady. Dar Nicole fusese în stare să-l convingă că putea fi de ajutor. La urma urmei, multe dintre fărădelegi erau comise de și împotriva aristocrației. Cine era mai potrivit să urmărească fără să dea de bănuit decât o tânără lady din înalta societate? Cine era mai potrivit să se furișeze pe lângă tâlhari care nu bănuiau nimic pe străzi decât o femeie despre care nimeni nu ar fi suspectat că îi căuta? Asta, și numai asta, îl convinsese pe Daffin să-i permită să facă parte din echipa lui.

Nu avea să-i permită să se numească polițistă. Era asistentă, dar, dacă aceea era modalitatea cea mai apropiată de a deveni membră a forței de ordine, era suficient pentru ea. Pentru moment.

Avea să își dovedească valoarea și avea să îi convingă că aveau nevoie de ea. În mod oficial, ei nu puteau să angajeze o femeie, dar puteau să-i accepte ajutorul și să-i ofere o parte din recompensă. Ea acceptase cu dragă inimă.

După ce se ocupaseră de detalii, Daffin se apucă să o instruiască. Îi arătase tehnicile prin care erau urmăriți oamenii, prin care li se puneau întrebări suspectilor, erau stabilite alibiurile, erau descoperiți infractorii și se căutau indiciile. Ea avusese instincte bune, dar, cu ajutorul lui, depășise toate așteptările. În clipa când ajunsese să lucreze cu el de doi ani, era una dintre cei mai buni, după spusele lui Daffin. Motiv pentru care, în noaptea în care îl întâlnise pe Mark, ea plecase să-l urmărească hotărâtă pe servitor până la grajduri.

Sperase că Mark avea să fie mândru de realizările ei. Se gândise că avea să se uite la ea cu mai multă mândrie și cu mai mult respect. În schimb, când el descoperise legătura ei cu poliția de pe Bow Street, fusese doar încă o lovitură împotriva ei. I se propusese să lucreze pentru Ministerul de Război printr-o cunoștință de-a lui Daffin și, după ce ea și Mark se despărțiseră, Nicole acceptase propunerea. Avea mai mult de un motiv să părăsească Anglia.

– Vreau să ajut și eu, spuse Regina, smulgând-o din nou pe Nicole de la gândurile ei.

Nicole se încruntă.

– Să ajuți cu ce?

– Vreau să ajut să se descopere cine l-a ucis pe vărul John.

Capitolul 29

Mark îl îndrumă pe Oakleaf spre veranda în care o văzuse ultima dată pe Nicole. Era extrem de tentat să-l însoțească și să observe reacția soției lui iubitoare în clipa când avea să îl revadă pe polițistul de pe Bow Street, dar nu voia să fie nevoit să-i dea una în față lui Oakleaf, când acesta făcea familiei lui o favoare prin faptul că se afla acolo. Și, în clipa aceea, Mark era chiar mai curios în privința altui lucru.

Se uită lung la scrisoarea care rămăsese neatinsă pe biroul unchiului său. Își așază încet mâna pe pergamentul învechit, apoi o retrase iute, de parcă ar fi fost înțepat de o viespe. La naiba! Cum de un bărbat mort încă avea puterea asupra lui? Aceea era doar o bucată de hârtie. Nu însemna nimic.

Trăgând adânc aer în piept, trase scrisoarea spre el, despături atent pergamentul și cercetă cuvintele. Drăcia dracului!

Mark,

Dacă citești scrisoarea aceasta înseamnă că eu m-am dus. Și părinții tăi au murit. Îmi pare rău. Știu cât îți este de greu. Același lucru mi s-a întâmplat și mie pe când aveam douăzeci de ani.

Mark, atunci nu aveam habar cum să fiu un duce. Adevărul este că sunt unele zile în care încă sunt de părere că nu știu cum se face. Eu și mama ta nu am avut niciodată o relație ușoară. Ea părea hotărâtă să sfideze fiecare dorință a mea, iar eu am fost prea prost ca să las de la mine. Dacă aș putea să dau timpul înapoi și să o revăd, i-aș spune asta. Of, nu pot.

Nu l-am cunoscut bine pe tatăl tău. Sunt convins că a fost un om bun. Știu însă că o adora pe mama ta, și, deși ar fi trebuit să fie de ajuns pentru mine, la vremea aceea, nu a fost. Am trăit cu acest regret în toți acești ani. Mai știu și că tatăl tău era un bărbat mândru. Mama ta mi-a spus că te-a rugat să nu te bazezi niciodată pe partea noastră de familie. Este un lucru pentru care nu pot să-l condamn. Dar ceea ce nu înțelegi este că și pentru mine familia are o mare importanță. Îmi iubesc ambii copii mai mult decât propria-mi viață. Faptul că nu am fost întotdeauna de acord cu acțiunile mamei tale ne-a despărțit și este lucrul pe care îl regret cel mai mult acum.

Te rog, Mark, să iei în considerație această parte a familiei. Eu și Mary am vorbit înainte ca ea să moară. I-am spus că o iubesc. Ea mi-a spus același lucru. Și unchiul tău era acolo. Ne-a rugat pe amândoi ca, dacă va fi vreodată nevoie, să te convingem să-ți iei locul care este al tău de drept în această familie și să devii duce. Tocmai de asta îți scriu această scrisoare.

Știu că să devii duce este, probabil, ultimul lucru pe care vrei să îl faci, dar gândește-te la mama ta. Nu a fost vina ei că am respins-o din cauza mândriei mele și a nevoii de a controla totul. Mi s-a spus că semeni cu mine din punctul acesta de vedere, că și ție îți place să deții controlul. Dacă este așa, cred că vei fi un duce bun. Pot numai să sper că vei învăța din greșelile mele. Nu-i respinge pe oamenii pe care îi iubești și care te iubesc doar pentru că refuză să fie oamenii care crezi tu că ar trebui să fie. Ducatul de Colchester are nevoie de tine. Mama ta, care nu ți-a cerut niciodată nimic, are nevoie de tine. Nu o dezamăgi.

La naiba! Frustrarea și furia izbucniră din vintrea lui Mark și îi ajunseră până în gât. Își dorea să urle. Își dorea să-și înfigă pumnul în cel mai apropiat perete. Singurul lucru care putea să înfrângă rugămintea de pe patul de moarte a tatălui lui era o rugămintă

asemănătoare din partea mamei. Hârtiile alunecară din mâinile lui și se împrăștiară pe birou. Își apăsă podul palmelor la tâmpile și închise ochii strâns. Nici măcar nu fusese acolo ca să audă rugămintea mamei lui. Nu fusese acolo pentru ea, să o țină de mână și să îi spună că o iubea, în timp ce murea. Trebuise să audă totul după moartea ei.

Măcar nu fusese singură. Se părea că se împăcase cu familia ei înainte să moară. Dar, la naiba, de ce, de ce trebuia să fie așa? Își plănuiise cu grijă viața pentru următorii ani, și planul lui nu includea faptul ca el să preia ducatul de Colchester. Nicidecum.

Cu capul încă plecat, deschise ochii și se uită lung la hârtiile pe care le avea în față. Chiar dacă bunicul lui semnase deja scrisoarea, mai exista o pagină. Cu ochii mijiți, el dădu la o parte prima pagină și se uită lung la ultima pagină pentru câteva secunde, înainte să își dea seama că era scrisă de o altă mână.

Scrisul mamei lui.

— Nu, șopti el și închise din nou ochii. Orice, numai așa ceva nu.

Trase adânc aer în piept ca să se întărească și se strădui să se concentreze pe acea pagină. Hârtia tremura ca o frunză în unduirea mâinilor lui nesigure.

Dragul meu Mark,

Ești în Spania acum. Boala mea avansează, și mă tem că nu te voi revedea. Sunt lucruri pe care trebuie să ți le spun. Lucruri pe care nu le știi. Desigur, eu și tatăl tău te-am iubit nespun, dar eu am fost cea care mi-am dat la o parte membrii familiei. I-am respins când au încercat să îndrepte lucrurile. Nu s-a întâmplat invers. O regret acum, Mark, pentru că vreau ca tu să-i cunoști. Vreau să ai legături cu ei. Ei te iubesc. Știu că, dacă o să le dai o șansă, ți-o vor demonstra. Regret că ai crescut fără să-ți cunoști verișorii. Regret că ai crescut fără să-ți cunoști mătușa și unchiul. Regret din suflet că ai crescut fără să-ți cunoști bunicul, din cauza alegerilor mele, nu ale lor și nu ale tale. Știu că tatăl tău te-a rugat să nu te bazezi niciodată pe ei. Eu nu ți-aș cere asta. Dar ce te rog, Mark, ce am nevoie de la tine... este să le permiți să se bazeze pe tine. Dacă citești aceste rânduri este pentru că John a murit. I-am cerut lui Edward să-ți dea această scrisoare. Ți-ai arătat deja

valoarea în lume, Mark. Ai devenit bărbatul care ești fără nici un ajutor de la familia mea. Totuși, a sosit vremea ca tu să-i ajuți pe ei, iar eu te rog, te implor să nu le întorci spatele. De dragul meu. Știi că vei face ceea ce trebuie. Datoria a fost mereu importantă pentru tine. Acum, datoria ta este să preiei titlul de duce de Colchester la momentul potrivit.

Cu dragoste pentru totdeauna,

Mama ta

Mark împături scrisoarea și expiră precipitat. Numai aristocrații puteau să facă lucruri precum a scrie scrisori sfâșietoare care să iasă la suprafață când murea un moștenitor. Plănuiau constant să-și asigure titlurile.

La naiba! O parte din el sperase ca unchiul lui să fi mințit. Că mama lui nu se împăcase cu ei. Ar fi fost mult mai ușor de gestionat toată povestea. Ar fi putut să-i respingă și să simtă că avea dreptatea de partea lui. Dar nu era nici o îndoială. Cuvintele pe care tocmai le citise erau scrise de draga lui mamă. Tonul scrisorii păstra vocea ei dulce. Nu era cu puțință ca povestea să nu fi fost adevărată. Mama lui murise de tuberculoză. Avusese mintea limpede când se dusesse. Știa ce făcea și îl rugase pe patul de moarte să-i permită familiei să se bazeze pe *el*.

Își încrucișă brațele pe birou și își lăsă capul să se odihnească pe ele. La naiba cu toate! Situația se schimba *radical*.

Capitolul 30

Nicole clipi nedumerită spre Regina.

– Poftim? Cum de ai...

Regina se lăsă pe spate în scaunul ei și își încrucișă brațele la piept.

– Nu încerca să o negi, Nicole. John a fost ucis. Sunt sigură de asta.

– Cum de ai știut? Întrebă ea uimită.

– Deci am dreptate?

Regina se mai aplecă o dată, cu o expresie avidă pe chipul ei frumos. Nicole bătu cu vârful degetelor în masă.

– *Merdel!* Da, ai dreptate.

– Știam eu!

Regina bătu din palme. Nicole își privi prietena cu ochii mijiți.

– Dar, serios, cum de ai știut?

Regina își așează ceașca pe masa din fața ei și își trecu degetul peste marginea acesteia. Ridică dintr-un umăr.

– Am citit despre moartea lui în ziar, și pur și simplu n-a avut nici un sens pentru mine. John nu a avut niciodată probleme de sănătate. Era un tânăr sănătos și în formă. Când unchiul Edward ne-a cerut să ne întâlnim cu toții, am știut că suspiciunile mele sunt corecte. Ea se aplecă înainte, cu ochii mari. O să fie anchetatori aici, nu-i așa? De pe Bow Street și alții asemenea?

Nicole se uită în jur pentru a se asigura că erau singure. Coborî vocea.

– Da, domnul Oakleaf o să fie aici.

– Oh, cine este domnul Oakleaf? întrebă Regina radiind, frecându-și mâinile cu o bucurie evidentă.

– Domnul *Oakleaf*... Daffin este cel mai bun dintre polițiștii de pe Bow Street. Noi doi am lucrat împreună cu ani în urmă.

Ochii albaștri frumoși ai Reginei cercetară chipul lui Nicole.

– Un *adevărat* polițist de pe Bow Street o să fie aici? Abia aștept să-l cunosc. Investigația este motivul pentru care tu și vărul Mark sunteți aici, nu-i așa?

– Da, recunoscui Nicole. Desigur, nu ar trebui să investighez, dar mi-ar plăcea să văd cum încearcă să mă oprească.

Ea zâmbi larg spre Regina. Regina râse și bătu din palme.

– Ah, de aceea ești preferata mea, Nicole. Tocmai ai vorbit exact ca o adevărată Colchester.

Nicole zâmbi forțat. Ea nu era o Colchester și nu avea să fie niciodată una cu adevărat. Dar poate... poate copilul ei avea să fie. Dacă ea și Mark reușeau vreodată să ajungă la etapa de a face un copil.

– Ceea ce nu înțeleg, continuă Regina, este de ce tu și vărul Mark v-ați întors la Londra împreună înainte ca John să fie ucis. Adică, tu erai în Londra în noaptea aceea, nu-i așa? Ceea ce înseamnă că trebuia să fi plănuit să vă întoarceți înainte să moară John.

Lui Nicole i se tăie răsuflarea. Cât de mult trebuia să-i spună Reginei?

- Este adevărat, spuse ea după o clipă. Eram pe drumul de întoarcere cu mult înainte de moartea lui John.

Regina o privi cu precauție.

- Ai vrea să-mi spui de ce voi doi v-ați împăcat brusc, după zece ani?

Nicole oftă și se frecă la nas.

- Este de ajuns să spun că vărul tău a venit în Franța și mi-a făcut o ofertă care a fost imposibil de refuzat.

Regina rămase cu gura căscată.

- Oh, nu, acum *trebuie* să-mi povestești mai mult. Nu se poate...

O bătaie ușoară în ușă întrerupse conversația. Capetele celor două femei se întoarseră pentru a vedea cine era acolo.

Nicole sări de pe scaun, își adună iute fustele în mâini și se grăbi spre ușă.

- Daffin! Ce mă bucur să te văd!

Polițistul de pe Bow Street părea mai înalt și mai blond decât oricând. Ochii lui verzi străluceau, maxilarul pătrat era ca marginea unui brici și mușchii lui se desfășurau pe kilometri întregi. Nicole ar fi absolut îndrăgostită dacă ar avea ochi pentru alt bărbat decât afurisitul ei soț. Iar Daffin era și un om bun. Ți-ar fi dat și cămașa de pe el, și l-ai fi putut chema zi sau noapte pentru a te ajuta la nevoie. Ea era onorată să-l numească prieten.

Daffin Oakleaf își întinse brațele, iar Nicole se repezi spre ele, cuprinzându-l într-o îmbrățișare.

- Și eu mă bucur să te văd, Nic, spuse el cu un râset.

- Trebuie să vii să faci cunoștință cu verișoara mea, Regina. Nicole îl trase după ea prin încăpere. De fapt, este verișoara lui Mark, ceea ce o face verișoara mea prin alianță. Tocmai îmi spunea cât de mult așteaptă să te întâlnească.

Regina se ridică de la masă, cu ochii strălucitori și obraji îmbujorați, în timp ce Daffin o ocoli ușor pe Nicole și se duse glonț spre ea. Se opri în fața ei, și, pentru o clipă, nici unul din ei nu vorbi. Nicole se uită de la unul la altul. Era imaginația ei sau ieșeau scânteii între ei? Se priviră lung și insistent, fiecare cântărindu-l pe celălalt din priviri.

Nicole scutură din cap dându-și seama că nu reușise să facă prezentările așa cum se cuvenea.

– Lady Regina Haversham, acesta este domnul Daffin Oakleaf.

Regina își ridică fustele cu ambele mâini și făcu cea mai frumoasă dintre reverențe.

– Domnule Oakleaf.

– Domnule Oakleaf, aceasta este Lady Regina. Este nepoata ducelui.

Daffin luă mâna Reginei și se aplecă peste ea.

– Milady, este o plăcere. Îmi pare rău să aud despre moarte vărului tău.

– Mulțumesc, domnule Oakleaf. Apreciez, iar plăcerea este de partea mea.

Ochii albaștri ai Reginei se aprinseră când vorbi. Nicole continuă să se uite când la unul, când la altul. Oh, da, cu siguranță erau scânteii în aer.

– Mai angajați doamne pentru poliția de pe Bow Street? îl întreabă Regina pe Daffin, cu un zâmbet cochet pe buze.

Daffin arcui o sprânceană blondă.

– Te oferi voluntară?

– Da, răspunse Regina. Da, mă ofer. Mai ales dacă ajung să lucrez cu tine.

Capitolul 31

Mark bău și ultimul deget de coniac din pahar. În ultima oră, băuse împreună cu Oakleaf în biroul unchiului său. Cufundat în penumbră, ceasul bunicului se trezi la viață, anunțând scrupulos miezul nopții.

– Ce este cu femeile din familia ta și cu dorința lor de a investiga crimele? întreabă Oakleaf.

Tocmai terminase de povestit cum o întâlnise pe Regina pe verandă.

Mark ridică din umeri.

– Nu-mi pot explica. Probabil ne curge prin vene.

– Nicole mi-a spus că ar trebui să o angajez.

Oakleaf scutură din cap. Mark își împinse paharul gol pe birou într-un cerc, în timp ce se gândi la cuvintele lui Oakleaf.

– Regina e deșteaptă. A fost dintotdeauna. Ar fi trebuit să știu că avea să ghicească adevărul despre ce s-a întâmplat cu John.

Oakleaf se frecă la ceafă și gemu.

– Da, ei bine, ambele doamne m-au asaltat cu întrebări pentru vreo oră. Totuși, Lady Regina a fost de acord să nu dezvăluie vestea.

– Bun. Mark încuviință din cap, apoi se foi în scaun.

– Și soția mea a fost o „încântare pentru ochii tăi”, așa cum ai spus? întrebă, privindu-l cu ochii mijiți.

– Este o femeie frumoasă.

Oakleaf își goli paharul și îl așeză cu o bufnitură hotărâtă pe birou. Mark era pe cale să răspundă la acea declarație plină de subînțeles, când Oakleaf adăugă:

– La fel ca verișoara ta, Regina.

Mark izbi apăsând paharul, scoțând un sunet ascuțit. Îi venea să arunce afurisitul de obiect în șemineu. La naiba! Nu putea să iasă nimic bun dacă se lua la trântă cu Oakleaf. Era evident că acesta încerca să-l scoată din sărite. Gata cu coniacul! Era timpul să se retragă. El și Nicole împărțeau dormitorul în seara aceea, iar Oakleaf avea dreptate: era, într-adevăr, o femeie frumoasă.

O senzație bruscă de nerăbdare vibră în pieptul lui Mark și i se cuibări în vintre. Avea să îl primească în pat sau avea să îl roage să doarmă pe un scaun într-un colț? Era ridicol să se gândească la așa ceva, dar amânase gândul prea mult timp. Ultima dată când fuseseră singuri împreună, în trăsura, îi spusese că și ea avea nevoie de el. El știuse ce anume îi spusese în realitate. Ea își îndeplinise partea de înțelegere, acum era timpul să o respecte și el pe a lui.

Da. Trebuia să fie bărbat și să facă dragoste cu soția lui, dar îi era ciudă că menționase că el era supărat pe implicarea ei cu polițiștii atunci când vorbisera în trăsura. În primul rând, ea nu reușise să dezvăluie acea informație înainte de a se căsători. În al doilea rând, și cel mai important, era adevărat că nu îi plăcuse implicarea ei cu polițiștii de pe Bow Street, dar nu din motivul pentru care părea ea să creadă.

Polițiștii își riscau viața în fiecare zi, urmărind hoți și criminali. Poate că Nicole se bucura de aventură, dar își punea viața în pericol

prin colaborarea cu Daffin. Marc se simțea speriat de moarte de fiecare dată când se gândea că era expusă la un asemenea pericol. Nu pentru că nu credea că femeile puteau să aibă grijă de ele. Doi dintre cei mai buni spioni ai lui erau Daphne și Danielle Cavendish, soția lui Rafe și soția lui Cade. Avea deplină încredere în acele femei. Avea încredere și în Nicole. Diferența era... La naiba, diferența era că el o iubise pe Nicole. Ea era familia lui. Singura familie ce îi rămăsese. Își privise tatăl murind și lipsise de la moartea mamei lui. Ar fi fost prea mult pentru el să o piardă și pe Nicole. Nu spusese niciodată acele cuvinte cu voce tare. Acum, era prea târziu. Ar fi preferat să-și ia propria viață înainte să i-o spună.

Fusese deja nevoit să facă presiuni ca ea să-l lase să facă dragoste cu ea, nu să i-o tragă asemenea unei prostituate de rând. Dacă ea nu își dorea să accepte că făcea dragoste cu el, cu siguranță nu avea să vrea să audă acele cuvinte de la el.

Gemu și își frecă fața cu mâinile. Ea își dorea un copil. Carne din carnea lui, care avea să nască în el frica pierderii, durerea de neînchipuit. Ideea de a avea un copil îl făcea să simtă un gol în stomac. Ura gândul de a pierde un copil. Vederea reacției unchiului său la moartea lui John înrăutățise totul. Dar Mark fusese de acord cu condiția lui Nicole. Nu avea să-și retragă cuvântul dat. Da, în seara aceea, avea să își respecte promisiunea făcută. Era timpul.

Mark se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Seară bună, Oakleaf!

– Seară bună, Coleford!

Urma unui zâmbet se simți în vocea polițistului. Singurul răspuns al lui Mark fu un mârâit.

Nicole o rugase pe Susanna să o ajute să-și pună cea mai riscantă combinație de dantelă și mătase care se putea califica drept o cămășuță. Își lăsă părul desprins și își trecu degetele prin el, periindu-l până ce străluci. Apoi, bău o jumătate de pahar de vin ca să-și liniștească emoțiile. După aceea, se sui în mijlocul patului și îngenunche în centru, așteptându-l pe Mark.

În mai puțin de cinci minute, Mark deschise ușa dormitorului și intră, de parcă era într-o misiune. Se îndreptă spre anticamera în care se aflau hainele lui, trăgându-se de lavalieră. Nici măcar

nu ridică privirea spre ea. Genunchii ei tremurară și inima începu să bată nebunește. Oare el avea să o accepte?

După câteva minute, ea se ridică din pat, rămase în picioare lângă el și își dresе glasul. Își puse o mână în șold pentru a (spera ea) fi un pic mai atrăgătoare. Mark ieși din anticameră, fără haină și vestă, cu cizmele înlăturate și cămașa descheiată până la talie, dezvăluind frânturi din abdomenul lui musculos. Își sprijini brațul în cadrul ușii de la anticameră și se uită spre Nicole, cu ochi somnoroși, dar mistuitori.

În clipa în care privirile li se întâlniră în lumina focului, Nicole își dădu seama că el știa exact ce avea ea de gând. Lăsând mâna într-o parte, făcu un pas șovăitor spre el, despicătura din cămașa ei ajungându-i până la șold și dezvăluindu-i piciorul.

El se chinui să înghită nodul din gât.

– Nu... te-ai retras încă, văd.

– N-am de gând să mă retrag. Ea își ridică bărbia. Nu fără tine.

Mark înaintă spre ea. Încordarea hotărâtă a maxilarului și înflăcărarea din ochi îi făcură pulsul să o ia razna. El își smulse cămașa de pe umeri și o aruncă pe podea.

Își lipi soția de peretele din spatele patului, cu buzele aflate la câțiva milimetri de ale ei, cu mâinile sprijinite în perete, deasupra umerilor ei, ținându-o cu o dorință radiantă. Era atât de aproape de ea. Putea, oare, să vadă cum zona de deasupra sânelui ei tresălta de la bătăile inimii?

– Ești sigură că asta vrei? întrebă el pe un ton calm.

– N-am fost niciodată mai sigură, spuse ea cu răsufarea întretăiată.

Aparent, asta era tot ce așteptase Mark. O mână se mișcă în jos pentru a-i cuprinde bărbia, în timp ce gura lui o captură pe a ei. În clipa în care limbile lor se întâlniră, ea își înfășură brațele în jurul gâtului său. Se simțea atât de bine, cu trupul lui tare și puternic apăsător pe al ei, sorbind din gustul lui, lăsându-și gura să se imblânzească sub a lui. Mâinile lui pe ea se potriveau atât de bine. Era ca și cum ar fi revenit acasă. Nu avusese parte de o asemenea pasiune de când plecase din Anglia și se îndoise că avea să o mai experimenteze vreodată. Trebuia să se bucure de nopțile pe care aveau să le petreacă împreună. Să se bucure de ele și să și le amintească pentru totdeauna.

Se întinse și îi înălță cămășuța spre șolduri dintr-o mișcare rapidă și sigură. Mark era la fel de disperat ca ea; traseră amândoi de probabil pantalonilor lui. În momentul în care el fu eliberat, se împinse cu îndrăzneală între picioarele ei, atât de pierdut în pasiunea lui, încât nu mai verifică în ce măsură era ea pregătită – dar nu mai conta, pentru că ea era mai mult decât pregătită pentru el.

Alunecă înăuntrul ei până la capăt, și ea suspină. Se opriră pentru o clipă în agitația lor frenetică pentru a se apropia mai mult, fiecare absorbind faptul de necrezut că trupurile lor se potriveau la fel de minunat ca pe vremuri. Apoi, ea își lăsă capul pe spate, iar el depuse săruturi pe coloana subțire a gâtului ei. Dumnezeuule, felul în care o umplea, strânsoarea mâinilor lui pe șoldurile ei... Trecuse prea mult timp. Îi fusese dor de apropierea aceea. Îi fusese dor de el. Își înfășură brațele în jurul umerilor lui puternici, inspirând parfumul lui amețitor, în timp ce el o penetra iar și iar, făcând-o să urle în extaz.

Mark își așează o mână pe spatele lui Nicole ca să o țină bine. Cu cealaltă mână se sprijini de perete în spatele capului ei – pe de o parte pentru ca ea să nu dea cu capul de perete și, pe de altă parte, pentru ca genunchii să nu îi cedeze. La naiba! Nu își dorise ca prima lor împreunare, după ani de zile, să se întâmple așa. Avusese de gând să o curteze, să o dezbrace încet, să o ducă lent în pat și să o facă să-i strige numele, să o facă să urle pentru el. Dar iată că erau acolo... ea scotea sunete guturale înnebunitoare, iar el o pătrundea ca un nebun. Și nu se putea opri. În clipa în care îi atinse pielea, îi mirosi parfumul de lavandă din păr, îi simți moliciunea buzei de jos pe limbă, nu se mai putu opri. Nu mai atinsese așa o femeie de zece ani, iar faptul că o atingea pe cea care îi bântuise visele de atunci făcea ca totul să fie cu atât mai chinuitor. Nu se putea sătura. Dacă ea își dorea ca el să o ia mai încet, nu o dădu de înțeles. În schimb, brațele ei erau înfășurate strâns în jurul gâtului său, și îl devora pur și simplu, cu dinții înfipti în umărul lui, stârnind în el fiori dulci de durere și plăcere care îl făcură să fie asaltat de dorință. Își încleștă maxilarul. Doamne, își dorea să prelungească împreunarea lor, voia ca ea să atingă prima extazul, dar nu putea. Era mult prea pierdut, prea copleșit de pasiune.

- Scumpo, a trecut prea mult timp. Nu mă pot opri, îi șopti el la ureche.

Nicole nu auzise niciodată nimic mai erotic decât felul în care Mark își declară capitularea. Doamne, nu își dorea ca el să se oprească. Și pentru ea trecuse prea mult timp, mult prea mult timp. Cu fiecare penetrare innebunitoare, ea îl întâlnea cu forță egală, în timp ce picioarele ei părăsira podeaua ca să se înfășoare în jurul șoldurilor lui, mișcările lui frenetice făcând-o să se lovească cu spatele de perete până ce avu impresia că toată carnea ei stătea să izbucnească în flăcări de la agonia frecării și a nevoii. Bineînțeles că trebuia să fie așa între ei... așa cum fusese dintotdeauna. Foc și gheață, durere și plăcere.

Nu voia să spere că faptul că îi spusese că trecuse prea mult timp însemna că nu mai fusese cu nimeni altcineva în toți acei ani. Fără indoială, voise să spună că trecuse prea mult timp fără ea... dar nu avea de gând să insiste asupra acelui lucru în timp ce el o penetra nebunește.

- Este în regulă, îi spuse ea la ureche, cu răsufierea întretăiată. Dă-ți drumul!

Măinile lui se încordară pe șoldurile ei. Gura lui reveni pe a ei, râvășind, revendicând. O penetra o dată, de două ori, de trei ori, apoi incremeni. Trupul lui masiv se încordă și se cutremură, după care se zgudui în cercul îmbrățișării ei, în vreme ce căldura seminției lui se revărsă înăuntrul ei. Gura lui se domoli pe gura ei, sărutul lui fiind înlocuit de febrilitatea răsufării lui întretăiate. Măinile lui alunecară de pe picioarele ei, iar el se chinui să tragă aer în piept, apăsându-și tare fruntea pe a ei.

- La naiba, murmură el pe buzele ei umflate. N-am vrut să se întâmple așa.

- Mi-a plăcut la nebunie, răspunse Nicole, cu brațele și picioarele încă înfășurate în jurul lui.

El o ridică și o duse în pat, unde se desprinsese ușor din îmbrățișarea ei și o așeză acolo, cu cămașuța încă ridicată deasupra șoldurilor. Rămase o clipă să soarbă din priviri imaginea ei râvășită, pe deplin devastată.

- Doamne, vreau să sfășii chestia asta de pe tine, spuse el pe nerăsufiate.

- Fă-o, îl tachină ea. Dar, mai întâi, scoate-ți pantalonii.

Mark coborî privirea. O dorise cu atâta frenezie, că încă avea pantalonii pe el. Fuseseră pur și simplu împinși sub șolduri. Ce urât...

Se așează pe pat și își scoase pantalonii. Când se întoarse, văzu că Nicole își trăsese cămășuța peste cap și stătea în genunchi, complet dezgolită. Ochii lui îi cercetară corpul, sânii, pântecul ușor rotunjit, coapsele. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Chiar mai frumoasă.

Se avântă spre ea și își afundă mâinile în adâncimile dese și bogate ale părului ei mătăsos.

– Doamne, ești minunată!

El îi captură din nou gura într-un sărut prelung și amețitor.

– Mă bucur că încă ești de această părere, murmură ea pe buzele lui.

– Ești nebună? Gura lui găsi un loc sensibil pe gâtul ei, și o mușcă ușor. Bineînțeles că asta cred.

– Și tu arăți destul de bine.

Ea încercă să râdă, dar sunetul fu întrerupt brusc atunci când Mark o trase sub el și o acoperi cu corpul lui dur și gol.

– Te vreau din nou, îi suflă el la ureche, desfăcându-i deja genunchii cu un picior.

– Da, șopti ea, închizând ochii.

– Am să te fac să ajungi pe culme și să-mi urli numele.

Buzele trecură agale peste urechea ei, făcând-o pe Nicole să se înfioare în extaz.

– Este o provocare? Întrebă ea, încercând să rămână stăpână pe ea și eșuând magistral când mâna lui Mark alunecă între coapsele ei ca să se joace cu partea ei cea mai intimă.

– Nu, îi șopti el la ureche, este o promisiune.

El îi cunoștea corpul, știa exact unde să o atingă. Mâna lui găsi numaidecât mugurul plăcerii ei, de parcă nici nu trecuseră zece ani. Degetul lui îl dezmierdă din nou, în timp ce Nicole se zvârcoli și își trecu degetele prin părul lui negru. Își dorise să-l atingă așa încă de când îl văzuse stând în salonul ei, în Franța, tachinând-o. Și, oh, el chiar știa să tachineze. Degetul lui mare o părăsi, iar ea gemu în semn de protest.

– Șșșttt, murmură el pe buzele ei.

Un deget lung se strecură în interiorul ei, înăuntru și în afară, pătrunzând în intrarea ei strâmtă. Șoldurile ei se răsuciră, dorindu-și

mai mult. În cele din urmă, degetul lui mare reveni să dezmierească mugurul de plăcere dintre picioarele ei, și Nicole se arcui spre mâna lui înnebunitoare.

– Asta este, spuse el, privindu-i chipul. Vreau să văd cum te eliberezi. Am așteptat atât de mult.

Ea nu putu analiza ce însemnau acele cuvinte, nu când era pe jumătate înnebunită de o dorință frenetică. Picioarele ei alunecară pe așternuturi, șoldurile se răsuciră și se arcuiră, aflându-se cu totul la mila mâinii lui abile. Era aproape. Oh, atât de aproape.

– Spune-mi numele, îi șopti el pervers la ureche.

– Nu, replică ea, doar ca să fie la fel de perversă.

Mâna lui se opri, și ea strigă:

– Nu!

– Spune-l, o tachină el, reluându-și mișcările iscusite.

– Mark, șopti ea.

– Ce vrei?

Capul lui întunecat se aplecă spre sânul ei și îi luă sfârcul în gură cu o lentoare nemiloasă.

– Pe tine, răspunse ea, cuvântul rostit cu răsuflarea întretăiată răsunând ușor ca o pană în aer.

Ochii ei erau închiși. Picioarele ei se încordară. Tot corpul ei se concentra pe plăcerea care era atât de aproape.

– Ce altceva mai vrei? murmură din nou în urechea ei.

– Să-mi dai drumul, spuse ea cu sufletul la gură.

El o învățase acele lucruri. Pe toate. El o învățase să ceară ceea ce își dorea. El o învățase cât de bine putea să se simtă corpul ei atunci când era atins cum trebuia și tot el o învățase plăcerea necruțătoare pe care putea să i-o ofere.

Mutându-se deasupra ei, îi desfăcu picioarele cu genunchii și își retrase degetul dinăuntrul ei, doar ca să-l înlocuiască cu mărul lui. Alunecarea lui în interiorul ei o făcu să urle din nou.

– Mark!

Degetul lui mare reveni la mugurul dintre picioarele ei și îl dezmierească, în timp ce se mișcă încet în ea.

– Vreau să-ți dai drumul. O mângâie în cercuri mici. Acum...

Ca și cum cuvintele lui aveau putere asupra trupului ei, Nicole se frânse în jurul lui, în timp ce el o pătrunse din nou și din nou. Ea îi suspină numele în ureche, cufundându-se într-un extaz atât

de intens, încât fu numai vag conștientă atunci când corpul lui își în-
teți ritmul și se cutremură copleșit de explozia plăcerii, în urma ei.

Oh, Doamne, da. Ea pluti, în timp ce capul lui întunecat se lăsă pe
pieptul ei, iar ea își trecu încet degetele prin părul lui moale și ud. Îi
fusesse dor de senzația aceea.

Și știu că intrase într-un mare necaz.

Capitolul 32

În dimineața următoare, Mark se întoarse și întâlni cel mai ispi-
titor spate pe care îl văzuse vreodată. Amintiri din noaptea trecută îl
luară cu asalt, și zâmbi larg pentru sine. Își petrecuse din nou noap-
tea cu Nicole. Ceva ce nu crezuse că avea să se mai întâmple vreoda-
tă. Nici într-o sută de ani. Umerii ei erau goi și netezi, iar spatele...
perfect. Fu asaltat de o imagine cu ea îmbrăcată în acei pantaloni pe
care îi purtase în Franța și se excită din nou.

Împerecherea lor fusese mai bună decât își amintea. Era ceva di-
ferit la ea. Nu doar corpul ei, care era acela al unei femei mai mature,
ci și stilul ei. Nu mai era reținută. Nu că ar fi fost extrem de timidă
înainte, dar era ca și cum experiența ei de viață o făcea mai dezinhi-
bată în pat. El ura să se gândească la faptul că era din cauza experi-
enței pe care o avusese cu alți bărbați.

Reacția lui de noaptea trecută fusese deplorabilă. Se simțise ca un
băiețandru. Strânse din dinți când se gândi cât de repede își dăduse
drumul prima dată. Mândria lui o făcu pe deșteapta. Trebuia să facă
niște schimbări. Nicole avusese dintotdeauna somnul greu. Îl mai
avea? Respirația ei adâncă lăsa de înțeles că dormea. El avea să o
trezească... în cel mai bun mod posibil.

Cu grijă, începu să o întoarcă spre el. Minunatul ei corp gol se
întindea acum sub el. Îi sărută gâtul, urechea. Își croi drum spre sânii
ei, spre pântec, apoi spre coapse și spre părul roșu strălucitor care îi
învelea centrul dulce și ademenitor. Delicat, îi desfăcu picioarele cu
măinile și se mișcă încet tot mai jos și mai jos. Îi acoperi mugurul plă-
cerii cu gura, și limba o dezmiardă până când ea se agită și șoldurile

ei se mișcă sub mâinile lui. Ea gemu. El zâmbi pentru sine, dar își continuă atacul tandru.

Nicole avusese cel mai erotic vis din viața ei. Era obișnuită cu asemenea vise. În mod normal, se petreceau într-o pădure tropicală luxuriantă împreună cu Mark. Mai apăreau o cascadă și un bazin uriaș de piatră, cu o stâncă masivă care ieșea la suprafață, încălzită de soare. El o întinse pe stâncă și veni deasupra ei, îi supse sfârcurile și o tachină prin refuzul de a o penetra până ce ea nu-l rugă să o facă. Când, în cele din urmă, el îi oferă ceea ce își doreau amândoi, ea urlă și îl făcu să se agațe de ea, în timp ce el o pătrundea iar și iar. Era visul ei preferat.

De astă dată însă, ceva era diferit. Ea era acolo, culcată pe stâncă fierbinte, briza blândă mângâindu-i membrele încălzite. Dar Mark nu o pătrundea, ci gura lui era pe ea...

Se trezi brusc și văzu cum capul întunecat al lui Mark se mișcă între coapsele ei.

Oh, Doamne, era mai bine decât în vis. Probabil ceea ce făcea Mark cu limba lui trebuia să fie ilegal.

El continuă să o dezmierde, și un geamăt adânc și răgușit răsună neîngrădit din gâtul ei. Era frântă între glasul bunei-cuviințe care îi spunea să protesteze și sălbăticia care se naștea în interiorul ei, care o făcu să-și afunde degetele în părul lui ca să-l țină aproape.

– Mark, șopti ea.

Palmele lui aspre îi strânseseră coapsele ca să le țină desfăcute, păstrând-o deschisă și vulnerabilă în fața lui.

– Mark, strigă ea.

Își dorea ca el să o sărute, își dorea să simtă cum corpul lui alunecă pe al ei, își dorea să-l simtă cufundat adânc înăuntrul ei, dar nici nu își dorea ca el să înceteze să o mai lingă așa.

Gura și limba păstrară același asalt păcătos până când ea se frânse în mii de bucăți sub gura lui și urlă, orgasmul ei provocându-i lacrimi neașteptate în ochi. Îi simți gura desfrânată arcuindu-se într-un zâmbet pe coapsa ei. El alunecă în sus pe corpul ei până când maldarul lui tare și fierbinte ajunsese să se odihnească pe carnea ei cea mai sensibilă. Ea se cutremură din nou când el îi zâmbi și își roti șoldurile peste ale ei, fără să o penetreze, într-un dans care se simțea... oh, atât de promițător. Își înfășură brațele în jurul lui. Cicatricile

de pe spatelui lui îi amintiră de timpul petrecut în lagărul de prizonieri din Franța. Fără îndoială că de acolo le avea. Lacrimile îi înțepară din nou ochii. În clipa aceea, conștientizarea felului în care el o deținea, cu trup și suflet, îi făcu lacrimile să i se prelingă pe obraji.

Zâmbetul lui dispăru imediat, și Mike se opri. Într-o fracțiune de secundă, el se transformă dintr-un tachinator senzual într-un iubit serios. Îi șterse lacrimile cu degetele, o sărută pe frunte și îi cercetă atent chipul.

– Scumpo, ce s-a întâmplat? Nu mă vrei?

Ea înghiți în sec de câteva ori înainte să își poată rosti mărturisirea.

– Te vreau atât de mult, încât mă cuprinde spaima.

Trăsăturile lui îngrijorate se îmblânziră. Își împreună mâinile cu ale ei și alunecă încet înăuntrul ei.

– Și eu te vreau pe tine. Se retrase și o penetră din nou. Privirea lui nu se întoarse nici măcar o secundă de la fața ei. Atât de mult.

Tensiunea crescuse în interiorul ei, amestecată în iureșul de emoții din inima ei. În clipa în care el o mai pătrunse o dată, orgasmul o cuprinsese într-un val de plăcere sublimă, smulgând de la ea un alt geamăt gutural și imposibil de oprit.

Omul era un maestru. Îi oferise patru orgasme într-o singură noapte, dar totul semăna mult prea mult cu ceea ce însemna să faci dragoste – și nu trebuia să fie așa. Cum de totul evoluase atât de greșit și totuși atât de minunat de bine? Cum Dumnezeu avea să reușească ea să supraviețuiască de data asta? L-ar fi ținut legat de pat dacă ar fi putut. Sclavul ei sexual pentru următoarele trei luni. Ideea asta avea un anumit farmec. Ea zâmbi pentru sine și se ghemui în el, amorțită, lipsită de vlagă și gata să se întoarcă la somn după aceea plăcere extraordinară.

– De ce plângeai? Întrebă el încet după ce se rostogoli pe o parte și îi luă mâna într-a lui.

Atingerea delicată a degetului lui mare pe încheietura ei o făcu să deschidă ochii. Îi privea chipul cu ochii negri și indescifrabili, așteptând răspunsul ei. Un răspuns de care aparent îi păsa. Oh, Doamne! Ce se întâmpla între ei?

Ea își retrase cu grijă mâna și observă încruntarea pe care gestul ei o atrase. Se întoarse pe o parte ca să se uite la el și trase de cearșaf ca să-și acopere sânii.

– Era o nimica toată. Serios.

El îi studie chipul pentru o clipă și se întinse să-i dea pe după ureche o șuviță de păr.

– Nu vreau să-ți fac nici un rău, Nicole.

Ea se întoarse pe spate și se uită în tavan, punându-și brațul sub cap, ca să se odihnească pe pernă. O durere mută îi pulsa în piept.

– Eu am fost cea care a cerut să facem asta.

– Da, dar eu am fost cel care a insistat să nu fie un simplu act fizic. Eu...

– Este în regulă, nu trebuie să te explici.

Vocea îi era mai încordată decât și-ar fi dorit. Nu puteau să se apuce să vorbească despre sentimentele lor. Dacă se întâmpla așa ceva, nu avea să mai existe cale prin care să scape cu inima nevătămată.

Îi duse încheieturile degetelor la buze și le sărută cu blândețe.

– Nu știu cum altfel să o fac.

Ea înghiți cu greu și încuviință din cap, continuând să se uite lung în tavan.

– Înțeleg.

El se ridică într-un cot și îi zâmbi. Apoi, se aplecă și depuse grăbit un sărut pe vârful nasului.

– Și a fost distractiv, nu-i așa?

Ea încuviință din nou, cu o urmă de zâmbet pe buze.

– Chiar a fost.

El se rostogoli spre marginea salteiei.

– Trebuie să-mi încep ziua, dar aștept cu nerăbdare să facem din nou asta.

Îl privi cum sare din pat și nu putu să nu se uite la posteriorul lui splendid, în timp ce Mark se făcu nevăzut în camera alăturată, ca să se îmbrace.

– Și eu, șopti ea. Și asta este problema.

Capitolul 33

– Au sosit cu toții, îi spuse Lady Harriet lui Mark mai târziu în dimineața aceea, în sala pentru micul dejun. I-am condus în camerele

lor, dar, după instrucțiunile tale, le-am cerut să se adune cu toții în salonul albastru la unsprezece și jumătate.

Foarte bine, răspunse Mark, lăsându-se pe spate în scaun.

Regina mâncase deja, iar Nicole ceruse ca o tavă să-i fie dusă în camera lor. Unchiul lui era prea bolnav ca să mai coboare la micul dejun, așa că Mark și mătușa lui erau singuri acolo.

Lady Harriet avea o urmă de zâmbet arogant pe față, ceea ce îl făcu pe Mark să se întrebe dacă nu cumva găsisese o cale de a afla ce făcuseră el și Nicole cu o noapte în urmă. Bătrâna continuă să se uite la el și să zâmbească. Și mai și fredona un cântecel din când în când. Mark nu putea să o condamne. Și el simțea că îi venea să fredoneze un cântecele în dimineața aceea.

În timpul micului dejun, încercase să se concentreze pe pregătirea pentru interviurile pe care urma să le aibă azi, dar singurul lucru la care putea să se gândească era noaptea petrecută cu Nicole. Nu era doar imaginația lui. Chiar fusese mai bine decât își amintea. Sălbatic, pasional, nestingherit. Nicole era înflăcărată în pat și îl înnebunea cu sunetele guturale pe care le scotea. I se oferise în totalitate, punând totul la bătaie, iar el era înnebunit după ea. La naiba! Cât timp dura până când o femeie știa dacă aștepta un copil? O lună? Poate chiar mai puțin? Spera din suflet să nu aștepte un copil deocamdată. Își dorea să continue actul de producere a unui moștenitor cât mai mult posibil. Își termină ouăle și cafeaua, se ridică de la masă și se scuză față de Lady Harriet.

— O să fiu în salon la unsprezece și jumătate. Ne vedem acolo.

Salonul era plin de fețe posomorâte. Lord Anthony arăta deosebit de solemn, cu spatele drept, pe un scaun cu speteaza rigidă aflat în colț, tras la față și palid. Lady Arabelle, blondă și fragilă, ținea o batistă în pumn și se ștergea în mod repetat la ochii albaștri, mari și umezi. Mama lui Lady Arabelle, părând deprimată, scotea oftat după oftat, în timp ce stătea pe canapea lângă fiica ei, lovind-o pe aceasta ușor pe mână și murmurându-i ceva. Lord Hillenbrand era stoic. Domnul Cartwright părea tulburat. Doamna Lester stătea lângă domnul Cartwright, iar mama ei — vizavi. Și cu toții păreau posomorâți. Fiecare era îmbrăcată în negru, fără nici o urmă de zâmbet pe chip.

Oakleaf stătea în partea din față a încăperii, lângă Mark, cu brațele prinse la spate. Lord Tottenham sosise, dar nu i se ceruse să se alăture grupului în salon. Oakleaf îi dorise prezenți acolo doar pe oamenii care fuseseră la cină în acea noapte.

Ducele sosi la scurt timp după aceea, îndrumat în salon de doi lachei. Toți oaspeții se ridicară și făcură câte o plecăciune spre bătrân. Abia perceptibil, el își ridică o mână.

— Luați loc, luați loc, vă rog. Mă bucur că ați venit, începu ducele, în timp ce fiecare își ocupă din nou locul. Este important pentru mine să-l onorez pe John aici, la moșia familiei. Slujba de înmormântare va avea loc mâine după-amiază la cimitirul de familie de peste deal. Numirea moștenitorului se va petrece în ziua următoare. Între timp, sper că vă veți relaxa și vă veți bucura — atât cât se poate, dată fiind situația. Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să îi spuneți unuia dintre slujitori.

Oamenii încuviințară din cap și își murmurară acordul. Ducele continuă, fluturându-și brațul spre Mark și spre Daffin.

— Acești domni sunt anchetatori. Mi s-a spus că procedura standard atunci când moare un membru al aristocrației este să se dispună începerea unei investigații.

Un alt murmur răsună prin încăpere — de data asta, unul de surprindere.

— Generalul Grimaldi și domnul Oakleaf îi vor pune fiecăruia în parte câteva întrebări legate de noaptea în care a murit John, spuse ducele. De dragul meu, vă rog să le împărtășiți toate detaliile pe care le cunoașteți.

O încuviințare generală și un murmur de aprobare fură din nou exprimate de grup. Mark, cu un cot sprijinit de poliță, le privi chipurile. Nimeni nu părea deosebit de alarmat sau de incomod. Plănuiseră să facă acel mic anunț cu toți de față, astfel încât el și Oakleaf să vadă dacă vreunul dintre ei părea neliniștit când devenea clar că era în desfășurare o investigație.

— Suntem bucuroși să vă ajutăm, spuse Lord Anthony din colț, cu maxilarul încheștat. Întrebați orice.

— Da, da, adăugă Lord Hildebrand, trecându-și pantoful de-a lungul marginii covorului frumos. Exact.

Celalți își murmurară acordul.

Mark făcu un pas în față și își încrucișă brațele la piept.

– Aș vrea să încep prin a vorbi cu Lady Arabelle, dacă este în regulă pentru tine, milady.

El zâmbi cu răbdare spre Lady Arabelle.

Arabelle încuviință din cap și se șterse din nou la ochi. Mama ei se ridică și dădu să vină cu ea, dar Mark spuse:

– Între patru ochi, dacă nu vă supărați. Vă asigur că voi fi blând cu ea.

– Nu prea se cuvine, spuse mama lui Lady Arabelle, cu gura arcuită în jos de nemulțumire.

– Îi voi însoți eu.

Lady Harriet se ridică deodată, cu o viteză alarmantă pentru cineva de vârsta ei, iar turbanul i se înclină haotic.

În timp ce Lady Harriet își îndreptă accesoriul, mama lui Lady Arabelle dădu să continue să se împotrivească, dar Arabelle atinse ușor brațul mamei și spuse:

– Este în regulă, mamă. Sunt sigură că nu o să dureze mult.

– Absolut deloc, răspunse Mark și făcu o plecăciune spre ambele femei.

El o însoți pe frumoasa blondă afară din încăpere și o conduse pe coridor spre încăperea alăturată, un salon de dimensiuni mai mici, decorat în nuanțe de verde. Lady Harriet, arătând ca o pisică ce găsi-se borcanul de smântână, o luă pe urmele lor.

– Pot să-ți aduc ceva? întrebă el când intrară în salon.

– Nu, mulțumesc.

Lady Arabelle scutură din cap și își ținu batista la nas. Deși era senină și calmă, negrul hainelor îi făcea trăsăturile să pară mai palide. Cercuri întunecate se desenau în jurul ochilor, de parcă nu ar fi dormit prea mult în ultima vreme.

– Îmi pare rău pentru pierderea ta, spuse Mark, făcându-i semn să ia loc.

Lady Harriet se grăbi să o prindă pe tânără de mână și să se așeze lângă ea pe canapea. Mark așteptă până când cele două doamne luară loc înainte să-și tragă un scaun de lemn în fața lor, după care se așeză și se aplecă în față, cu coatele sprijinite pe genunchi.

– De cât timp îl cunoșteai pe John? o întrebă Mark, pe un ton blând și empatic.

Nu avea să folosească, de data asta, carnețelul, pentru a evita ca tânăra să devină nervoasă. Voia ca ea să se simtă cât mai în largul ei.

Era important atunci când interoga oamenii, mai ales dacă își dorea ca aceștia să-și amintească detalii importante.

– Din aprilie, spuse încet Lady Arabelle. Ne-am întâlnit la un bal. Balul familiei Baxter.

– Familia Baxter găzduiește mereu cele mai frumoase baluri.

Lady Harriet mângâie ușor mâna tinerei. Mark îi trimise mătușii lui o privire dojenitoare.

– Oh, da, dragă, să revenim la subiect, murmură Lady Harriet, coborând privirea și înroșindu-se la față.

– Ai avut debutul sezonul ăsta? o întreabă Mark pe Lady Arabelle.

– Exact.

Blonda tăcută încuviință din cap.

– Și la câtă vreme după aceea ți-a cerut John mâna? întreabă Mark.

Urma unui zâmbet pluti pe chipul frumos al tinerei femei.

– Nu până la începutul lui iulie.

– Iulie este o lună minunată pentru logodne, spuse Lady Harriet cu un oftat.

O altă încruntare din partea lui Mark.

– Oh, așa este. O să-mi pun lacăt la buze și o să azvârl cheia. Am o gură așa păcătoasă uneori.

Lady Harriet se prefăcu a folosi o cheie imaginară cu care să-și pună lacăt la buze.

– John te-a curtat până atunci? o întreabă Mark pe Lady Arabelle.

Lady Arabelle încuviință din cap.

– Da, o parte din timp. Înainte de asta, părea să fie interesat de Molly.

Mark se încruntă.

– Molly? Molly Lester?

– Da, a dansat de câteva ori cu Molly, și amândouă am crezut că pe ea o va cere de soție.

– N-am mai întâlnit-o pe domnișoara Lester până azi, interveni Lady Harriet. Pare o fată drăguță.

– Oh, este, răspunse Lady Arabelle cu urma unui zâmbet pe chipul ei altfel trist. O știu de ani de zile.

– Ai avut alți pretendenți? întreabă Mark, de astă dată ignorându-și intenționat mătușa.

O pată roșiatică se desenează în obraji palizi ai lui Lady Arabelle.

– Da. Chiar am mai avut o cerere.

– Două cereri în căsătorie într-un singur sezon? Gura Lady Harriet formă un O. Ce bine pentru tine, draga mea!

Ea bătu din nou ușor mâna lui Arabelle și îi zâmbi aprobator. Mark își dresе glasul, și mătușa chiar păru să se simtă din nou dejenită. El își uni degetele în dreptul feței.

– De la cine a venit cererea în căsătorie, Lady Arabelle?

– De la domnul Hillenbrand.

Ea îi rosti numele atât de încet, încât Mark abia dacă îl auzi.

– Hillenbrand? Doamne, este un tip tare arătos! Lady Harriet își scoase batista neagră și își făcu vânt cu ea. Nu fu nevoie ca Mark să spună ceva de data asta, căci Lady Harriet își puse batista peste buze și mormăi: Îmi pare atât de rău. Nu mă pricep deloc să-mi țin gura.

Lady Arabelle îi trimise lui Harriet un zâmbet răbdător.

– Și l-ai refuzat pe Hillenbrand din cauza lui John? continuă Mark.

– Oh, nu. Lady Arabelle se îndreptă de spate. Nu din cauza lui John. Vreau să spun, îmi plăcea de John, bineînțeles, dar n-am vrut să mă amestec între el și Molly. Abia după ce mi-am dat seama că el nu o plăcea pe Molly mi-am permis cu adevărat să-mi pese de el.

– Înțelept, draga mea. Lady Harriet încuviință din cap, închizând scurt ochii. Foarte înțelept.

Mark privi cu ochii mijiți spre Lady Arabelle. Ea întoarse privirea.

– Cum de ai știut că nu o plăcea pe Molly?

Altă îmbujorare se zări în obrajii lui Lady Arabelle. Ea întoarse privirea.

– El mi-a spus.

Lady Harriet scoase un suspin înainte de a-și acoperi gura (și ochii, de astă dată) cu batista.

– Și atunci, ai refuzat cererea lui Hillenbrand? insistă Mark.

– Nu. Refuzasem deja, răspunse Lady Arabelle. Lord Hillenbrand este foarte drăguț, dar m-am temut că nu o să ne potrivim.

– De asemenea înțelept, murmură Lady Harriet din spatele batistei.

– Hillenbrand a fost supărat din cauza refuzului tău? continuă Mark.

Arabelle răsuci batista în mâini.

-Sunt sigură că nu a fost mulțumit, dar nu a părut niciodată supărat.

Mark se aplecă mai în față și cercetă chipul tinerei.

-Nu a spus și nu a făcut nimic care să îți dea de înțeles că este supărat pe tine sau pe John?

-Nu. Lady Arabelle scutură din cap, iar cărlionții ei aurii se legănă în aer. Am rămas cu toții prieteni. Speram că putea să o placă pe Molly. M-am gândit că poate se potriveau. Arabelle trase adânc aer în piept. Nu crezi că i s-a întâmplat ceva nedorit lui John, nu-i așa? întrebă ea cu sufletul la gură.

Lady Harriet scoase un zgomot amuzant și răgușit, dar, altfel, își ținu buzele lipite. Își dusesese din nou batista la gură. Mark era convins că următoarea mișcare avea să fie să-și îndese bucata de material în gură. El nu avea de gând să obiecteze.

Mark se mișcă în scaun.

-Am nevoie să te gândești la noaptea în care a murit. La dîneu. Ai văzut ceva ieșit din comun în acea seară? A spus John ceva? A menționat pe cineva?

Buza de jos a lui Lady Arabelle tremură și fruntea i se încruntă. După mai multe momente, ea scutură din cap.

-Nu. Eu... Eu, mama, Molly și doamna Lester am ajuns toate în același timp.

Se părea că Lady Harriet rămăsese fără cuvinte, pentru că o privea acum pur și simplu uimită pe Lady Arabelle, așteptându-i răspunsurile, iar turbanul îi era înclinat în față, de parcă și el ar fi fost cu sufletul la gură.

-Și ați rămas împreună toată seara? întrebă Mark.

-Da. Desigur.

Lady Arabelle încuviință din cap.

-Nici una dintre voi nu s-a îndepărtat de celelalte?

Fața tinerei se întunecă de confuzie.

-Nu. Am rămas în sala de mese în cea mai mare parte a serii. De ce?

-Lord Hillenbrand sau domnul Cartwright au făcut sau au spus ceva ieșit din comun în noaptea aceea?

Ea rămase tăcută pentru încă o clipă.

-Nu. Cu toții vorbeam, râdeam și ne simțeam bine... Ea trase prelung și tremurător aer în piept. Până când John s-a prăbușit.

Ochii lui Lady Harriet se umplură de lacrimi. Îi șterse cu batista și strânse mâna lui Lady Arabelle.

În cele din urmă, Mark scoase un carnețel din buzunarul de la haină. Îl deschise la o pagină albă, apoi se ridică și se apropie de biroul din colț, acolo unde găsi o pană și cerneală. Trasă iute un oval mare pe pagina albă. Puse inițialele JC în partea de sus ovalului. Reveni la locul în care stătea Lady Arabelle.

– John stătea aici, corect?

El arată schița de pe foaie.

– Da.

Lady Arabelle încuviință din cap.

– Unde stăteau toți ceilalți? Întrebă Mark.

În timp ce Lady Harriet se aplecă peste umărul ei, Lady Arabelle luă pana de la Mark și adăugă diferitele inițiale pentru a marca unde fuseseră așezați ceilalți musafiri.

– Eu eram în dreapta lui. Apoi, mama. După aceea, Molly și doamna Lester. Lord Anthony stătea în stânga lui, apoi Lord Hillenbrand, și dincolo de el, domnul Cartwright.

Mark luă înapoi pana și carnețelul.

– Mulțumesc, Lady Arabelle. Mai am doar câteva întrebări.

– Te descurci de minune, draga mea, spuse Lady Harriet, de parcă participa frecvent la anchete.

Lady Arabelle încuviință curajoasă din cap.

– Da, poți continua.

Mark se așază și se întoarse spre tânăra femeie. Voia să se uite în ochii ei atunci când pune următoarea întrebare.

– Când John s-a prăbușit, ce s-a întâmplat? Cine a încercat să-l salveze?

Ochii lui Lady Arabelle se umplură de lacrimi, care se prelinseră pe obraji palizi.

– Eu... M-am ridicat și am încercat să ajung la el, dar domnul Hillenbrand și domnul Cartwright m-au oprit. Au spus că ar trebui să așteptăm să vină doctorul.

– Oh, Doamne, cât de îngrozitor trebuie să fi fost, interveni Lady Harriet.

– Ceilalți ce au făcut? Întrebă Mark, continuând să se concentreze pe chipul lui Lady Arabelle.

- Nu puteau face prea multe. Tânăra scoase un oftat tremurat. Toți au sărit de pe scaune și s-au uitat lung, în cea mai mare parte a timpului. Lord Anthony s-a repezit spre el și a ascultat să vadă dacă respira.

Lady Harriet se șterse la ochi, în timp ce încuviință apăsător din cap.

- Groaznic, draga mea. Pur și simplu, groaznic.

- O ultimă întrebare, spuse Mark. John ți-a zis în noaptea aceea sau chiar înainte ceva care să fi dat de înțeles că avusese vreo altercație cu oricare dintre ceilalți bărbați care au fost prezenți la cină?

Lady Arabelle rămase tăcută preț de câteva clipe.

- Nu mi-a spus nimic. Nu-l cunoștea bine pe domnul Cartwright și era prieten atât cu Lord Hillenbrand, cât cu Lord Anthony.

Mark închise carnețelul și îl îndesă înapoi în buzunar. Se ridică din nou și se întoarse la birou ca să pună pana, propunându-și să nu îi mai permită lui Lady Harriet să participe vreodată la vreo anchetă.

- Mulțumesc mult, Lady Arabelle. Ai fost de mare ajutor. Asta este tot.

Capitolul 34

Nicole și Regina stăteau aplecate spre ușile de la salonul mic și verde, cu urechile lipite de lemn.

- Mark este înăuntru cu Lady Arabelle, raportă Nicole.

Fu cuprinsă de un fior de entuziasm. Iubea începutul unei noi anchete. Chiar al uneia la care nu fusese invitată să participe.

Era mult mai bine să asculte pe la uși decât să rumege cele întâmplare între ea și Mark în pat cu o noapte în urmă. Fusese... uluitor. De neuitat. În clipa aceea, se străduia din răspuț să încerce să uite. Pentru că, dacă analiza ceea ce se întâmplase între ei noaptea trecută, dacă se gândea la intimitățile pe care le împărtășiseră, la zidurile pe care ea se chinase timp de zece ani de zile să le clădească și care se prăbușiseră în câteva ore, înnebunea. Era mult mai bine să-și concentreze atenția asupra anchetei, cel puțin asupra părții

în care ea și Regina puteau să ajute. Era singurul lucru care o mai ținea pe Nicole întreagă la minte în clipa aceea. Nimic nu-i plăcea mai mult decât o investigație pe cinste. Era modalitatea perfectă de a-ți petrece timpul.

Regina încuviință din cap.

– Noi cu cine să începem?

Vocea lui Nicole răsună în șoaptă.

– Ei îl suspectează pe domnul Cartwright și pe Lord Hillenbrand. Sunt puține șanse să ne lase să punem noi primele întrebări oricăruia din ei. Așadar, propun să începem cu domnișoara Lester și cu mama ei. Fără îndoială, ele au cele puține de spus, dar putem începe de jos și să ne croim drum în sus.

Regina își împreună degetele, apoi și le întinse.

– Pare a fi planul perfect.

Nicole zâmbi spre prietena ei.

– Trebuie doar să intrăm în celălalt salon.

Doamnele hotărâseră deja că investigația lor informală trebuia să ia forma ospitalității față de musafirii lor și că era necesar să-și pună discret întrebările la ceai. Întrebările adresate deschis puteau atrage bănuieli.

– Să mergem!

Nicole se îndepărtă de ușa salonului verde.

Cele două doamne își croiră drum spre salonul mai mare. Nicole se opri chiar înainte să intre. Se aplecă spre Regina și spuse:

– Fii atentă la genul de întrebări pe care le pun. Am fost antrenată de cel mai bun, Daffin Oakleaf.

Regina îi făcu iute cu ochiul, iar acela fu singurul ei răspuns înainte să deschidă ușile spre salonul albastru și să intre. După ce se făcuseră prezentările, Nicole și Regina luară loc pe scaune alăturate, lângă divanul pe care stăteau domnișoara Lester și mama ei.

Cartwright ieși pe coridor. La fel și Lord Hillenbrand. Mama lui Lady Arabelle se dusesese să se plimbe pe coridor, așteptând ca fiica ei să revină. Lord Anthony, domnișoara Lester și mama ei, Tabitha, erau singurii oaspeți rămași acolo.

Ceaiul fusese servit, și Nicole se folosi de ocazie pentru a începe discuția cu domnișoara Lester. Nicole o studie pe Molly Lester. Tânăra era subțiratică și palidă, cu părul de un castaniu greu de definit și ochi de un câprui-deschis, avea pistrui și un aer melancolic. Arăta

de parcă fusese ținută într-o cameră pentru bolnavi cea mai mare parte a vieții ei și tocmai ieșise ca să vadă soarele. Era exact opusul frumoasei și perfect îmbrăcatei ei prietene, Lady Arabelle.

- Ai vrea o ceașcă de ceai, domnișoară Lester? întrebă Nicole.

- Da, mulțumesc.

Vocea domnișoarei Lester era tremurătoare și picioarele băteau în podea într-un ritm nervos. Purta o rochie neagră de calitate îndoielnică, și Nicole se îndoi că perlele ei erau adevărate. Mama lui Molly se ridică și privi lung pe fereastră vasta grădină de afară. Bun. Era mai bine să discute singură cu fiica ei.

Între timp, Lord Anthony rămase liniștit într-un colț, părând cufundat în gânduri. Nicole făcu un întreg spectacol din pregătirea ceaiului pentru domnișoara Lester.

- O linguriță de zahăr sau două?

- Două, te rog, răspunse tânăra încet.

Nicole îi întinse ceașca domnișoarei Lester și turnă niște ceai pentru ea și Regina.

- Îmi pare rău că a trebuit să ne cunoaștem într-o situație atât de dificilă. Își păstrează vocea joasă, astfel încât conversația lor să nu poată să fie auzită de ceilalți oameni prezenți în încăpere.

- Sunt de acord. Chiar este un moment trist.

Domnișoara Lester scutură din cap și scoase un suspin nefericit. Nicole amestecă încet bucățile de zahăr în ceașcă.

- Trebuia să fi fost foarte greu pentru tine să fii de față într-un asemenea moment îngrozitor.

Tânăra trase tremurător aer în piept, iar ochii ei se umplură de lacrimi. Ea întâlnește privirea lui Nicole.

- Oh, a fost, doamnă Grimaldi. A fost.

Regina sorbi tăcută din ceai, în timp ce Nicole întrebă:

- Îmi poți spune ce s-a întâmplat?

Domnișoara Lester încuviință încet din cap.

- Acum vorbeam și râdeam, iar, în clipa imediat următoare, Lord Coleford se trăgea de gât și se sufoca. Ochii ei se făcură mari de spaimă. El s-a prăbușit la podea, și vinul s-a vărsat peste tot. Am chemat doctorul, dar, când acesta a sosit, era prea târziu.

Ultimul cuvânt abia răsună ca o șoaptă. Lacrimile se prelinseră pe obrajii domnișoarei Lester. Nicole se întinse și o strânse de încheietură pe tânără.

- A încercat cineva să-l ajute?

Regina se aplecă în față pe scaunul ei, dar păstră tăcerea, ochii ei albaștri și pătrunzători evaluând fiecare detaliu. Domnișoara Lester își apăsă o mână palidă pe obraz.

- Lady Arabelle a încercat să se ducă la el, dar domnul Cartwright și Lord Hillenbrand au tras-o înapoi. Nu au vrut să fie expusă la ceva atât de groaznic. Poate că i-au salvat viața. Dacă își punea buzele peste ale lui, putea să fie și ea otrăvită.

- Otrăvită? Nicole aproape scăpă ceașca de ceai din mână. O îndreptă și își dresе glasul. Cine ți-a spus că Lord Coleford a fost otrăvit?

- Nu este așa? o întrebă timid domnișoara Lester, cu ochii privind când la Nicole, când la Regina. Lord Hillenbrand mi-a spus că asta zice toată lumea. Soțul tău și domnul Oakleaf sunt aici pentru că bănuiesc că Lord Coleford a fost ucis, nu-i așa? Zvonul despre otrăvă este adevărat.

- Soțului meu i s-a cerut pur și simplu să investigheze, o asigură Nicole.

Își spuse în gând să nu uite să-l întrebe pe Lord Hillenbrand de unde auzise acea informație.

- Oh, doamnă Grimaldi, Lady Regina. Doamna Lester se întoarce și se uită la ambele femei, una după alta. Cine ar face un lucru atât de îngrozitor? Și mai ales sărmanului Lord Coleford? Era un om atât de amabil.

Ea scutură din cap și sorbi o gură de ceai.

- Îl cunoșteai bine? interveni Regina, cu voce blândă și răbdătoare. Domnișoara Lester scutură din nou din cap.

- Nu bine, nu. La începutul sezonului, am dansat cu el de câteva ori la câte un bal. Asta a fost înainte ca el să înceapă să o placă pe Arabelle.

- Ești în relații bune cu Lady Arabelle? întrebă Nicole.

- Oh, da, suntem prietene de ani de zile. Suntem de o seamă. Ne-am făcut debutul împreună anul ăsta. Desigur, Arabelle este frumusețea dintre noi două. Ea are toți admiratorii. Nu pot să-i condemn pentru asta.

- Îți știați pe ceilalți prezenți la cină? întrebă apoi Nicole, studiind încruntarea care traversă trăsăturile celeilalte femei pentru o fracțiune de secundă.

Fata se înroși ușor și își întoarse capul.

- Domnul Cartwright era de-a dreptul fermecător. Am fost atrasă imediat de el.

Nicole și Regina schimbă o privire.

- L-ai mai întâlnit pe domnul Cartwright? o întrebă Nicole pe domnișoara Lester.

- Doar o dată. La altă petrecere. A fost atât de drăguț cu mine. M-a tratat cu atâta amabilitate.

- Pe ceilalți nu îi cunoșteai? insistă Nicole.

- Nu l-am mai întâlnit niciodată pe Lord Anthony, spuse domnișoara Lester. L-am mai întâlnit pe Lord Hillenbrand o dată sau de două ori. A cerut-o pe Arabelle de soție la începutul sezonului, știai?

- Da, am auzit. Nicole se gândi pentru o clipă. Nu părea să-i poarte pică pentru că l-a refuzat, nu?

- Nu... Tânăra aruncă o privire spre mama ei. Cel puțin, nu mi s-a părut asta.

Nicole se încruntă.

- Ce vrei să spui?

Domnișoara Lester sorbi șovăitor din ceai.

- Vreau să spun că părea să fie totul bine, până când...

- Până când? insistă Nicole, aplecându-se mai în față, cu inima bătându-i tot mai repede.

- Până în noaptea dineului. Domnișoara Lester se aplecă înainte și coborî vocea. În noaptea aceea, l-am văzut făcând ceva foarte ciudat.

Capitolul 35

- Grimaldi, iată-te, ce mă bucur să te văd! Vocea lui Lord Tottenham răsună zgomotos pe coridorul din afara biroului ducelui. Cum merge ancheta?

Mark deschise ușa și îl invită înăuntru.

— Tocmai am terminat de discutat cu Lady Arabelle și am de gând să continui cu domnul Cartwright. Cum ți-a fost călătoria până aici?

— La fel de bună pe cât te poți aștepta, zise bărbatul mai în vârstă. Cu guta mea, nici o călătorie lungă cu trăsura nu este vreodată plăcută.

El râse de propriile cuvinte.

— Îmi închipui că nu. Mark îi făcu semn să ia loc. Vrei ceva de băut?

— Eu vreau mereu ceva de băut, răspunse Tottenham cu alt râset răsunător.

Mark se apropie de bufetul aflat lângă ferestre și turnă două pahare de coniac. Când se întoarse ca să-i dea unul din pahare lui Tottenham, bărbatul masiv se așeza într-unul din fotoliile prea mari din piele neagră, aranjate vizavi de biroul ducelui.

— Însmormântarea este mâine-dimineață? întrebă Tottenham, sorbind din paharul lui.

— Da.

Mark încuviință din cap. Îl privi cu atenție pe bărbatul mai în vârstă. Promovarea lui depindea de descoperirea cât mai grabnică a vinovatului? Putea doar să presupună că da.

— Speri să-ți găsești suspectul până atunci?

— Oakleaf vorbește cu Lord Anthony chiar acum. Nu îl suspectăm pe el, dar ar putea avea ceva informații care să ne îndrume în direcția corectă.

— Sună bine.

Tottenham mai luă o gură zdravănă de coniac. Mark se așeză în celălalt fotoliu și își dresе glasul.

— Cum anume, mai exact, ești înrudit cu familia Colchester?

Nu auzise vreodată ca Lord Tottenham să fi fost înrudit, dar, oricum, majoritatea aristocraților erau înrudiți într-un fel sau altul. Halal adunătură de rubedenii mai erau și ei.

— Oh, sunt doar un văr îndepărtat. Foarte îndepărtat, prin alianță. Chiar mai îndepărtat decât domnul Cartwright.

Tottenham râse și mai tare și luă încă o gură de coniac.

Mark studie chipul bărbatului. Era îngrijorat de faptul că era posibil ca Lord Tottenham să fi aflat deja că Mark era nepotul ducelui, dar, privindu-l acum, fu sigur că nu era cazul. Cu toate acestea,

cu cât dura mai mult acea discuție, cu atât mai devreme era forțat Mark să-și recunoască propria legătură cu ducele. Avea nevoie să îndrepte discuția din nou spre anchetă.

-Apropo de domnul Cartwright, eu și Oakleaf am decis să-l rugăm pe duce să-i spună între patru ochi lui Cartwright că nu este el moștenitorul.

Sprâncenele stufoase și cenușii ale lui Tottenham se arcuiră în sus.

- Nu știam că nu este el.

- Da, ei bine, măcar atât ne-a zis ducele... pentru a ne ajuta în anchetă.

Mark își drese glasul. La naiba! Așa nu se îndepărta prea mult de partea stranie a discuției.

Tottenham se încruntă.

- Ce sperați să obțineți spunându-i asta domnului Cartwright înainte de vreme?

Mark învârti în mână paharul neatins de coniac.

- Vrem să-i urmărim reacția aflarea veștii... între patru ochi.

- Ah, înțeleg. Țsta ar putea să fie cel mai bun curs de acțiune. Abia aștept să aud ce are de zis. Deși nu poate fi plăcut să afli că nu ești viitorul duce.

Tottenham izbucni din nou în râs, și burta lui tremură.

- De acord.

Mark șovăi. Acum, ar fi fost momentul potrivit să recunoască față de Tottenham legătura lui, dar mândria îi ținu gura închisă. Refuza să-i spună ceva înainte ca acesta să ia o decizie cu privire la funcția de ministru de interne.

- S-a luat vreo decizie legată de următorul ministru de interne? întrebă el, în schimb.

Putea la fel de bine să treacă direct la subiect.

Tottenham aproape își goli paharul. Burta lui se cutremură mai mult în timp ce se întoarse în fotoliu.

- Ah, mereu cu gândul la afaceri, nu-i așa, Grimaldi? De aceea ești considerat omul de piatră, nu-i așa? El chicoti din nou. Îți spun ceva, află cine este ucigașul lui Coleford înainte de numirea moștenitorului, și postul este al tău.

Mark clipi.

- Serios?

Nu se putea să fie atât de ușor. Să găsească ucigașul și să primească postul? Câte pahare de coniac băuse Lord Tottenham în ziua aceea? Nu conta. Nu conta. Omul o spusese, și Mark avea să-l facă să se țină de cuvânt. Avea nevoie să încheie acea investigație cât mai repede cu putință. Dacă putea identifica ucigașul înainte de anunțarea moștenitorului, putea să-i spună lui Tottenham și să-și obțină promovarea înainte ca vestea despre titlul lui iminent să fie dezvăluită. Ar fi fost ideal, atâta vreme cât Tottenham nu se supăra pe el pentru că păstrase secretă legătura lui cu ducele. Dar Mark avea să-și facă griji pentru asta la momentul potrivit. Trebuia să înceapă cu începutul. Trebuia să încheie ancheta.

- Serios, răspunse Tottenham, ridicând paharul în aer. Acum, mai pune-mi niște coniac. Paharul pare cam prea ușor.

Două ore mai târziu, Mark intră din nou în biroul unchiului său. Bătrânul tocmai plecase, și domnul Cartwright rămase singur în încăpere. Tânărul era întors cu spatele. Se uita lung pe fereastră, la grădină.

- Am vorbit cu ducele, spuse domnul Cartwright încet, simțind prezența lui Mark.

- Înțeleg, răspunse Mark.

Nu putea să-și dea seama după vocea lui Cartwright dacă era supărat. Părea mai degrabă resemnat.

Cartwright răsufală.

- A vrut să știu înainte de anunțul oficial. Mi-a arătat codicilul. Nu o să-i iau eu locul.

- El este foarte bolnav, răspunse Mark. Toată povestea asta a fost dificilă pentru el.

- Știu. Cartwright se întoarse ușor ca să se uite la Mark, care veni spre birou, mai aproape de el. Presupun că se impun felicitări pentru tine.

Mark își strânse brațele la spate și scutură din cap.

- Nu. Nu-mi doresc să i se întâmple unchiului meu nimic rău și cu siguranță nu vreau titlul.

- Mi se pare greu de crezut.

Glasul lui Cartwright păstră fără doar și poate o notă tăioasă.

– Nu mă aștept să înțelegi. Mark se sprijini cu șoldul de birou. Cu toate acestea, sper că pot conta pe discreția ta. Nu vrem ca adevărul să se răspândească înainte de anunțul de miercuri.

– Poți conta pe discreția mea, răspunse Cartwright, gura fixându-i-se într-o linie resemnată.

– Mulțumesc. Mark schiță un zâmbet. Acum, spune-mi... Ce-ți amintești despre noaptea în care a murit John?

Cartwright scoase un oftat prelung.

– Și pe mine mă iei la interogatoriu?

Mark își încrucișă brațele la piept și privi cu ochii mijiți spre bărbatul mai tânăr.

– Interogăm pe toată lumea.

Cartwright își trecu o mână peste față. Ridurile din apropierea ochilor lui trădau cât era de epuizat.

– Bine. Se îndepărtă de fereastră și se așază într-unul dintre fotoliile de piele din fața biroului. Drept să-ți spun, invitația mi s-a părut ciudată. Eu și John nu eram apropiați. În bilețelul lui, mi-a explicat că Lady Arabelle voia să mă cunoască.

Mark se încruntă. Iată ceva *chiar* ciudat.

– Lady Arabelle? Ți-a spus de ce?

– Nu. Nu mi-a dat detalii, dar m-am hotărât să mă duc și să o fac pe pretendentul de rezervă. În plus, mereu am fost curios să văd cum arăta reședința de la oraș a marchizului.

Mark își lăsă capul într-o parte.

– Și ți-a fost... pe plac?

– Arăta ca bârlogul oricărui alt aristocrat, răspunse Cartwright cu un zâmbet viclean.

– Și totuși, ai aspirat să fii unul dintre ei.

Mark studie fața bărbatului. Cartwright făcea parte din nobilime, dar nu era nicidecum aristocrat. Pentru el, să devină marchiz ar fi fost un uriaș pas în viață. Se afla în aceeași încăpere cu un ucigaș?

– Nu poți să nu visezi, răspunse Cartwright și scoase încă un suspin prelung. Se întoarse cu fața spre Mark și îl privi în ochi. Crezi că l-am omorât, nu-i așa? Pentru a câștiga titlul? Pare cam mult, nu crezi?

Mark îi susținu privirea.

– Cine a spus că a fost ucis?

- Nu face pe prostul cu mine! Zvonul circulă printre noi toți, iar polițiștii de pe Bow Street n-ar investiga dacă n-ar fi nimic de investigat.

- Bine. Mark își păstrează tonul calm și hotărât. Dacă nu tu, atunci cine crezi că l-a omorât?

Celălalt bărbat se încruntă.

- Dacă aș fi în locul tău, l-aș interoga pe Lord Hillenbrand. El a vrut-o pe Lady Arabelle și, din câte mi s-a spus, a fost nebunește de gelos pentru că a pierdut-o.

Capitolul 36

În clipa în care Nicole intră în dormitor, înainte de cina din acea seară, Mark o cuprinse în brațe și o împinse încet spre peretele de lângă ușă, îi sărută gâtul, o ureche, o pleoapă. Închise ușa, apoi îi apucă fustele și le săltă cu ambele mâini, înainte să înceapă să se descheie la pantaloni și să se elibereze.

Nicole îl ajută cu nerăbdare. Hotărî că așa îi plăcea cel mai mult. Când el părea că nu mai putea să-și ia mâinile de pe ea, atât de înnebunit de dorință încât trebuia să o aibă lipită de perete. Acea era, cu siguranță, una dintre pozițiile ei preferate.

- M-am gândit la asta toată ziua, spuse el cu răsuflarea întretăiată când o ridică și alunecă în căldura ei deja umedă.

- Și eu.

Ea suspină, apăsându-și capul în perete, dezvăluind pentru el coloana gâtului ei. El presără săruturi pe toată lungimea gâtului, în tot acel răstimp strângându-i șoldurile ca să o penetreze din nou și din nou.

- Da? o tachină el, dezmiardându-i cu degetul mare un sfârc prin straturile de material.

- Aha.

Abia dacă mai putea să vorbească. Șoldurile lui le întâlneau pe ale ei, penetrând-o, făcând-o să-și piardă mințile.

- La ce te-ai gândit, mai exact?

Vocea lui răsună gătuită de răsuflări întretăiate.

- M-am gândit la...

Ea se opri ca să geamă, și el îi acoperi gura cu a lui.

După încheierea sărutului, el îi spuse:

- Ziceai...?

- M-am gândit la capul tău între picioarele mele, recunosc
ea, înfășurându-și brațele pe după umerii lui, în timp ce o ținu
cu mâinile de sub coapse. Ea își încrucișă picioarele în jurul șoldu-
rilor lui.

- Vrei să repetăm asta, nu-i așa? mormăi el pe gura ei.

- Da, spuse ea printre dinți.

- Dorința ta este poruncă pentru mine, milady.

Se îndreptă cu ea în brațe spre pat și o întinse. Apoi, îngenunche
în fața patului și îi trase șoldurile mai aproape spre el. Îi adresă cel
mai desfrânat dintre zâmbete înainte să-i ridice fustele suficient de
sus cât să o expună în fața privirii lui și să-și coboare gura între coap-
sele ei.

Nicole se arcui în sus și se împinse în palme, vârfurile degetelor
cufundându-se în patul din spatele ei. Oh, Doamne, bărbatul ăsta
făcea minuni cu gura. Adevărate minuni.

O înnebuni cu dezmierdările lui, lingând la nesfârșit exact locul
potrivit, până ce ea se lăsă pe spate în pat și îi urlă numele.

Apoi, el se ridică deasupra ei și se împinse înăuntrul ei într-o alu-
necare netedă, oprindu-se doar să-i sărute fruntea, obrații, buzele.
Apoi, se sprijini cu mâinile de-o parte și de alta a capului ei și alunecă
în ea cu mișcări repetate de du-te-vino, șoldurile lui păstrând ritmul
unei blânde torturi, în timp ce ea gemu pentru el.

- T... tu la ce te-ai gândit toată ziua? întrebă ea, alunecând cu mâi-
nile peste umerii lui musculoși direct în părul lui moale și des.

- La asta. O penetră din nou. Și la sunetele înnebunitoare pe care
le scoți în timp ce o fac.

Ea țipă din nou. Nu se putea abține.

- Am visat la sunetele pe care le scoți atunci când facem dragoste,
spuse el, schimbând unghiul penetrărilor suficient cât să trimită un
nou val de plăcere înăuntrul ei.

Lui Nicole i se tăie răsuflarea. El avea idee ce îi spusese? Vorbi-
se serios? Visase la sunetele pe care le scotea ea? Adică, de-a lungul
anilor, visase la ele?

— Ce sunete? întrebă ea, neavând încredere în sine ca să întrebe mai mult de atât.

El se retrase încet din ea și se opri, plutind deasupra ei.

— Nu, gemu ea, trăgându-l de șolduri, dorindu-și ca el să revină.

— Țsta este unul dintre el, spuse el cu un zâmbet malițios.

Alunecă din nou înăuntrul ei, oferindu-le astfel amândurora ceea ce își doreau.

— Ce altceva? reuși ea să spună cu răsuflarea întretăiată.

El îi trase corsajul și cămășuța peste sâni și supse unul din sfăr-curi până ce deveni tare.

— Oh, urlă ea, strângându-i capul la piept.

— Țsta este un altul, spuse el, cu penetrări ritmice, lente. Răsuflarea lui întretăiată păstră ritmul de dans al trupurilor lor, cu mâinile ancorate de-o parte și de alta a capului ei.

— Mai este vreunul? reuși ea să spună, în vreme ce șoldurile ei se cutremurară sub el.

— Preferatul meu.

Mâna lui coborî între trupurile lor, spre locul în care era înnebunită să simtă plăcere și umedă de nevoie. I se tăie răsuflarea, fiecare mușchi încordându-se în așteptarea atingerii lui pe cea mai sensibilă parte a ei... și atinse punctul culminant, hotărât, infailibil, chinuitor de lent. El îi exploră ușor faldurile și găsi ceea ce avea să o facă să suspine și să tremure, apoi nu se mai opri, chiar dacă ea aproape îl implora să îi ofere mai mult. O frecă în cercuri mici și înnebunitoare, prea mici, prea lente, dar, oh, atât de dulci, la nesfârșit, până când pielea ei fu umedă de la efortul urmăririi orgasmului, cu părul încurcat pe pernă și lipit de tâmplele ei. Când ea chiar imploră, când își ridică genele și îl găsi zâmbind larg pentru o secundă, el își înteeți, în cele din urmă, mângâierea și o penetrează ferm în același timp. O dată, de două ori, oferindu-i tot ce își dorea și mai mult de atât, până când ea îi urlă numele suficient de tare încât el să-i acopere gura cu o mână și să se aplece malițios să-i șoptească la ureche:

— Țsta.

În timp ce trupul ei continuă să se cutremure sub el în extaz, el se ridică și se cufundă înăuntrul ei, cu zâmbetul transformat într-o hotărâre aprigă, în timp ce se avântă să-și potrivească propriul orgasm cu al ei.

- Nicole..., urlă el și, cu o ultimă penetrare, își dădu drumul în interiorul ei, în timp ce corpul lui se zgudui, superb de neajutorat în extazul lui.

Trecură mai multe momente în întunericul liniștit înainte ca Nicole să se aventureze să se miște. Corpul ei era absolut epuizat, și era fericită. Își întinse brațele deasupra capului și se întoarse pe o parte, cu fața spre el. Nu putu să nu repete în minte cuvintele pe care el le spusese: „Am visat la sunetele pe care le scoți în timp ce facem dragoste“.

Vorbise serios? Sau spusese asta în înflăcărarea momentului? Nu putea să-l întrebe. Ar fi deschis răni pe care voia să se prefacă a putea să le vindece. Mai bine dacă își păstrau timpul petrecut în pat separat de orice altceva.

- Te-ai gândit vreodată la mine? În ultimii zece ani?

Vocea lui avea o urmă de vulnerabilitate care o încântă, dar o și înspăimântă. Se părea că el avea să pună întrebările dificile. Ea înghiți în sec.

- Da, răspunse sincer. Din când în când. „În fiecare zi.“ Tu te-ai gândit la mine?

Dumnezeule, nu putea să nu pună întrebarea aceea.

- M-am gândit, răspunse el simplu. Da, m-am gândit.

Degetele lui Mark trecură prin părul ei, și el o trase strâns lângă el.

Loviturile aspre ale biciului pe spatele lui l-ar fi îngenuncheat dacă Mark nu ar fi fost legat între doi stâlpi, frânghiile groase intrându-i în încheieturi și provocând alte răni, pe lângă cele pe care le avea deja de la ultima bătaie.

- Unde sunt compatrioții tăi? Întrebă comandantul francez în limba lui maternă înainte de a-și retrage brațul pentru a trimite din nou biciul spre spatele rănit al lui Mark.

- Ce compatrioți? răspunse Mark într-o franceză fluentă.

Știa că pe comandant îl deranja să audă un englez vorbindu-i limba. Îl deranja cu atât mai mult să știe că Mark vorbea fără accent.

Biciul șfichiui prin aer și atinse din nou spatele lui Mark, făcându-l să vadă negru în fața ochilor, durerea fiind aproape insuportabilă.

De obicei, totul se termina când el leșina. Sau, cel puțin, presupunea că se termina atunci.

– M-am săturat de jocurile tale, locotenente. Spune-mi unde sunt câmpați, altfel o să te omor.

Mark își încordă maxilarul.

– Te înșeli, *mon ami*. Eu sunt general-locotenent, nu doar un simplu locotenent.

Biciul șfichiui din nou prin aer, și geamătul ascuțit al lui Mark frânse tăcerea.

– Nu-mi pasă nici dacă ești mareșal! Poți să fii sigur că trupul tău mort nu o să mai aibă nici un grad, mârâi francezul, vocea lui devenind tot mai mânioasă cu fiecare cuvânt.

– Du-te dracului, reuși Mark să spună printre dinții încheștați, pregătindu-se pentru valul de durere care avea să îl facă să leșine.

Biciul lovi din nou și din nou, francezul vărsându-și furia pe spatele lui Mark. Încă trei, patru, cinci lovituri. Sângele lui picură pe spate și se adună lângă picioarele lui goale și murdare. Mark numără până la zece înainte ca vederea să i se încețoșeze și, doar pentru o clipă, văzu în fața ochilor imaginea unui chip superb încadrat de un păr roșu ca de foc, apoi totul se cufundă în întuneric.

Se trezi în celula lui înghesuită și murdară, cu usturimea de spate atât de intensă, încât nu se putu mișca. Buzele lui uscate și crăpate se deschiseră, lăsând să iasă o răsufare greoaie și guturală. În cele din urmă, aveau să îi arunce în celulă o coajă de pâine mucegăită și să îi aducă o cană murdară pe jumătate plină cu apă. Era posibil ca acestea să fi fost deja lângă ușă, dar trebuia să se poată târî până acolo ca să le ia. În clipa aceea, nu era în stare.

Ei voiau să afle locația taberei lui, cea pe care o împărtășise cu grupul de spioni de elită cu care lucra în Franța. El se sacrificase pentru ceilalți, îndepărtându-i pe francezi când veniseră prea aproape. În cele din urmă, îl prinseră. Poate la asta se referise Nicole când îi spusese că era nesăbuit. Ei bine, da, era un nesăbuit, căci prefera să moară pe podeaua împânzită cu viermi înainte să dea de gol locul în care se aflau concetățenii lui, aliații care depindeau de el.

Tresărind și aproape leșinând din nou din cauza durerii, se ridică pe brațe, epuizat de acel efort. Răsufă înțretăiat. Nu-și putea întoarce capul. Se concentrează asupra faptelor. Îl ajutau să-și distragă atenția.

Franța. Era în Franța – și la fel era și Nicole. Dar Nicole era la Paris, și el se afla la marginea orașului, într-un lagăr de pe malul râului.

Avea să o revadă vreodată pe Nicole? Sau ea avea să primească pur și simplu un bilețel prin care să fie informată că soțul ei murise? Probabil nu avea să știe niciodată cum murise. Faptul că el era prizonier era un secret, și se putea ca lucrurile să rămână așa. Cavendish avea să îi spună. Cavendish avea să o caute să îi spună adevărul. Oare avea să îi pese?

Mark încă o iubea. Avea să o iubească pentru întotdeauna. Avea să o iubească până în ziua în care avea să moară – zi care putea prea bine să fie chiar ziua aceea.

Nicole trase așternuturile ca să-și acopere pieptul.

– Cum merge ancheta? întrebă ea ca să schimbe subiectul complicat. Modul în care Mark se întoarse când îl întrebase dacă se gândise la ea o făcu să creadă că îi trezise o amintire dureroasă. Își înăbuși tresărirea dată de felul în care tonul ei vioi tulbură intimitatea grea care plutea între ei. Încă îi suspectezi pe Cartwright sau pe Hillenbrand?

Mark scutură din cap și șovăi înainte de a vorbi.

– Hillenbrand începe să câștige teren.

– Am vorbit cu domnișoara Lester, se aventurează Nicole. Putea să recunoască asta Dacă se supăra pe ea pentru că se implica, nu avea decât. Nu ascultase niciodată de cererile lui și nu avea de gând să înceapă acum.

– Cu domnișoara Lester? Glasul lui Mark păstră o urmă de surpriză. Ce a spus? Pare o persoană sfioasă și insignifiantă.

– Este, răspunse Nicole. Dar a spus ceva interesant. Ceva despre Lord Hillenbrand.

– Serios? Ce anume?

Mark părea interesat. El se ridică într-un cot.

– Mi-a spus că Hillenbrand a făcut ceva ciudat în noaptea în care a murit John.

Trăsăturile încordate ale lui Mark erau conturate de dărele de lumină venite din camera alăturată.

– A spus că el a adus vinul și că a insistat să toarne el, continuă Nicole. Se pare că toată lumea a fost surprinsă.

Mark își trecu o mână de-a lungul brațului ei, în continuare încruntat.

– Sigur John avea din belșug vin bun.

– Exact. Degetele lui Nicole se ridicară pentru a urmări linia maxilarului său, ca din proprie voință. Dar, după spusele domnișoarei Lester, Hillenbrand nu a permis nimănui să refuze vinul pe care l-a adus el.

– Asta este interesant, răspunse Mark, și se potrivește cu ce mi-a spus Cartwright.

Nicole studie chipul lui Mark.

– Ce ți-a spus?

El se întinse și împinse o șuviță capricioasă în spatele urechii.

– A zis că Hillenbrand a fost mai gelos decât a lăsat să se înțeleagă din cauză că Lady Arabelle l-a refuzat.

– Serios?

Nicole încercă să ignore fiorul care o traversă la mângâierea lui. Mark își arcui o sprânceană.

– Par atât motivul bun, cât și ocazia perfectă pentru a comite o crimă.

– Bineînțeles că o să ai nevoie de o dovadă. Nicole își mușcă buza. Pot să te ajut să o obții. Adică, dacă investighez un pic mai mult.

Mark gemu.

– Eu și Oakleaf suntem perfect capabili să...

Ea se întinse și urmări cu degetul linia sprâncenelor lui.

– Nimeni nu a spus că nu sunteți capabili. Pur și simplu, am spus că pot să ajut.

– Vrei să revii la vechea ta profesie? întrebă Mark crispat. Sau speri să petreci mai mult timp cu Daffin?

– Poftim? Nicole se încruntă. Își retrase iute mâna de pe chipul lui. Vorbești serios?

– Ai spus că îl admiri.

Cuvintele lui Mark fură rostite cu nonșalanță, dar ea simți încordarea din spatele lor și fu surprinsă.

– Ești gelos?

– În nici un caz.

El se lăsă pe pernă și își îndoi brațele sub cap.

– Ba da, ești. Fu copleșită de dorința de a râde. Ești gelos pe Daffin. Și este ridicol, pentru că nu eu sunt cea pe care o place.

Încruntarea lui Mark era grăitoare.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că Regina nu pare capabilă să-și ia ochii de la el, și sunt sigură că atracția este reciprocă.

Mark se întoarse din nou spre Nicole și se ridică într-un cot.

– Nu. Serios?

– Da, serios. Sunt surprinsă că n-ai observat chiar tu asta. Te mândrești că observi relațiile dintre oameni. Unde este ochiul tău antrenat, generale?

– Se pare că se scufundă într-un lac de gelozie, răspunse Mark, cu un geamăt.

De data asta, Nicole se ridică să se uite la el, trăgând așternuturile peste sâni.

– Recunoști că ești gelos?

– La naiba! murmură el.

Spre uimirea ei, o pată ușoară se desenează pe pomeții lui. Era prima oară când îl vedea roșind.

– Faptul că v-am tot auzit, pe tine și pe Oakleaf, cum vă exprimați admirația reciprocă nu a fost în măsură să-mi tempereze gelozia. El își flutură în aer un pumn, cu o ferocitate prefăcută. Ar fi bine să aibă intenții onorabile față de Regina, altfel s-ar putea să fiu nevoit să-l chem la duel.

Nicole râse și se sprijini pe perne.

– Nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru Daffin. Am impresia că intențiile Reginei față de *el* nu sunt absolut deloc onorabile.

Mark îi zâmbi larg și se rostogoli pe ea.

– La fel ca intențiile mele în ceea ce te privește.

Îi captură gura zâmbitoare într-un alt sărut prelung și îmbietor.

O oră mai târziu, după ce fusese din nou iubită nebunește, Nicole urmări cum Mark se strecură afară din pat, fluierând, și se îndreptă spre camera alăturată pentru a se pregăti pentru cină. Nicole se ghemui în salteaua și moale și își trase o pernă peste cap, întinzându-și larg brațele. Soțul ei era dumnezeiesc de bun în pat, chipeș și fermecător. Ultimele două nopți cu el fuseseră uimitoare, dar nu trebuia să-și permită să se bucure de ele atât de mult pe cât o făcea. Nu trebuia să-și piardă inima în fața lui, indiferent de cât de multă plăcere îi oferea, însă inima ei aluneca încet, dar sigur, în derivă. Ceea

ce putea să însemne doar un singur lucru. Un lucru rău. Își mușcă buza. O luase pe drumul propriei distrugerii.

Capitolul 37

În dimineata următoare, stăteau cu toții, inclusiv mulți dintre slujitori, cu un aer sobru, în spațiul mic cu gazon de lângă cimitirul familiei de la conacul Colchester. Doi lachei purtasera afară scaunul ducelui și îl așezaseră lângă mormânt. Cei doi tineri reveniseră în casă pentru a-l ajuta să meargă până la cimitir. Întreaga adunare îl aștepta.

Vicarul de la biserica din satul din apropiere era acolo. Sicriul lui John fusese deja coborât în pământ peste noapte. Ducele spuse câteva cuvinte, și Lord Anthony ținu un mic discurs. Vicarul binecuvântă mormântul și vorbi despre copilăria lui John și despre ce om bun fusese. Când totul se termină, abia dacă exista cineva care să nu plângă între cei de față.

Mark nu reuși să plângă. Se afla acolo ca să ducă la bun sfârșit o misiune. Nu putea să permită emoțiilor să preia frâul. El și Oakleaf, împreună cu Cartwright și Hillenbrand, erau singurii care nu plângeau. În plus, el era omul de piatră, nu-i așa? Nu putu să nu se întrebe dacă lucrurile ar fi stat altfel acum în cazul în care ar fi crescut cunoscându-și vărul. Ar fi fost devastat? Măcar supărat? În schimb, se simțea ca un intrus în nefericirea acelei familii. Scutură din cap. Era prea târziu pentru regrete. El avea ceva de făcut.

Urmări pe furiș pe fiecare oaspete, în timp ce ascultară necrologul. Stătu cu ochii mai ales pe Hillenbrand și pe Cartwright. Ambii bărbați afișau expresii solemne. Hillenbrand era mai resemnat, în timp ce Cartwright părea supărat. Lady Arabelle părea copleșită de durere, la fel ca mama ei, în timp ce domnișoara Lester și mama ei se ștergeau constant la ochi cu batistele negre.

Când ceremonia se încheie, Regina și Lady Harriet puseră câte un crin alb pe mormânt, iar ducele se aplecă și își puse mâna pe mormantul de pământ care acoperi trupul singurului său fiu. Mark înghiți în sec.

Abia după ce ducele fu ajutat să revină în casă și toți ceilalți, cu excepția lui Oakleaf, își croiră drum înapoi, Mark opri următoarea persoană pe care voia să o interogheze.

– Lord Hillenbrand, strigă el. Putem vorbi puțin?

Hillenbrand se întoarse și privi cu ochii mijii spre Mark.

– Mă și întrebam când o să ajungi la mine, spuse el cu voce nerăbdătoare. Să încheiem odată toată povestea asta.

Ceilalți se îndreptară împreună agale spre casă. Oakleaf rătăci nu foarte departe spre un mic pat de flori aflat pe marginea dinspre morminte, în timp ce Mark rămase lângă poarta cimitirului. Își dorea ca discuția lui cu Hillenbrand să fie privată.

– Nu ar trebui să dureze mult. Am câteva întrebări simple.

Hillenbrand se uită urât la el, cu un pumn înfipt în sold.

– Vrei să știi dacă l-am omorât?

Mark îl privi cu atenție.

– L-ai omorât?

– Bineînțeles că nu. Hillenbrand își flutură un braț prin aer. Nu fi ridicol!

Mark îl studie pe nobil. Instinctele îi spuseră că, în privința celui om în mod special, cea mai bună tactică era să fie direct.

– O să fiu sincer cu tine. Mark se îndepărtă câțiva pași și șterse la întâmplare resturile de moloz de pe un obelisc înalt și plin de mușchi. Vinul lui John a fost otrăvit, și am auzit că tu ai adus vinul în noaptea aceea.

El aruncă o privire calculată spre celălalt bărbat. Fața lui Hillenbrand deveni de un roșu aprins.

– Eu... Eu... da, eu am adus vinul, dar asta nu înseamnă că eu l-am otrăvit. Am băut toți din aceleași sticle. Și eu am băut.

Mark privi cu ochii mijii spre bărbatul ușor mai scund.

– De ce ai fost atât de dornic să aduci vinul?

Hillenbrand își încleștă maxilarul.

– Tocmai promisem o încărcătură. O ladă nouă din Franța. Era un vin de Burgundia minunat. Am vrut să-l împart cu prietenii mei. Doamne, omule, nu poți să crezi că numai detaliul ăsta mă face vinovat de crimă.

Mark îl studie atent. Hillenbrand avea dreptate. Simplul fapt de a fi adus vinul nu dovedea nimic. Vinul francez devenise din ce în ce mai apreciat de la încheierea războaielor, iar englezilor li se permitea

să-l comande din nou. Totuși, rămânea încă suspect faptul că Hillenbrand adusese vinul despre care se aflase mai târziu că era otrăvit, iar, după spusele lui Cartwright, Hillenbrand avea un motiv bun să fie supărat pe John.

- Cum stau lucrurile cu Lady Arabelle? întrebă Mark. Nu ai fost gelos pentru că a acceptat ca John să o curteze?

Lord Hillenbrand pufni.

- La început, am fost enervat, dar nu prea mi-am bătut capul. Există o mulțime de femei frumoase în Londra.

- Precum Molly Lester? ripostă Mark.

Hillenbrand se trase de revere, părând ușor incomod.

- Hmm... Nu. Nu prea este genul meu.

Mark încuviință din cap. Ceva îi spuse că Hillenbrand zicea adevărul.

- Încă un lucru. Ai văzut pe altcineva să se ocupe de vin? Sau orice altceva straniu în seara aceea?

Bărbatul șovăi. Mark avu impresia că voia să spună că da. Dar acesta continuă:

- Nu. Eu... eu nu am văzut nimic.

Mark miji ochii.

- Dacă îți aduci aminte de ceva, sper să îmi comunic de îndată.

- Desigur. Hillenbrand încuviință din cap. Pot să plec acum?

Mark încuviință din cap spre mulțimea care înainta încet.

- Da, ești liber să pleci.

După ce Hillenbrand se îndepărtă ca să-i prindă pe ceilalți din urmă, Oakleaf veni agale și se întâlni cu Mark în locul de lângă poartă.

- Ce a spus?

- A negat - otrăvirea, vreau să spun. Totuși, a recunoscut că a adus vinul.

Oakleaf ridică dintr-o sprânceană.

- Tu ce crezi?

- Nu știu. Mark răsufală. Toate indiciile duc spre Hillenbrand, dar există ceva care nu pare să se susțină.

- Sunt de acord, răspunse Oakleaf cu o încuviințare hotărâtă din cap.

- Dar tu? Ai avut noroc întrebându-i pe ceilalți?

Oakleaf schiță un zâmbet lipsit de amuzament.

– Lord Anthony a fost atât de copleșit de durere, încât nu a fost de prea mare ajutor, iar mama lui Lady Arabelle a fost doar îngrijorată pentru fiica ei. Nici unul din ei nu și-a amintit nimic ciudat legat de acea seară. Mă tem că nu am prea multe de raportat.

Mark îi dădu un cot în coaste lui Oakleaf.

– Poate ar trebui să o rogi pe verișoara mea, Regina, să te ajute, nu?

Oakleaf făcu ochii mari, apoi pe chipul lui apăru un zâmbet afectat.

– Ai grijă ce spui, chiar s-ar putea s-o fac.

Mark dădu să deschidă gura ca să riposteze, dar Oakleaf îl opri:

– Apropo de doamne, cum merg lucrurile cu Nicole zilele astea? V-ați sărutat și v-ați împăcat?

Mark își trecu o mână peste față.

– De ce Dumnezeu crezi că ți-aș spune? Nu doar că el și Nicole „se sărutaseră și se împăcaseră”, dar petreceau și momente de vis în pat. Mark nu putea înceta să se gândească la ea. De fapt, i se părea teribil de greu să se concentreze asupra cazului. Să revină în pat cu Nicole, să facă din nou parte din viața ei fusese surprinzător de simplu, și era neliniștit, pentru că bănuia că să se îndrăgostească din nou de ea putea să fie tot la fel de simplu.

Oakleaf ridică din umeri.

– Ei bine, ești nebun dacă nu clarifici aiureala asta dintre voi.

Mark mormăi în barbă. Cuvintele lui Oakleaf mergeau prea mult în sensul gândurilor lui Mark. Fusese nebun să renunțe la ea cu toți acei ani în urmă?

– Am știut că Nicole este specială din clipa în care a intrat în birourile mele de pe Bow Street, cerând să lucreze acolo, continuă Oakleaf.

În cele din urmă, iată ceva de care se putea lega.

– Da, ei bine, a uitat să-i spună soțului ei că avea acea poziție.

Mark își dorise să-l omoare pe Oakleaf cu o seară în urmă. Azi se simțea mai amabil față de acesta, dar să discute cu el despre trecutul lui Nicole nu ajuta.

– Poate a presupus că soțul ei va fi *mândru* de ea, spuse Oakleaf, privindu-l cu coada ochiului.

Mark nu avea de gând să-i explice lui Daffin Oakleaf, dintre toți oamenii de pe pământ, despre teama lui ca Nicole să nu fie ucisă. Politistul nu fusese niciodată îndrăgostit. Nu putea să înțeleagă.

– La naiba, Oakleaf, să ne întoarcem în casă! Se răsuci pe călcăie și se îndreptă spre conac. Avem de prins un criminal.

Capitolul 38

– Aceea este mătușa Mary.

Regina arată spre o pictură mare în ulei a unei femei frumoase, care semăna foarte mult cu Regina. Ea și Nicole se aflau în coridorul din aripa de est a conacului. Regina o adusese pe Nicole special acolo, pentru a-și vedea soacra.

Nicole ridică privirea spre pictură cu respect, cu mâinile împreunate în față. Putea să vadă mici asemănări cu Mark în chipul mamei lui. Nasul ei era la fel cum fusese nasul lui Mark. Liniile din jurul gurii erau asemănătoare. Și zâmbetul din ochii ei. Și fiul ei avea aceiași ochi.

– Este frumoasă, murmură Nicole.

– Era și la fel de sfidătoare ca noi două, adăugă Regina cu un zâmbet larg. Îmi doresc numai să o fi cunoscut mai bine.

Nicole zâmbi și încuviință din cap.

– Ducele a spus că era o femeie care știa ce voia.

Regina aruncă o privire spre tovarășa ei și își dădu ochii peste cap.

– Urâsc când bărbații spun asta. Știa ce voia. Toată lumea știe ce vrea, nu contează dacă ești femeie sau nu. Eu cu siguranță știu ce vreau.

Nicole râse.

– Asta neîndoielnic, prietenă dragă. Își trecu brațul pe după brațul Reginei. Și ce vrei are legătură și cu faptul că-ți place de Daffin Oakleaf?

Regina schiță spre ea un zâmbet pervers.

– În primul rând, sunt în doliu, iar aceasta este o întrebare absolut nepotrivită.

– Pofti...

– Și, în al doilea rând, cui *nu* i-ar plăcea un asemenea bărbat? Zâmbetul Reginei se lărgi. Arată de parcă ar fi ieșit din paginile unui roman despre zeii greci.

Își făcu vânt cu mâna. Nicole îi întoarse zâmbetul.

– Este foarte chipeș, trebuie să recunosc.

– Și poartă baston și cătușe, adăugă Regina, apăsându-și melo-dramatic o mână la piept, ca și cum ar fi vrut să-și oprească bătăile nebunești ale inimii.

– Are și pistol, spuse Nicole și îi făcu cu ochiul.

Regina se cutremură.

– Pun rămășag că are.

Urma de râset a lui Nicole răsună pe coridor.

– De aceea te iubesc, Regina. Ești pe deplin ireverențioasă.

– Pentru ce trebuie să fiu reverențioasă, te întreb eu pe tine? Regina oftă. Sunt absolut distrusă de moartea lui John, dar, sincer, întâmplarea asta m-a făcut să mă gândesc la lucruri...

Toată veselia dispăru din expresia de pe chipul lui Nicole.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi cât de groaznic de scurtă poate fi viața. Trebuie să mă schimb. Trebuie să lupt pentru lucrurile pe care mi le doresc.

– Care sunt... ?

– Este exact ceea ce trebuie să decid, spuse Regina cu un alt sus-pin. Ea scutură din cap. Nu mi-ai spus niciodată... ce s-a întâmplat între tine și Mark... de te-a determinat să pleci pentru atâta vreme?

Nicole se uită lung la pictura superbă a soacrei pe care nu o întâl-nise niciodată. Fu copleșită de amintiri.

Iadul se dezlănțui în noaptea aceea fatidică, la trei luni după ce se căsătoriseră.

Nicole veni acasă de la o întâlnire cu Daffin și îl găsi pe Mark acolo, cu o expresie sumbră pe chip. O scrisoare deschisă se afla pe masa din fața lui, un buchet de trandafiri albi aruncat la întâmplare pe masă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, cu fruntea încruntată în confuzie. El îi arată scrisoarea.

– Asta.

Ea luă încet scrisoarea de pe masă. Era scrisă de mama ei. Ridică privirea spre Mark.

– Ai citit o scrisoare de la mama?

Nu fusese alarmată. De obicei, scrisorile mamei erau pline cu bârfe stupide sau de vești plictisitoare despre slujitorii de la moșia lor de la țară. Ce conta dacă Mark o citise?

– Ne era adresată amândurora, sublinie el.

Ea întoarse scrisoarea ca să vadă ce scria pe plic. El avea dreptate. Era adresată „Pentru dragii mei Nicole și Mark“.

– Bine. Nicole deveni neliniștită. Ce zice?

El își încrucișă brațele la piept și se uită urât la ea.

– Citește-o chiar tu.

Ea o parcurse iute. Prima pagină conținea o mulțime de aiureli, ca de obicei, dar, când întoarse pagina, i se tăie răsuflarea când văzu cuvintele care aveau să o bântuie pentru totdeauna: „Chiar sper să te împaci cu familia ta, dragă Mark. Ne-ar plăcea să-i avem invitați pe ducele și ducesa de Sussex la cina de Crăciun“.

Ea ridică privirea spre Mark, și inima începu să-i bată nebușește în piept.

Vocea lui era calmă, măsurată, dar nu era cu puțință să te înșeli în privința mâinii de acolo.

– Știi?

– Ce să știu?

Inima ei bătu tare în piept. Strânsoarea ei devenise umedă și tremurătoare pe paginile scrisorii.

– Nicole, îți jur, dacă mă minți... Un mușchi se încordă în maxilarul lui. El închise ochii. Știi cine este familia mea?

Nu putea să admită că Daffin îi spusese. Îi promisese asta lui Daffin. Se așază în fața lui Mark, căutând cuvinte de liniștire.

– Da, dar nu am aflat până când...

El ridică vocea.

– Știi? Înainte să ne căsătorim, știi?

Ea trase adânc aer în piept. Trebuia să fie sinceră cu el.

– Da, știam. Dar nu înțeleg ce...

– Și mama și bunica ta știau?

El trebuia să o asculte. Ea trebuia să-i explice.

– Da, dar...

El se ridică brusc.

– De ce nu mi-ai spus că știi?

Fiecare cuvânt dur răsună ca un foc tras dintr-un pistol.

În clipa aceea, se dezlănțui și furia ei, Nicole se ridică și ea de pe scaun, înălțând capul pentru a-l întâlni deschis privirea furioasă.

– Tu de ce nu mi-ai spus *mie*? Așa ar fi trebuit!

– Nu mi-am recunoscut niciodată public familia și nu am de gând să o fac vreodată, i-o întoarse el. În ceea ce mă privește, ea nu există. Motiv pentru care nu ți-am spus niciodată.

– Atunci, de ce nu mi-ai spus *asta*? Întrebă ea, vocea ei ridicându-se ca să se potrivească exact cu tonul lui. De ce mi-ai ascuns acest lucru?

El plesni cu podul palmei în masă și o făcu pe Nicole să tresară.

– De ce nu m-ai întrebat despre asta când ai aflat, în loc să te furiezi pe la spatele meu și să te prefaci că nu știi nimic?

Ea își apăsă pumnii în șold, cu brațele îndoite.

– Am vrut ca tu să mi-o spui!

El trase aer în piept printre dinții încleștați.

– Mai este ceva ce trebuie să-mi spui?

– Da. Nicole se îndreptă de spate și îi întâlni privirea. Acum, se înfiora când se gândea la cât de trufașă fusese pe atunci cu cuvintele. Dacă tot veni vorba, probabil ar trebui să știi că sunt membră neoficială a polițiștilor de pe Bow Street. Lucrez cu ei pentru recompense ori de câte ori îmi vine cheful.

El făcu un pas mai aproape de ea, prea aproape, atât de aproape, încât ea simți cum o arde căldura trupului lui, a cuvintelor lui, a furiei lui.

– Știu deja asta.

– Poftim? spuse ea cu răsuflarea întretăiată, cu inima bătând atât de tare în pieptul ei, încât o durea.

– Eu mă antrenez să devin spion. Crezi că aveam cum să nu îmi dau seama unde se duce propria mea soție atunci când iese?

– M-ai spionat?

Simți cum trădarea o sfâșie pe interior. El o condusesese într-o capcană și se năpustise asupra ei.

– Ai uitat să-mi spui asta, ripostă el.

Pumnii ei rămaseră încleștați de-o parte și de alta. Voia să se răzbune pe el. Voia să-l rănească.

– Te deranjează și pe tine asta? Își încrucișă brațele la piept pentru a-și proteja inima, chiar dacă refuza să se îndepărteze de prezența lui impunătoare. Nu vrei ca soția ta să facă altceva decât să fie un șoricel cuminte? Pentru că nu te-ai căsătorit cu o *asemenea* femeie.

Mânia transformă chipul pe care ea îl iubea atât de mult, făcându-l străin.

– Încep să cred că habar nu am cu cine m-am căsătorit.

– Ai dreptate. Nu mă cunoști deloc, răspunse Nicole, întorcându-și privirea de la fața împietrită.

Lacrimile îi ardeau retina, dar refuză să le lase să cadă. Refuză să-i arate slăbiciunea ei.

– Știu că ești o mincinoasă și o intrigantă. Își rosti cuvintele încet, dar se înfipseră în inima ei de parcă el ar fi secerat-o cu un pumnal. Ce altceva nu mai știu, scumpa mea soție?

Se întoarse spre el și, dintr-o mișcare rapidă, lovi cu putere paginile scrisorii și florile de pe masă.

– Ar mai trebui să știi că nu am de gând să rămân aici cu tine și să-ți ascult insultele.

– Bine. Atunci, pleacă. El se îndreptă cu pași apăsați spre ușă și o deschise cu asemenea putere, încât o lovi de perete, făcând ca mortarul să zboare prin aer. Să revii la viața ta aristocratică și să trăiești în colțul tău de lux. În mod evident, ești atât de îndrăgostită de nobilime; locul tău este printre ei. Cu toți ceilalți de teapa ta; oameni răsfățați, plini de dispreț, frivoli, anoști. Fii la fel de inutilă ca toți ceilalți. Dacă te așteptai ca eu să-mi intru în rolul de nepot al unui duce într-o bună zi, îmi pare rău să te informez că nu nici nu se putea să te înșeli mai rău. Nu m-aș coborî *niciodată* la nivelul nobilimii.

În cele din urmă, lacrimile care îi încețoșau privirea izbucniră și se prelinseră fierbinți pe obraji ei, dar nu rămase ca să-l lase să vadă cum o distrusese. Plecă valvârtej din apartament, alergă până la cel mai apropiat colț și închirie o birjă care să o ducă acasă la bunica ei. Plânse pe înfundate în noaptea aceea. Asta era ce credea Mark despre ea? Că era atât de obsedată de titluri, de bani și de înalta societate, încât se prefăcuse a nu ști că el era nepotul unui duce ca să fie înrudită cu renumita familie Colchester? Dacă asta credea cu adevărat, atunci *nu* o cunoștea deloc.

Mama ei încercă să o aline. Bunica ei se strădui să o convingă să se întoarcă la el și să-l roagă să o ierte. Dacă ele credeau că avea să meargă la bărbatul acela, atunci nici ele nu o cunoșteau. Nimeni nu o cunoștea.

Câteva zile mai târziu, vorbi cu Daffin. Acesta îi spusese deja că relațiile lui din cadrul Ministerului de Război căutau o spioană. Aveau nevoie în Franța de cineva care să opereze la cele mai înalte niveluri ale societății din Paris. El o recomandase pentru poziția aceea. Ea o refuzase pentru că își dorise să rămână cu Mark. Daffin o asigură că poziția era încă a ei, dacă o voia, deși fu derutat de motivul pentru care era atât de dornică să părăsească dintr-odată țara.

Nicole nu menționează nimic despre cearta ei cu Mark. În schimb, își petrecu următoarele două săptămâni securizându-și postul la Ministerul de Război și pregătindu-se să plece în Franța. Între timp, se rugă ca Mark să vină după ea, să-i trimită o scrisoare de scuze, ceva. Nu o făcu. Ea plecă, pentru ca el să nu creadă vreodată că ea își dorise să rămână în Londra și să facă parte din înalta societate. El crezuse asta despre ea și se înșelase groaznic.

Singurul adevăr care ieșise la suprafață din acea noapte îngrozitoare era faptul că nu se cunoscuseră niciodată cu adevărat unul pe celălalt. El avea dreptate. Se căsătoriseră în grabă. Fuseseră incompatibili. Nu fuseseră niciodată meniți să fie împreună.

– Îmi pare rău. Vocea Reginei o smulse pe Nicole din gândurile ei nefericite. N-ar fi trebuit să întreb.

– Nu. Nu. Este în regulă. Nicole oftă și își frecă fruntea în locul în care se forma o durere de cap. Este o poveste lungă și complicată. Am să-ți povestesc... într-o bună zi.

Într-o bună zi, când nu avea să mai doară. Avea să vină vreodată ziua aceea?

– Bineînțeles, spuse Regina cu un zâmbet înțelegător. Între timp, să ne întoarcem la cazul nostru. Ce zici despre ce ți-a spus Lady Arabelle?

Vorbiseră cu tânăra îndurerată imediat după înmormântare. Nicole și Regina își continuară plimbarea prin lunga galerie a portrețelor. Nicole ridică dintr-un umăr.

– A avut, cu siguranță, niște lucruri interesante de spus.

Regina încuviință din cap.

– Precum faptul că ea a fost cea care l-a rugat pe John să-l invite pe domnul Cartwright, la rugămintea lui Molly.

– Se pare că domnișoara Lester a pus ochii pe următorul moștenitor al titlului Colchester, răspunse Nicole, arcuindu-și sprâncenele.

– Cum ți s-a părut ce a spus domnișoara Lester? întrebă Regina.

– Mi s-a părut extrem de interesant faptul că John a curtat-o pe ea înainte de Arabelle.

– Și eu mă gândeam la același lucru. Regina se opri în fața unui portret mare al fostului duce. Cu cine crezi că ar trebui să vorbim în continuare?

Nicole își arcui o sprânceană.

– Cu doamna Lester.

– Exact la asta mă gândeam și eu.

O oră mai târziu, cele două doamne stăteau în salonul albastru, singure cu doamna Lester. Femeia era la fel de mare pe cât era fiica ei de subțiratică și vorbea neîncetat.

– Doamne, nici n-am știut ce să mă fac în noaptea aceea, spuse Tabitha Lester, scoțând o batistă neagră din mânecă și ștergându-și broboanele de sudoare de pe frunte. În momentul în care Lord Coleford s-a prăbușit la podea, mi-am dat seama că situația era foarte gravă.

– Ați văzut ceva neobișnuit în noaptea aceea? întrebă Regina.

– Nu. Nu, declară doamna Lester. Doar pe Lord Hillenbrand insistând să bem toți vinul lui. S-a asigurat să-l toarne personal. A așteptat până când a plecat lacheul. Molly v-a spus asta?

Femeia își sprijini mâinile pe șoldurile generoase și clătină din cap, de-a dreptul indignată.

– Da, ne-a spus Molly, răspunse Nicole, schimbând o privire cu Regina.

– Tu și Molly v-ați așteptat la o cerere în căsătorie din partea lui Lord Coleford? întrebă Regina. Înainte să o ceară pe Lady Arabelle, vreau să spun?

Trăsăturile doamnei Lester se înăspriă.

– Lord Coleford nu a cerut-o niciodată în căsătorie pe Molly a mea.

Vocea ei era plină de indignare.

- Da, dar v-ați așteptat să o facă? insistă Nicole, studiind chipul femeii.

- Nu, răspunse tăios doamna Lester, întorcându-se de parcă se simțea dezgustată. De fapt, Arabelle i-a spus lui Molly mai târziu că el o invitase pe Molly la dans doar ca să o întrebe despre Arabelle.

- Asta nu pare a fi ceva foarte drăguț din partea lui Arabelle, spuse Regina.

- Nu contează. Doamna Lester își înălță sfidător nasul. Domnul Cartwright i-a acordat lui Molly foarte multă atenție. Ne așteptăm la o cerere din partea lui dintr-o clipă în alta. Dacă nu s-ar fi întâmplat evenimentul ăsta nefericit cu Lord Coleford, fără îndoială ar fi cerut-o deja.

Le aruncă celor două femei o privire arogantă, de parcă ar fi trebuit să fie impresionate ca urmare a acelor vești.

- Deci domnul Cartwright o curtează oficial pe Molly? întrebă Nicole, cu ochi mari.

Era prima dată când auzea despre o posibilă partidă între cei doi.

- Poate că nu în mod oficial, spuse doamna Lester, trăgându-și umerii spre spate. Dar este, cu siguranță, îndrăgostit.

Ea își păstră nasul pe sus, în timp ce își îndesă batista la loc în mânecă. Nicole și Regina schimbă o altă privire.

- Molly o să accepte dacă o cere? întrebă Regina, aplecându-se spre doamna Lester.

Doamna Lester le aruncă o privire care lăsa de înțeles că le credea pe amândouă destul de plictisitoare.

- Bineînțeles că o să accepte. Ar fi nebună să nu. Știți voi, el este moștenitorul ducelui.

Nicole se ridică brusc a pentru pune capăt discuției. Era sătulă de doamna Lester și de laudăroșenia ei.

- Mulțumim, doamnă Lester. Ați fost de mare ajutor.

În timp ce doamna Lester părasea încăperea, Daffin se întâlnește cu ea în clipa în care intră. Femeia masivă trecu valvârtej pe lângă el, obligându-l să se retragă.

Daffin se opri în fața Reginei, care era încă așezată pe divan, în timp ce Nicole stătea lângă ea. El își încrucișă brațele la piept și le zâmbi amândurora.

- Ce a fost asta? Părea grăbită să plece.

— Era, răspunse Nicole, fluturând o mână în aer pentru a trece peste întâlnirea neplăcută.

— De ce? întrebă Daffin.

— Nu cred că i-au plăcut întrebările pe care i le-am pus.

Regina schiță spre Daffin un surâs care deveni tot mai larg atunci când îi întâlni privirea. Daffin se strecură pe divan în locul de lângă Regina.

— Ce ați întrebat-o?

— Am întrebat dacă fiica ei a fost nefericită să fie părăsită în favoarea lui Lady Arabelle, răspunse Regina.

— Nu vă cred, spuse Daffin, cu un zâmbet larg încă desenat pe fața lui frumoasă.

— Ba da, asta am întrebat, răspunse Regina cu un râset.

— Și?

Daffin ridică din sprâncene. Regina ridică dintr-un umăr și oftă.

— Și a părut de parcă ar fi vrut să ne plesnească pe amândouă.

— Ți-aș fi sărit eu în ajutor dacă se ajungea la așa ceva, milady, răspunse Daffin, cu cea mai fermecătoare voce.

Regina îi întâlni privirea.

— Mă pot descurca singură, domnule Oakleaf.

— Fără îndoială, Lady Regina, răspunse el.

Nicole se simțea ca o intrusă. Dădu să se îndrepte încet spre ușă, dar Mark intră brusc și o salvă. Îi adresă un zâmbet ștrengăresc, și ea se simți cuprinsă de un val neașteptat de dorință. La naiba! Avea probleme cu mult mai mari decât bănuise. Și-l amintea deja fără haine și cu gura lui...

Nu. Nu era de ajutor. Ea își dresе glasul.

— Iată-te, Mark. Ce a spus Lord Hillenbrand? A recunoscut că el a adus vinul?

— Da, a recunoscut, răspunse Mark, trimițându-i pe furiș lui Nicole încă o privire înflăcărată, înainte de a se opri acolo unde Daffin și Regina rămăseseră așezați. Dar a insistat că toți au băut din aceleași sticle și a spus că asta nu-l face un ucigaș.

— Cum rămâne cu faptul că a curtat-o pe Lady Arabelle? întrebă Nicole, refuzând hotărâtă să-i întâlnească privirea.

În schimb, se uită intenționat la umerii lui lați.

Mark ridică din umeri.

- A spus că există multe alte femei pe lume. Nu are rost să plângă după una dintre ele.

- Și tu îl crezi? întrebă Regina, întorcându-și privirea de la Oakleaf.

- Da, spuse Mark.

Nicole lovi cu pantoful în covor. Bănuia că scuzele lui Hillenbrand erau reale.

- Dar ce crezi despre domnul Cartwright?

- Este un caz ciudat, răspunse Mark. Este, categoric, furios pentru pierderea titlului.

- Dar, de obicei, dacă cineva are ceva de ascuns, se poartă de parcă nu ar fi supărat, sublinie Daffin.

- Dacă nu cumva pur și simplu nu se poate abține, răspunse Nicole. Îți amintești de Lord Hartwell?

- Ah, da, răspunse Daffin. Ai dreptate.

- Un caz la care ați lucrat împreună, presupun, spuse Mark, cu o combinație de sarcasm și o urmă de gelozie în tonul lui.

- Oh, vreau să aud totul despre asta.

Regina își împreună mâinile în poală și se aplecă mai aproape de Daffin.

- De fapt, este o poveste oribilă, începu să povestească Nicole. Lord Hartwell și-a strangulat soția. Dar a făcut-o pe soțul iubitor până când i-am adresat câteva întrebări specifice referitoare la activitățile soției lui. Nu s-a mai putut controla. A fost atât de supărat, încât aproape a făcut o criză de apoplexie.

- În cele din urmă, a recunoscut totul, încheie Daffin, scuturând din cap.

- Asta este problema cu crimele în care sunt implicate cele mai primare pasiuni ale oamenilor, adăugă Mark. Este greu să păstrezi ascunsă toată emoția aceea.

El se uită la Nicole.

Ei i se tăie răsuflarea. Pasiuni? Emoții? El vorbea despre ei doi. După cele spuse cu o noapte în urmă despre faptul că visase la ea, Nicole nu mai știa cum să se simtă. Amândoi știau că timpul lor împreună era limitat. Amândoi știau că făceau sex pentru a îndeplini condiția ei, dar se putea să fie mai mult decât atât? Se schimbaseră amândoi suficient de mult?

Gândurile lui Nicole fură întrerupte atunci când mătușa Harriet intră agale în încăpere, fără să fie conștientă de tensiunea care plutea printre cei prezenți acolo. Batista ei ca un liliac flutură în mâna bătrânei.

– A fost o slujbă minunată, nu-i așa, dragii mei? spuse ea cu un oftat prelung și apăsător.

Toți încuviințară din cap și își murmurară acordul la unison. Lady Harriet scutură întristată din cap.

– Edward s-a dus să se odihnească. A fost greu pentru el să-și îngroape singurul fiu. Dragul de el!

– Da, răspunse Mark cu voce tăioasă. Pot doar să-mi imaginez.

Mătușa Harriet continuă să fluture batista în aer. Se întoarse spre Mark și Daffin.

– Ne rămâne doar să așteptăm cu nerăbdare numele moștenitorului. Ce urmează acum în anchetă?

Nicole schimbă o privire cu Regina. Nicole trase adânc aer în piept.

– Mai avem o întrebare importantă pe care să o punem cuiva.

Capitolul 39

Mark se afla din nou în birou în dimineața următoare, Oakleaf stând la dreapta lui. Unchiul lui stătea în spatele biroului. Mark trebuia să se concentreze asupra conversației despre felul în care aveau de gând să anunțe moștenitorul mai târziu în după-amiaza aceea, dar mintea lui continua să zboare spre Nicole.

Petrecuseră încă o noapte pasională împreună. El dormea puțin, dar asta era în regulă pentru el. Cu toate acestea, era ciudat cum își petreceau împreună ore întregi în extaz în pat, dar în timpul zilei vorbeau unul cu celălalt de parcă abia se cunoșteau. Dacă nu ar fi fost privirile înflăcărâte pe care le împărtășeau, s-ar fi întrebat dacă nopțile acelea nu erau doar fructul închipuirii lui. De fapt, Nicole părea rezervată. El încercase să-i surprindă privirea, dar ea se ferise. El încercase să se apropie de ea, dar ea se îndepărtase. Însă reacția

ei la atingerea lui în pat era reală. Putea să simtă asta. Putea să-și dea seama. Ea se simțea bine, la fel ca el. Așadar, care era problema?

Imediat după întrebare, se ivi și răspunsul. Problema era, și avea să fie întotdeauna, de găsit la noaptea în care căsnicia lor se destrămase.

El venise acasă fluierând, cu flori în mână, cumpărate de la un vânzător ambulant de lângă circ. Nicole nu era acasă. Era din nou la biroul polițiștilor? Când începuse să o curteze, el bănuise că ea avea o modalitate aparte în care își petrecea timpul și despre care el nu știa nimic. Era ușor să o urmărească, să-și dea seama. Avea încredere în ea, dar trebuia să se asigure că era în siguranță. În clipa în care își dăduse seama că lucra împreună cu polițiștii, fusese cuprins de o teamă fără seamăn. Îl copleșea zi și noapte. În cele din urmă, trebuia să deschidă subiectul dacă nu o făcea ea, dar sperase să-i spună ea prima. Trebuia să aibă suficientă încredere în el încât să-i împărtășească acel secret. Dacă însemna atât de mult pentru ea, avea să îi permită să-și continue lucrul, dar teama care îl cuprindea atunci când se gândea că ea își punea viața în pericol nu avea să dispară vreodată.

Se pregătea să urce scările spre apartamentul lor în clipa în care doamna Allworthy, femeia care deținea clădirea, îl strigă din spatele ușii închise a magazinului.

– Ați primit niște scrisori, domnule caporal, zise cu o voce cântată doamna mai în vârstă.

Mark se opri pe prima treaptă, zâmbi și se întoarse să aștepte ca doamna Allworthy să deschidă ușa. Când o deschise, ea îi întinse un pachet mic de scrisori și își încrucișă brațele la piept.

– Presupun că sunt pentru minunata dumneavoastră soție.

Doamna Allworthy făcu un semn din cap spre flori.

– Da, răspunse Mark cu un zâmbet larg. Trandafirii albi sunt preferații ei.

Doamna Allworthy oftă.

– Aș vrea ca soțul meu să fie atât de grijuliu.

Mark scoase un trandafir din buchet și i-l oferii proprietarei, cu o plecăciune.

– Pentru dumneavoastră, milady.

— Mulțumesc, domnule caporal, răspunse femeia, luând trandafirul de la el și zâmbind cu gura până la urechi.

Fluierând din nou, Mark își continuă drumul în sus pe scări.

Intră în apartament și aruncă florile și corespondența pe măsuta aflată în colțul bucătăriei mici. Se întoarse într-un cerc amplu ca să găsească o vază sau vreun alt recipient în care să pună florile, când una dintre scrisori îi atrase privirea. „Pentru dragii mei Nicole și Mark.” Ridică scrisoarea și o întoarse în mână. Sigiliul Whitby acoperea spatele plicului. De obicei, Lady Whitby nu își adresa scrisorile amândurora. Tocmai plecase la reședința ei de la țară din Sussex, așa că scrisorile adresate lui Nicole de către mama ei începuseră să curgă. El zâmbi. Începea deja să se acomodeze în noua lui familie. Chiar dacă nu-i plăcea să o recunoască, era bine să nu mai fie singur în lume. Când primise ultima dată o scrisoare care nu avea legătură cu munca lui?

Își șterse mâinile pe pantaloni și rupse cu un deget sigiliul scrisorii. Prima pagină descria o serie de bârfe femeiești și detalii plictisitoare despre cum slujitorii aerisiseră casa de la țară. Totuși, la următoarea pagină, se opri. Fu nevoit să citească din nou: „Sper că te împaci cu familia ta, dragă Mark. Ne-ar plăcea să-i avem invitați la cina de Crăciun pe ducele și ducesa de Sussex”

Citise de trei ori înainte să asimileze sensul cuvintelor. Lady Whitby știa cine era unchiul lui. Știa și o menționa la întâmplare într-o scrisoare, de parcă ea și Nicole ar mai fi discutat despre asta. Trebuia să mai fi discutat. Ceea ce însemna că...

Că și Nicole știa.

Simți că rămâne fără aer, de parcă cineva i-ar fi tras un pumn în plex. Dintr-odată, totul avu sens, motivul pentru care o contesă acceptase ca unica ei fiică să se mărite cu un aparent nimeni din armată. Contesa îl asigurase că se așteptau ca el să facă lucruri grozave într-o bună zi, dar nu fusese niciodată vorba despre așa ceva. Nu avuseseră încredere în el. Îl priviseră ca pe nepotul unui duce. Îl acceptaseră pentru că era membru al celebrei familii Colchester. Și o știuse și Nicole. O știuse și păstrase secretul.

Se cufundă în scaunul de lângă masă și își apăsă o mână peste ochi. Ea era exact ca bunicul lui și ca toți ceilalți din partea familiei mamei lui. Nicole se prefăcuse a nu-i păsa de legăturile de familie sau de înalta societate. Chiar fusese de acord cu el când îi spusese

că nu aveau nevoie de nici unul dintre darurile scumpe de nuntă pe care le primiseră de la familia ei.

Pași ușori pe scări îi dădură de înțeles că Nicole urca. Se strădui să elibereze încordarea din mușchi și să respire. Nu avea să sară la concluzii pripite. Avea să o întrebe mai întâi. Poate avea vreo explicație. Poate că mama ei știuse și bănuise că el și Nicole discutaseră deja despre asta. În mintea lui răsări o urmă de speranță.

Dar ea nu negase. Nu doar că recunoscuse, ci încercase să dea vina pe *el*, de parcă el avea o obligație de a revendica o familie pe care o renegase intenționat. Continuase și recunoscuse că mai păstrase un secret ascuns de el. Cel despre faptul că își risca viața constant colaborând cu polițiștii de pe Bow Street. Când se gândi la cele două secrete, își dădu seama că era o ticăloasă. De ce naiba uitase să-i menționeze cele mai importante lucruri?

În acele momente, Mark se gândi că habar nu avea cu cine se însurase. Permisese ca atracția copleșitoare pe care o simțise pentru Nicole Huntington să-l facă orb la toate motivele pentru care ei nu erau o partidă bună. Fusese un mare prost, mânat numai de dorință. Nu de iubire. Cum putea să o iubească pe o femeie care nu era sinceră cu el? Cum putea să iubească pe cineva pe care nici măcar nu-l cunoștea?

Următoarele săptămâni fură un chin. Își dori să se ducă la ea de o sută de ori. Își dori să o roage... să o implore... să-i dea un motiv, o explicație care să îndrepte lucrurile. Dar mândria lui blestemată îl împiedică să o facă și, în clipa în care se hotărî să se ducă acasă la bunica ei și să întrebe unde Dumnezeu era soția lui, află că Nicole plecase tocmai în Franța, dintre toate locurile de pe lume. Plecase în Franța pentru a deveni *spioană*. Ironia poveștii aproape îl ingenunche.

Își petrecu următorii zece ani încercând să o uite. Se purtă de parcă lunile petrecute alături de ea nu existaseră. De parcă nu o întâl-nise niciodată. În afară de coșmarul încarcerării lui într-un lagăr de prizonieri francez, avusese un relativ succes în privința aceea... până când nevoia lui blestemată de promovare îl aduse la ușa ei.

Promovarea. Marc înghiți ca să ușureze un gât care se uscaseră sub efectul amintirilor chinuitoare. Avea timp mai târziu să-și facă griji pentru relația lui complicată cu Nicole. Trebuia să se concentreze

pe elucidarea crimei. Confirmarea moștenitorului urma să aibă loc peste numai câteva ore. Lucrurile riscau să devină extraordinar de complicate.

Dacă nu putem să dovedim că Hillenbrand este ucigașul înainte de a fi confirmat moștenitorul, în după-amiaza asta, le spuse Mark celorlalți, o să fiu obligat să am o discuție extrem de ciudată cu Lord Tottenham.

— Crezi că este Hillenbrand, nu Cartwright? întrebă ducele, încercând să rămână drept în scaunul lui.

— Nu suntem pe deplin siguri, răspunse Mark, trecându-și o mână prin păr. Am de gând să-l interoghez din nou pe Cartwright. Nici unul din cei doi nu a recunoscut ceva care să-l incrimineze.

Oakleaf se foi în scaunul lui și îi aruncă lui Mark o privire severă.

— Timpul este esențial. Va trebui să-i interogăm mai direct. S-a terminat cu purtarea amabilă.

Un vârtej de culoare de lângă ușă îi atrase atenția lui Mark. Se întoarse și le văzu pe Nicole și pe Regina în prag. Regina era din nou îmbrăcată în negru, în timp ce Nicole purta o rochie frumoasă de un verde-închis. Părul îi era prins strâns în creștet, și avea un zâmbet strengăresc pe chip. În ciuda amintirilor în care făcuse curățenie recent, fu luat cu asalt de un val de dorință.

— Da, doamnelor, ce s-a întâmplat? întrebă ducele, tușind încet în batistă.

Nicole și Regina intrară în încăpere, cu brațele încrucișate la piept, cu zâmbete încrezute pe chip.

— Credem că știm cine a otrăvit vinul și avem nevoie de ajutorul vostru ca să o dovedim, anunță Nicole, cu privirea îndreptată spre Mark.

Marc se ridică brusc.

— Poftim? Cine?

— Avem un plan, spuse Nicole. Trebuie să-l întrebăm din nou pe Lord Hillenbrand dacă a insistat să toarne vinul.

— Hillenbrand a făcut-o? întrebă ducele cu răsuflarea întretăiată, ochii lui împăienjeniți trecând de la Nicole la Mark și înapoi.

— Trebuie doar să aflăm răspunsul la întrebarea legată de turnatul vinului, răspunse Nicole.

— De ce? întrebă Daffin și privi cu ochii lui verzi spre femei.

— Pentru că asta este ce ne-a zis Molly Lester, spuse Regina.

Nicole încuviință din cap.

– Da, și ori Lord Hillenbrand minte... ori minte Molly Lester.

Zece minute mai târziu, Mark și Daffin erau singuri cu Hillenbrand în birou.

– Deci spui că nu ai fost niciodată singur cu vinul în seara aceea? întrebă Mark, cu ochii ațintiți spre chipul tânărului.

– L-am avut cu mine în trăsură, dacă la asta vă referiți, spuse Hillenbrand, fața lui devenind tot mai pământie cu fiecare clipă ce trecea. Majordomul l-a adus.

– El l-a deschis? întrebă Daffin.

Polițistul avea brațele îndoite nonșalant la spate. Lord Hillenbrand strânse din dinți; degetele se încleștară în pumni și se descleștară.

– Nu. Eu l-am deschis. Uite care este treaba, omule, am trecut deja prin asta.

– Și dacă ți-am spune că domnișoara Lester ne-a zis că ai fost singur cu vinul și că te-ai comportat ciudat? interveni Daffin, sprijinindu-se cu un șold de birou, în timp ce îl studie pe Hillenbrand.

– Poftim?

Fața lui Hillenbrand se întunecă de furie. O venă îi zvâcni la gât.

– Ne-a spus că tu ai turnat în pahare, zise Mark, îndreptându-se cu pași apăsați spre fereastră. Că ai insistat să faci asta.

– Mincinoasa! Molly este cea care a insistat să toarne vinul în pahare!

Capitolul 40

Nicole privi prin salon. Toți musafirii erau adunați acolo, așteptând să vină ducele ca să anunțe moștenitorul. După cum se așteptaseră, Molly era ghemuită lângă domnul Cartwright și îi șoptea ceva la ureche.

Nicole și Regina ajunseseră la concluzia că Molly era ucigașa. Dar trebuiau să găsească o cale prin care să o facă să o recunoască.

Trimiseseră un lacheu să-l roage pe domnul Cartwright să se ducă în camera alăturată, unde ele așteptau în salonul verde.

Când intră în încăpere, bărbatul avea o expresie nedumerită pe față.

- Doamna Grimaldi? Lady Regina? Ați vrut să mă vedeți?

Nicole traversă camera pentru a-l întâmpina.

- Da, domnule Cartwright, am vrut să te vedem. Noi, ah, avem nevoie de ajutorul tău.

Nicole și Regina îl apucară de câte un braț și îl conduseră cu blândete în salon.

Încruntarea rămase imprimată pe chipul lui.

- Ce este asta?

- Trebuie să-i spunem înainte domnișoarei Lester că nu tu ești moștenitorul, explică Regina cu un zâmbet simpatic.

Cartwright scutură din cap.

- Ducele și generalul Grimaldi m-au rugat să păstrez secretul până ce ducele o să facă anunțul.

- Da, știm asta, spuse grăbită Nicole. Dar avem nevoie să-i spunem domnișoarei Lester – și doar ei. Noi o să urmărim discuția pe gaura cheii. Atât ducele, cât și soțul meu știu deja despre asta.

Domnul Cartwright făcu ochii mari.

- Nu suspectați că domnișoara Lester...

- Te rog, domnule Cartwright. O să punem un lacheu să le aducă pe ea și pe mama ei aici. Tot ce trebuie să faci este să-i spui ce ți-a zis ducele.

Nicole își păstră vocea echilibrată și calmă.

- Prea bine.

Tonul lui Cartwright răsună tăios. Nu părea convins, dar, atâta vreme cât accepta să facă ceea ce i se cerea, Nicole nu avea de gând să petreacă timp prețios încercând să îi dea explicații.

Mulțumite, Nicole și Regina ieșiră din cameră. Câteva minute mai târziu, un lacheu le conduse pe Molly și pe mama ei înăuntru, ca să se alătore domnului Cartwright. Nicole și Regina se aplecară spre ușile duble, acolo unde li se alăturară Mark și Daffin.

- Să ascultăm acum, spuse Nicole, încercând să ignore valul de înflăcărare care îi traversă corpul când îl simți pe Mark atât de aproape de ea.

Cei doi bărbați își lipiră urechile de ușă atunci când Molly începu să vorbească, în timp ce Nicole și Regina făcură cu rândul ca să se uite pe gaura cheii.

- Domnule Cartwright, Molly se grăbi să se așeze lângă el. Mama ei rămase în picioare lângă ușă. Ce s-a întâmplat?

- Am ceva să-ți spun, Molly. Spre încântarea lui Nicole, domnul Cartwright își jucă rolul perfect. Trebuie să spun cuiva. Mă ucide lucrul ăsta.

- Ce anume? Molly îi studie fața. Se aplecă spre el. Îmi poți spune mie.

Cartwright se trase de lavalieră.

- Ducele, Cartwright își dresă glasul. M-a chemat mai devreme în biroul lui pentru a-mi spune...

- Da? insistă Molly, continuând să-i studieze fața.

Cartwright își întoarse privirea.

- Pentru a-mi spune că nu eu sunt moștenitorul lui.

- Poftim? Molly se înroși ușor. Ochii ei se măriră, plini de panică. Trebuie să fie o greșeală. Bineînțeles că tu ești moștenitorul.

- Nu poate să fie adevărat, adăugă doamna Lester, grăbindu-se să li se alăture pe divan.

Cartwright aruncă o privire spre ușă.

- Mă tem că este adevărat. Nu eu sunt moștenitorul. Se pare că generalul Grimaldi este. El este nepotul ducelui din partea mamei lui.

Fața lui Molly era pământie.

- Generalul Grimaldi? Trebuie să glumești. Nu este mai înrudit cu familia Colchester decât sunt eu.

- Într-adevăr, generalul Grimaldi, interveni tăios doamna Lester și scuipă printre buze.

- Nu glumesc, continuă domnul Cartwright, impresionant de convingător. Grimaldi este rudă cu el. A fost o surpriză pentru toată lumea, se pare, chiar și pentru general. Mă refer la faptul că el este moștenitor.

- Nu, murmură Molly. Nu, nu se poate așa ceva.

Se uită absentă la covor.

Afară pe coridor, Nicole se îndreptă de spate.

- Acum. Dați-mi cinci minute. Se întoarse spre Mark. Unchiul tău știe ce să facă, da?

Mark încuviință din cap.

Nicole deschise ușa spre salon, în timp ce ceilalți se ascunseră lângă cel mai apropiat perete, ca să nu fie văzuți.

Oh, Doamnel! Domnișoară Lester, doamnă Lester, domnule Cartwright. Nu știam că sunteți aici.

Nicole închise ușa în urma ei.

Este în regulă, doamnă Grimaldi, spuse Cartwright, evident ușurat să o vadă. Tocmai îi spuneam domnișoarei Lester și mamei sale că nu eu sunt moștenitorul ducelui. Lucru pe care cred că îl știi deja.

Nicole încuviință ușor din cap.

– Da, știu. Se pare că Mark este adevăratul moștenitor. Nici unul dintre noi nu a știut.

– Ce tot spuneți acolo? Vocea lui Molly era ascuțită și plină de neîncredere. Se ridică brusc. Vă înșelați amândoi. Sunteți amândoi nebuni.

Doamna Lester își scoase batista și își făcu vânt, cu mișcări rapide.

– Nu. Nu. Nu, mormăi ea, scuturând din cap.

– Mă tem că nu mă înșel. Nicole oftă și clipi inocent spre domnișoara Lester. Ducele ne-a spus mie și lui Mark, în noaptea în care a murit John. Eu însămi am văzut documentele. Un codicil unic în testament. A fost o surpriză la fel de mare pentru mine și pentru Mark...

– Oprește-te! Molly își puse mâinile la urechi. Nu o să mai ascult nici un minut sporovăiala asta nebunească. Domnul Cartwright este moștenitorul. Toată lumea știe asta. O știa până și Lord Coleford.

– Nu, spuse Nicole cu calm. John nu știa că Mark ar fi fost următorul moștenitor. Tatăl lui nu a găsit niciodată un motiv pentru care să-i spună acest lucru. Mark nu și-a dorit să fie dezvăluită legătura cu familia lui. Nu a recunoscut-o niciodată în public – nici ea pe el.

– Este o nebunie. Nu are nici un sens, spuse Molly pe nerăsuflăte. Cine nu ar revendica legătura cu un duce?

– Dacă l-ați cunoaște pe soțul meu, ați ști că așa stau lucrurile, răspunse Nicole, uitându-se spre ușa.

– Minți, insistă Molly și privi cu ochii mijiti spre Nicole.

Nicole întâlni privirea tinerei.

– Ce motiv am să mint în privința unui asemenea lucru?

Molly se întoarse spre domnul Cartwright, cu o mască de indignare pe chip.

- Tu de cât timp știi despre asta?

- De ieri, recunosc domnul Cartwright, aruncând o privire neliștită spre Nicole.

- Ai știut de ieri că nu ești moștenitorul și m-ai lăsat să umblu în continuare după tine ca o nebună?

- Ai grijă, domnișoară Lester, o avertiză Nicole. Vorbești de parcă ai fi fost interesată de domnul Cartwright numai fiindcă era presupusul moștenitor.

- Bineînțeles că a fost interesată de el doar pentru că era moștenitor, mârâi doamna Lester. De ce ar da două cepe degerate pe un coate-goale?

Chipul domnului Cartwright se înăspri. Molly deschise gura ca să răspundă, dar o bătaie în ușă o opri. Mark deschise ușa și își dresе glasul.

- Ducele ne cere să ne prezentăm cu toții în salon. Este timpul anunțului.

Molly și mama ei schimbă priviri incomode înainte de a ieși împreună din cameră, grăbindu-se să se îndepărteze de domnul Cartwright. Nicole și domnul Cartwright o luă ră în cet pe urmele lor. Odată ajuși pe coridor, domnul Cartwright se opri să schițeze spre Nicole și spre Mark un zâmbet viclean.

- În cele din urmă, se pare că ați avut dreptate.

Nicole, Regina, Daffin și Mark schimbă între ei priviri pline de speranță.

- Mai este doar o parte, spuse Nicole, arătând din cap spre camera în care așteptau ceilalți. Să terminăm cu povestea asta.

Se îndreptară cu toții spre salonul albastru. Ducele era așezat în scaunul lui cu roțile. Toți ceilalți oaspeți, inclusiv Lord Tottenham și Lady Harriet, se aflau acolo. Testamentul era întins pe o mäsută de lângă scaunul ducelui. De îndată ce toată lumea intră în încăpere, iar Mark închise ușa, ducele își dresе glasul și privi prin camera plină de oameni. Unii stăteau în picioare, alții erau așezați, dar toată lumea se uita lung și atent la duce.

- Ne-am adunat aici în această după-amiază ca să citim testamentul lui John, și am să-l las pe avocatul meu, domnul Brooks,

să se ocupe de toate. Un bărbat scund și cu ochelari, așezat în față, încuviință din cap spre toată lumea. Dar mai întâi vreau să lămuresc cealaltă parte, pe care sunt sigur că o aștepți. Numele moștenitorului. Camera se cufundă în tăcere, de parcă toți cei prezenți traseră adânc aer în piept. Știu că mulți dintre voi credeți că moștenitorul este domnul Cartwright...

Nicole privi cum chipul lui Molly se schimonosește într-o încordare hidoasă.

– Și aveți dreptate, continuă ducele. Domnul Cartwright este, de fapt, moștenitorul.

– Poftim? Molly sări de pe scaun și se ridică brusc. Măinile îi erau strânse în pumni și fața îi era roșie ca racul. El tocmai ce mi-a spus că nu este moștenitorul.

– Ce se întâmplă aici?

Doamna Lester privi îngrijorată prin cameră. Molly se repezi spre domnul Cartwright.

– Este adevărat? Tu ești moștenitorul?

Cartwright se întoarse ca să se uite la duce.

– Eu sunt?

– Într-adevăr, răspunse ducele cu o încuviințare din cap.

Molly se prăbuși în genunchi în fața scaunului său.

– Oh, domnule Cartwright, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că am fost nepoliticoasă cu tine mai devreme. Am fost pur și simplu surprinsă și...

Chipul domnului Cartwright deveni o mască împietrită.

– Cred că mama ta a spus tot ce era de spus.

– Nu. Nu. Nu. Nu a vrut să spună asta, insistă Molly. Ai vrut, mamă? Se întoarse înnebunită spre mama ei. Spune-i că nu ai vrut să spui asta!

– Bineînțeles că nu am vrut, spuse doamna Lester, mișcându-se cât de repede îi permiseră picioarele ei scurte și dolofane ca să se apropie de Cartwright. N-am vorbit deloc serios.

Nicole își dresе glasul și făcu un pas în față.

– Atunci, ai vorbit serios când ai povestit despre Lord Hillenbrand? o întrebă ea pe Molly.

Molly se întoarse ca să se uite la Nicole, cu o expresie de nedumerire pe chip.

– Cum adică?

– Ne-ai spus mie și Reginei că Lord Hillenbrand a insistat să toarne vinul în pahare în seara când a murit John.

Lord Hillenbrand se ridică brusc.

– Da, așa am auzit și eu, iar amândoi știm că este o minciună sfruntată. El arată spre Molly. Tu ai fost cea care a insistat să toarne vinul la masa de bufet în seara aceea, domnișoară Lester.

Ochii lui Molly se făcură mari de frică, și ea privi în jur spre marea de fețe confuze.

– Nu, nu e adevărat. Asta nu este...

– Este adevărat, spuse apăsător domnul Cartwright. Acum, că mă gândesc la asta. Îmi amintesc că ai turnat vinul în colțul camerei. Mama ta era cu tine. Ai așteptat până când slujitorii au plecat.

Molly se prăbuși pe podea, cu fața palidă, visurile alunecându-i printre degete.

– Molly. Lady Arabelle se ridică, și vocea îi era plină de durere. Spune-mi că nu este adevărat. Tu ai turnat vinul în seara aceea, îmi amintesc, dar... Oh, nu, nu, Molly, nu se poate.

Lady Arabelle se prăbuși înlăcrimată în fotoliul ei. Mama ei se grăbi să o aline.

– Oh, taci din gură, Arabelle, spuse cu răutate Molly, apucând brațul unui scaun din apropiere și ridicându-se. Tu nu înțelegi nimic. Dintotdeauna ai obținut tot ce ți-ai dorit, și nu a fost nevoie să miști nici măcar un deget. Eu sunt cea care a trebuit să accepte întreaga viață să fie a doua opțiune.

– Ce vrei să spui? suspină Arabelle, cu ochii albaștri strălucind din cauza lacrimilor.

– Vreau să spun că nu aveam de gând să stau cu mâinile în sân și să te las să devii marchiză și ducesă, în timp ce eu mă măritam cu un nimeni. Cartwright era următorul în linie, și eram pregătită să fiu, în sfârșit, cu un pas înaintea ta.

Arabelle scutură din cap.

– Ai ucide o persoană nevinovată în încercarea ta de a deveni marchiză?

– Nu aș fi fost nevoită să ucid pe nimeni dacă nu ai fi fost tu, urlă Molly. Dacă nu te-ai fi dat la Lord Coleford, când era, în mod evident, interesat de mine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Ochii lui Molly erau sălbatici când privi prin cameră, oprindu-se pe fiecare chip palid și plin de milă. Ea își zgârie brațele și se învârti într-un cerc amplu.

— Întotdeauna am fost trecută cu vederea. Nimănui nu-i păsa de mine. Nimeni nu se uita la mine de două ori. Lord Coleford abia dacă m-a observat. M-a întrebat despre Arabelle când am dansat. Dar, când domnul Cartwright a fost atât de amabil și de dulce și s-a uitat la mine la un om... Chipul ei se împlânzi pentru o clipă. Am crezut că am găsit pe cineva care mă place cu adevărat. Și... el era atât de aproape să devină marchiz. Atât de aproape. Știam că nu puteam să-l las pe Lord Coleford să se însoare cu Arabelle și, în cele din urmă, ea să-i facă un moștenitor. Totul s-ar fi complicat așa.

— Da, a trebuit să-l elimini înainte să facă un moștenitor, aprobă doamnă Lester, privind în gol.

Păru mică și cufundată în fotoliul în care se prăbușise, în timp ce fiica ei își semna sentința. Molly își ridică bărbia și aruncă o privire prin cameră.

— Știi că m-am înșelat, dar și ei s-au înșelat.

— Cine? întrebă Daffin cu grijă.

— Toți oamenii care m-au trecut cu vederea, îi răspunse Molly cu o voce care devenise ascuțită, ca de fetiță. Toată lumea care s-a purtat nemilos cu mine. Domnul Cartwright a fost bun cu mine. Domnul Cartwright a văzut cine sunt cu adevărat.

Cartwright avea o expresie îngrozită pe chip. Făcu un pas și se îndepărtă de ea.

— Nu, Molly, nu este adevărat. Nu am reușit să văd cine ești cu adevărat: o criminală intrigantă. Credeam că ești o tânără dulce și liniștită, care căuta pe cineva cu care să-și petreacă tot restul vieții și care nu era deranjată de lipsa unui titlu. Nu mi-am închipuit de ce erai în stare ca să obții unul.

Molly ridică agitată privirea spre domnul Cartwright.

— O să mă lași și tu baltă?

Cartwright clătină din cap cu dezgust.

— Tu l-ai omorât pe Lord Coleford. Bineînțeles că te las baltă.

Molly scoase un țipăt nebunesc și se aruncă spre domnul Cartwright, țintind spre ochii lui, ca pentru a i-i scoate din orbite, dar Daffin Oakleaf i se puse în cale, blocându-i înaintarea. O apucă

de încheieturi și o întoarse cu spatele, reușind să-i pună cătușele scoase din buzunarul de la haină.

Molly încercă să se lupte și să se elibereze din strânsoarea lui Daffin.

- Ai grijă, îi spuse el la ureche. Nu mă face să-mi folosesc bastonul.

Din poziția ei de lângă ușă, Regina schiță spre Nicole un zâmbet discret.

Daffin le scoase atât pe Molly, cât și pe mama ei din cameră, în timp ce restul rămaseră să se privească uluiți unii pe alții.

- Îmi cer scuze, spuse ducele, dregându-și glasul și adresându-li-se tuturor celor prezenți. Am fost nevoit să spun o minciunică, pentru ca domnișoara Lester să mărturisească. Sunt recunoscător că a mers.

- O minciunică? repetă Lord Anthony.

- Da, răspunse ducele cu un zâmbet. Adevărul este că domnul Cartwright nu este moștenitorul, după cum i s-a spus deja. Mulțumesc pentru ajutorul tău, domnule Cartwright.

Domnul Cartwright încuviință serios din cap.

- Mă bucur doar că am găsit vinovatul. Oricât ar fi de șocant.

În partea din spate a salonului, Lord Tottenham își dresе glasul.

- Atunci, cine este moștenitorul?

Capitolul 41

Mark se răsuci pe călcâie. Era timpul. Trebuia să spună adevărul.

- Lord Tottenham, începu el. Înainte ca Excelența Sa să facă anunțul, putem vorbi puțin... în privat?

Chipul ridat al lui Tottenham se încordă într-o încruntare confuză, dar el încuviință din cap și îl urmă pe Mark.

- Nu o să ia mult, îi informă Mark pe cei prezenți în încăpere. Pe drumul afară din salon, îi șopti lui Nicole: Te rog să ni te alături.

- Eu?

Mark îi zâmbi și încuviință din cap. Regina o împinse pe Nicole spre ușă.

- Du-te, murmură ea.

Nicole ieși din camera în urma celor doi bărbați. Toți trei intrară în salonul verde alăturat.

În clipa în care ușa se închise în urma lor, Tottenham se întoarse spre Mark, aranjându-și vesta peste burta.

Știu despre ce este vorba, Grimaldi. Ți am promis promovarea dacă rezolvi cazul. Nu ți fac griji, sunt un om de cuvânt, și o să ți primesți promovarea. Nu cred că trebuie să întârziem anunțul din cauza asta. Eu, pentru prima dată, abia aștept să aud, mai ales că am aflat că moștenitorul nu este Cartwright.

Mark își îndoi brațele la spate și își departă ușor picioarele. Se întoarse cu fața spre Tottenham.

- Cred că, de îndată ce o să aști ce vreau să ți spun, o să fi de acord că întâlnirea noastră a fost necesară, domnule.

- Hmm? Pe fața lui Tottenham se desena o altă încruntătură. Foarte bine, atunci. Continuă!

Își încrucișă brațele la piept și așteptă ca Mark să vorbească.

- Mai întâi, începu Mark, îndreptându-se spre ferestre, nu aș fi putut să rezolv cazul fără soția mea. El îi zâmbi lui Nicole, care îi întoarse zâmbetul. Nu fusese niciodată mai frumoasă. Eu eram convins că asasinul este Lord Hillenbrand sau domnul Cartwright. Nicole a vorbit cu domnișoara Lester și și-a dat seama că ascundea ceva.

- Atunci, poate că ar trebui să o fac ministru de interne pe soția ta, răspunse Tottenham cu un râset insuflețit.

- Ar fi o alegere foarte bună, milord, răspunse Mark.

Se uită la Nicole și simți ceva mai presus de mândrie, ceva care trimise fiori fierbinți înăuntrul lui și îi puse un nod în gât.

- Totuși, eu nu aspir să fiu ministru de interne, răspunse Nicole, apropiindu-se de soțul ei și luându-l de braț. Îl trase ușor înapoi spre Tottenham. Dar soțul meu vrea și va accepta cu bucurie oferta, milord.

- Excelent, răspunse Tottenham, ridicându-și bărbia proeminentă.

Mark tresări și se frecă la ceafă cu mâna liberă.

- Mai întâi, trebuie să-ți spun ceva. Ceva care sigur o să vină ca o surpriză.

- Despre ce este vorba, Grimaldi?

Sprâncenele stufoase ale lui Tottenham se arcuiră. Mark trase adânc în piept. Sosise momentul. Dacă spunea cuvintele care îi stăteau pe limbă, nu mai exista cale de întoarcere.

– Când ducele o să facă anunțul, o să mă numească pe mine drept moștenitor al ducatului de Colchester.

Lasă capul în jos.

Nicole îl strânse de mână pe Mark. Acesta ridică privirea. Întregul lui viitor depindea de următoarele clipe.

– Ce naiba spui? Tottenham făcu ochii mari. Despre ce vorbești? Mark se îndreptă de spate.

– Eu sunt fiul lui Mary Grimaldi, sora ducelui. Testamentul conține un codicil care spune că următorul bărbat pe linie directă din familie este moștenitor. Eu sunt acela.

Dintr-odată, ochii lui Tottenham se umplură cu ceea ce putea fi descris drept bucurie.

– Doamne, omule, îmi spui că noul meu ministru de interne este și marchiz?

– Mă tem că da, milord.

Mark își înghiți nodul care i se așezase în gât încă de când ceruse să discute cu Tottenham. Tottenham bătu din palme.

– Tu vorbești serios? Nu se putea să iasă mai bine nici dacă puneam eu totul la cale.

Mark se uită lung la el, de parcă omul și-ar fi pierdut mințile. Aceea nu era reacția pe care o așteptase.

– Nu este un rol la care să aspir, milord. Cel de marchiz, vreau să spun.

Tottenham se trase de reverele hainei.

– Ești nebun? Îți dai seama ce influență poți să aduci poziției în calitate de marchiz?

– Asta am încercat să-i spun și eu, sublinie Nicole, cu un zâmbet larg pe față.

– Eu nu m-am gândit așa la toată povestea, răspunse Mark.

Acoperi mâna lui Nicole cu a lui și fi zâmbi cu căldură.

– Ei bine, începe să te gândești la asta așa, Coleford. O să fii în stare să pui în aplicare reforme având numele Colchester asociat.

Mark rămase locului, uluit. Chiar putea să facă mai multe lucruri bune ca aristocrat? Rolul pe care îl refuzase întreaga viață. La naiba!

Fusese un prost și un nemernic pentru că nu își dăduse seama mai devreme.

– Nu o să te dezamăgesc, milord, promise Mark.

El se desprinsese de brațul lui Nicole și făcu o plecăciune spre omul mai în vârstă. Tottenham făcu un pas în față și îl bătu ușor pe Mark pe umăr.

– Știu că nu o să mă dezamăgești, Grimaldi. Știu că nu o să se întâmple.

– Să ne întoarcem? întrebă Nicole, cu ochii suspect de strălucitori. Presupun că restul lumii din salon abia așteaptă să audă noutățile.

– Absolut, răspunse Lord Tottenham, făcându-i semn lui Nicole să o ia spre ușă.

Cei trei se întoarseră în cealaltă cameră, unde Mark încuviință din cap spre duce.

Ducele zâmbi și răspunse la încuviințarea din cap a lui Mark, apoi se întoarse spre cei prezenți, care deveniseră foarte tăcuți. Atmosfera deveni numaidecât apăsătoare sub efectul nerăbdării.

– Dragii mei, a venit timpul să vi-l prezint pe moștenitorul ducelui de Colchester, nepotul meu, Mark Grimaldi.

Toată lumea prezentă rămase fără suflare, și ducele zâmbi cu mândrie, în timp ce Mark le explică tuturor care era legătura lui de rudenie cu familia și de ce moștenise titlul.

Lady Harriet și Regina zâmbiră încântate. Restul grupului îl felicită pe Mark. Chiar și domnul Cartwright păru bucuros pentru el.

– Nu uita, asta înseamnă că trebuie să te apuci de făcut imediat un moștenitor! declară Lady Harriet și îl înghionti pe Mark în coaste.

Mark și Nicole schimbă o privire între ei. Mâna ei o prinse pe a lui și degetele lui se strânseră peste ale ei, fixând-o lângă el.

Două ore mai târziu, se adunară împreună cu Regina în foaiерul cel mare ca să-și ia rămas-bun de la Daffin, care revenea la Londra.

– Sunt bucuros că mica noastră echipă a fost în stare să afle adevărul, spuse Daffin, cu un zâmbet mare pe chip. Doamna Lester și Molly sunt deja pe drum înapoi spre Londra, ca să fie duse în fața unui magistrat.

– Mulțumită lui Nicole.

Mark îi adresă soției un zâmbet călduros și tandru.

– Oh, nu, răspunse Nicole. Nu doar mulțumită mie. N-aș fi putut să fac asta fără asistenta mea neobosită, Regina. Despre care cred că o să fie un investigator abil într-o bună zi.

Regina o lovi ușor în umăr pe Nicole.

– Tind să cred că facem echipă bună împreună. Două minți de femeie sunt mai bune decât una singură.

Daffin își îndreptă privirea spre cele două doamne.

– De ce ați bănuț-o pe Molly, în primul rând?

– Sincer, am interogată-o pe ea mai întâi pentru că era acolo, recunosc Nicole. Dar, de îndată ce i-am ascultat povestea, am putut să ne dăm seama ce și cum pentru că știm ce înseamnă să fii la vârsta ei și să-ți cauți partida.

– Ceva despre care eu și Oakleaf nu știm nimic.

Mark scutură din cap.

– Ești dispus să recunoști că doamnele sunt investigatori buni? întrebă Nicole cu o privire plină de subînțeles.

Mark râse.

– Sunt dispus să recunosc că sunt investigatori *mai buni*.

– Eu am știut asta încă de când am lucrat cu tine, Nic, spuse Daffin, punându-și pălăria pe cap. Făcu o plecăciune spre Nicole. Ai făcut o treabă foarte bună, milady. Se întoarse spre Mark. Ne vedem la Londra, Grim.

Mark îl bătu ușor pe umăr.

– Da. Va trebui să vii la cină într-o seară, cât de curând, Oakleaf.

– Mi-ar plăcea, răspunse Daffin. Se întoarse spre Regina, iar zâmbetul lui deveni mai cald. O să fii și tu acolo, Lady Regina?

– S-ar putea să fii convinsă să mă alătur, spuse Regina. Deși o să fiu în doliu în următoarele trei săptămâni.

– Desigur. Daffin își trecu un deget de-a lungul borului pălăriei și încuviință din cap. Pe curând, milady!

Polițistul ieși pe ușă, coborî treptele și urcă în trăsura care aștepta. Regina îl urmări plecând și oftă.

Mark închise ușa de la birou în urma lui și se îndreptă spre unchiul său, care stătea în spatele mesei mari de scris.

– Ai vrut să vorbești cu mine? El își dresă glasul. Între patru ochi.

– Da.

- Îți stau la dispoziție.

Mark își îndoi brațele la spate și își depărtă ușor picioarele. Unchiul lui îl privi cu atenție.

- Mulțumesc că i-ai găsit pe cei care l-au ucis pe John.

Mark înghiți în sec.

- Măcar atât puteam să fac, Excelență.

- Încă refuzi să-mi spui „unchiule”?

- Nu, eu...

- O să accepți, Mark? Ducatul, vreau să spun.

Mark coborî capul și își trecu mâna peste ceafă. Știuse că avea să vină acel moment și era pregătit. Avusese timp să asimileze pe deplin importanța scrisorii mamei lui.

- Da, spuse el cu răsufierea întretăiată. O să-l preiau când va veni momentul potrivit.

- Eu sunt foarte bolnav. Momentul potrivit o să fie în curând. Sunt multe lucruri pe care trebuie să ți le spun, Mark. Lucruri pe care trebuie să le înveți.

Mark schiță spre unchiul său un semn solemn din cap.

- Înțeleg.

- Îți sugerez să începi prin a veni la reședința mea din Londra... să zicem, de două ori pe săptămână. Putem să discutăm despre moșii, registre și arendași.

- Cum consideri. O să vorbesc cu avocatul meu. O să vină și el.

- Ce idee bună!

Mark se întoarse spre ușă și dădu să plece.

- Așteaptă.

Glasul unchiului îl opri.

- Da?

- Cum rămâne cu Nicole? V-ați împăcat... cu adevărat, pentru totdeauna? Ea o să fie ducesa ta?

Se părea că nu se prefăcuseră atât de bine pe cât crezuse Mark. Refuză să-l mintă pe bătrân.

- Nu. Nu, nu ne-am împăcat. Ea s-a întors ca să mă ajute. Mi-a făcut o favoare în tot timpul ăsta.

Sprâncenele bătrânului se arcuiră.

- În schimbul a ce?

Mark se mișcă de pe un picior pe altul.

- Este de ajuns să spun că amândoi am obținut ceva ce ne-am dorit din toată povestea asta, dar ea o să revină în Franța, în cele din urmă.

- O iubești?

Mark își încheștă maxilarul la auzul întrebării neașteptate. Nu avea nevoie decât să repete tot ce își spusese în fiecare zi de când ea revenise în viața lui. Dacă o spunea destul de des, poate ajungea chiar să creadă.

- Nu am cunoscut-o niciodată, unchiule. Eu și Nicole n-ar fi trebuit să ne căsătorim de la bun început.

Ducele își arcui o sprânceană argintie.

- Nu o să-ți pară rău să o vezi că pleacă?

Da, avea să îi pară rău, dar ce avea asta de-a face cu orice altceva?

- Suntem doi oameni diferiți... eu și Nicole.

- Nu asta am întrebat. O să-ți pare rău să o vezi că pleacă?

Mark se îndreaptă de spate și se uită lung pe fereastră. Era mai greu decât își închipuise. Cu cât discuția se încheia mai curând, cu atât mai bine. Își rosti cuvintele printre dinții încheștați.

- Este bine pentru amândoi să revenim cât mai curând posibil la viața noastră.

Capitolul 42

Nicole se uită din nou lung la bucata albă de hârtie. Amânase destul de mult. Trebuia să-i scrie mamei sale. Fără îndoială, scrisorile trimise de aceasta se adunaseră în Franța. Probabil că femeia își făcea griji pentru ea. De ce era atât de dificil să-i spună mamei că trăia din nou sub același acoperiș cu soțul ei? Poate pentru că toate problemele începuseră cu o scrisoare. Nicole aruncă pana și își plecă exasperată capul.

Ea și Mark reveniseră la Londra de două zile. Mark nu o mai atinsese. Ea dormise în dormitorul ei, lângă al lui, întrebându-se dacă el avea să vină. Dar nu venise. Se îndoia că avea să vină în seara aceea și, după ce auzise ce îi spusese unchiului în biroul din Surrey, se îndoia că avea să se întoarcă vreodată în patul ei.

„Este bine pentru amândoi să revenim cât mai curând posibil la viața noastră.” Acele cuvinte îi sfâșiau inima de fiecare dată când și le reamintea. Nu avusese de gând să tragă cu urechea. Îl căutase pur și simplu pe Mark ca să-l întrebe despre planurile de revenire la Londra. Îi auzise vocea adâncă venind dinspre biroul unchiului său și traversase coridorul spre acea încăpere. Își ridicase pumnul ca să bată la ușă când auzise întrebarea ducelui: „O iubești?”

Inima i se oprise în piept. I se tăiase răsuflarea. Doamne, rămăsese încremenită, așteptând cu sufletul la gură răspunsul lui Mark. „Nu am cunoscut-o niciodată”, spusese el. Ea își închise ochii, lăsându-se copleșită de durere. Bineînțeles că înțelesese prea mult din nopțile lor petrecute împreună. În timp ce ea se îndrăgostise din nou de el, el își respectase pur și simplu partea de înțelegere.

Își apăsă podul palmei la ochi. Un gând întunecat i se strecurase în minte după ce Mark își primise promovarea. El nu mai avea nevoie de ea. Avea tot ce își dorea. Ba chiar mai multe. Ducatul de Colchester avea să fie, în cele din urmă, un plus la funcția lui de ministru de interne. Ea era inutilă, deloc necesară. Cuvintele lui îi confirmaseră acel gând. El voia să se întoarcă la rutină – cât mai curând posibil.

Se ciupi de podul nasului ca să înăbușe amenințarea iminentă a lacrimilor. Gata. Își luase deciziile. Pe amândouă. Mai întâi, aruncă hârtia scrijelită în coșul de gunoi de lângă birou. Nu avea să îi scrie mamei din Londra. Putea să-i scrie din Franța. În al doilea rând, avea să plece acasă. Cât mai curând posibil. Ea făcuse ceea ce îi ceruse Mark. Refuza să mai rămână. Fusese o nebunie să-și dorească un copil cu el. Ce prostesc și egoist din partea ei! Întreaga idee fusese ridicolă, dar, chiar dacă își dorea să rămână, nu putea. Era un chin. Noptile cu el în Surrey fuseseră minunate, dar veniseră cu obligații. Obligații serioase, încurcate.

Își șterse cu nerăbdare lacrimile care se formau la fel de repede precum conștientizarea acelui gând. Știuse încă de la început că nu avea cum să se întoarcă în patul lui și să nu simtă nimic. Știuse atunci când îi atinsese corpul și o făcuse să se simtă de parcă el era un virtuoz care cânta la o vioară că nu avea să fie în stare să-și păstreze emoțiile la distanță. Și iată că ele erau acolo. Se îndrăgostise din nou de el. Ea îl iubea, iar el încă o învinovăța pentru același lucru. Nimic nu putea să schimbe asta.

Era imposibil să rămână alături de un bărbat care nu o iubea. O asemenea realitate ar ucide-o. Nu avea de unde să știe cât timp avea să dureze până să rămână însărcinată. Dacă nu putea face copii? Era posibil să rămână împreună timp de luni, poate chiar ani. Inima ei avea să fie din nou sfâșiată. Trebuia să plece. Cât mai curând posibil. Cu cât rămânea mai mult cu el, cu atât inima ei devenea mai implicată. Ea înghiți în sec, își împinse scaunul sub birou și se întoarse spre ușă. Nu exista decât o cale prin care să-l convingă să o lase să plece fără prea multe întrebări. Gândul de a pleca îi frângea inima, dar gândul de a rămâne o făcea să se simtă absolut nefericită.

Se îndreptă de spate și își trecu mâinile peste obraji umezi. Plânsul nu ajuta la nimic. Când devenise o asemenea plângăcioasă? Doamne, Dumnezeuule. Trebuie să se adune.

O bătaie ușoară în ușa care despărțea dormitorul ei de al lui Mark o făcu să tresară.

– Intră, se chinui ea să spună cu voce prefăcut vioaie.

Mark intră. Avea pe el pantalonii, o cămașă deschisă care îi dezvăluia pieptul musculos și nimic altceva ce ai fi putut să surprinzi dintr-o privire rapidă din cap până la picioarele lui frumoase și goale. Venise să facă din nou dragoste cu ea? Nicole își dorea ca asta să fie adevărat. Oh, cu câtă disperare își dorea să fie adevărat.

– Ți-ai revenit de pe urma călătoriei din Surrey? întrebă el, venind să stea lângă pat, la numai câțiva pași de ea.

– D... da. Tu?

Nu putea să-i întâlnească privirea de teamă că avea să plângă din nou.

– Cred că da.

Ea își înfășură brațele în jurul propriului trup. Brusc, în încăpere începu să fie frig.

– Ai obținut tot ce ai vrut, nu-i așa? murmură ea.

– Am obținut *singurul* lucru pe care l-am vrut. Nu mi-am dorit niciodată ducatul.

– Ah, bineînțeles. Ea se apropie de el și șovăi, apoi se întinse ca să își pună mâna pe cotul lui. Mark. Nu cred că ar trebui să iei ducatul dacă nu îți dorești asta cu adevărat.

El îi studie fața, cu o expresie de confuzie imprimată pe chip.

– Poftim?

– Nu merită. Unchiul tău o să se descurce. O să găsească pe cineva pentru ducată. Mereu se găsește cineva.

El își mușcă buza de jos, de parcă se gândea la cuvintele ei, apoi spuse încet:

– Sunt surprins să aud că spui asta. Nu vrei ducatul... pentru copilul nostru?

Nu putea să discute cu el despre copilul lor. Copilul lor *inexistent*. Nodul din gât o împiedică să continue în acea direcție. În schimb, spuse:

– Nu m-am așteptat niciodată să fiu ducată ori mama unui viitor duce.

Cuvintele răsunară mai tăios decât și le dorise. Amândoi rămaseră tăcuți pentru mai multe momente. Privirea întunecată a lui Mark rămase ațintită spre ea, în timp ce Nicole și-o întoarse pe a ei, căci, dacă era să revină spre chipul lui drag, avea să izbucnească din nou în lacrimi.

El scutură ușor din cap și se îndreptă încet spre fereastră, unde trase perdeaua ca să se uite la cerul de tăciune al nopții.

– Și tu ai obținut ce ai vrut, Nicole?

Își închipuia sau un ușor tremur se auzi în vocea lui?

Mâna lui Nicole se îndreptă spre pântecul ei. Venise momentul. Momentul să se elibereze de acea înțelegere nebunească pe care nu ar fi trebuit niciodată să o facă.

– Da, se strădui ea să spună. Cred că da.

Umerii lui se lăsară ușor în față. El trase perdeaua la loc și se întoarse spre ea.

– Ești sigură?

– Relativ sigură.

Vocea ei șovăi.

Putea să o pedepsească Dumnezeu pentru minciună, dar era singura modalitate prin care să-l împiedice să revină în patul ei. Singura modalitate prin care îl putea face să înțeleagă de ce pleca. Avea să își facă după aceea griji pentru consecințe. Putea oricând să-l informeze printr-o scrisoare că se înșelase sau că pierduse copilul.

– Deci asta înseamnă că...

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer. Ea își dresе glasul.

– Aș vrea să mă întorc în Franța. Până după ce se naște copilul. Dacă este în regulă pentru tine.

Asta îți dorești?

Ochii lui n studiau chipul. Ea își întoarse privirea ca să se uite lung la perete și se mușcă de interiorul obrazului.

Este ceea ce prefer, da.

Foarte bine, se auzi vocea lui calmă și măsurată. Știi că nu o să te forțez să rămâi.

Mulțumesc.

Abia dacă reuși să-și împingă cuvintele dincolo de nodul din gât, în timp ce el dădu să treacă pe lângă ea ca să iasă din încăpere.

- Mark? strigă ea.

El se opri la ușă.

- Da?

- Ești supărat? Că am făcut investigații la conacul Colchester?

Urma unui zâmbet se desenă în colțul gurii lui când aruncă o privire peste umăr spre ea.

- Bineînțeles că nu. Tu ai fost cea care s-a aflat pe drumul corect de la bun început.

Și ea zâmbi.

- Trebuie să spun că am fost surprinsă auzindu-te recunoscând asta.

El lăsă capul în față și își privi lung vârfurile picioarelor.

- Nu mai sunt tânărul arogant care eram pe vremuri, Nicole. Am văzut prea multe din viață și din atrocitățile ei.

Lacrimi proaspete înțepară ochii lui Nicole, născute nu din propria suferință, ci din compasiune. Nu crezuse că avea să îl audă vreodată spunând așa ceva.

- Mereu am crezut că m-ai detestat pentru că nu ți-am spus că lucram cu polițiștii de pe Bow Street decât după ce te-ai însurat cu mine.

- Nu, Nicole. Nu mi-a păsat că lucrei cu ei. M-a deranjat că mi-ai ascuns asta. Se întoarse cu fața spre ea și făcu vreo câțiva pași șovăitori în direcția ei. Ceea ce făceai m-a speriat. Nu am vrut să ți se întâmple nimic rău. Lucrul pentru care te-am învinuit a fost faptul că ai știut cine era familia mea. Am fost convins că doar te-ai prefăcut că mă iubești. Am crezut că ai vrut doar să te măriți cu nepotul unui duce, nu cu un căpitan de armată.

- Nu mi-a păsat niciodată că ești nepotul unei duce, spuse ea încet. Eu l-am iubit pe căpitan. Poți să crezi asta acum, Mark?

El îi studie chipul, și o urmă de vulnerabilitate licări în ochii lui.

Are vreo importanță?

Fu nevoită să se clujească de brațe ca să nu plângă.

Nu, șopti ea, plecând capul. Bănuiesc că nu. Nu după toți anii
ăștia.

Dar.. vrei totuși să pleci? Întrebă el, vulnerabilitatea din întrebare fiind de netăgăduit acum.

Ea se simțea de parcă un pumnal invizibil îi cioplea o gaură în piept.

— Trebuie.

El trase adânc aer în piept, închise ochii, răsuflă și, în cele din urmă, încuviință din cap în semn de predare.

— Foarte bine, spuse, în timp ce deschise încet ușa de la dormitor. Roagă-le pe slujitoare să te ajute să împachetezi. O să-ți dau trăsura pentru călătoria spre Dover.

Ea nu își permise să plângă decât după ce el închise ușa în urma lui.

Capitolul 43

Hanul The Curious Goat era înțesat cu clienții obișnuiți. Bărbați care beau și râdeau, femeia cea ciudată împărțind o halbă de bere și copii care vindeau ziare afară pe stradă. Mark intră și își zări numai-decât colegii stând în jurul unei mese rotunde, în mijlocul încăperii. Gemenii Cavendish și Daffin Oakleaf păreau un trio de zei nordici în mijlocul unor simpli muritori. Mark se îndreptă spre ei, luă un scaun de lemn, îl întoarse și se așeză pe el.

— Dar este însuși omul de piatră în persoană, spuse Rafe Cavendish, lovindu-l ușor pe Mark pe umăr.

— Și iată-l aici pe viconte spion, i-o întoarse Mark, încrucișându-și brațele pe speteaza scaunului.

— Ah, ah, ah, ai grijă cu glumele pe seama celor cu titlu, Grim. Am auzit că ești pe cale să devii marchiz, comentă Rafe, cu un zâmbet viclean pe chip.

– Este adevărat? Cade Cavendish scutură din cap. Nu-mi vine să cred. Marele general, un viitor duce?

– Da, este adevărat, răspunse Oakleaf, bând o gură de bere din halba lui. Acum, eu sunt singurul dintre voi care nu are un titlu. Vai de mine!

– Taci din gură, Oakleaf. Știi că te invidiem pentru asta, răspunse Cade, dându-i un cot în coaste.

– Da, suficient de mult încât să vă dați drept mine din când în când, nu-i așa, Cade?

Oakleaf își arcui o sprânceană în direcția corsarului. Cade ridică din umeri. Zâmbetul lui nu șovăi.

– La acea vreme, eu eram *persona non grata* în Londra. Aveam nevoie de numele tău ca să deschid uși. Semănăm – sau așa mi s-a spus. Deși cred că sunt mai chipeș decât o să fii tu vreodată.

– Atunci, nu o să te superi dacă, data viitoare când o să fiu la ananghie, mă voi da drept tine, nu? îl întrebă Oakleaf pe Cade și îi făcu inocent cu ochiul.

Cade se înfoie și bău o gură zdravănă de bere.

– Hmm. Presupun că-ți sunt dator cu asta.

– Perfect, răspunse Oakleaf, punându-și halba jos cu un oftat mulțumit. Data viitoare când o să am nevoie să mă dau drept corsar, o să mă asigur că-ți invoc numele.

Toți cei patru bărbați râseră.

– Ce cauți aici, Grim? Ai altă misiune pentru noi?

Rafe chemă o chelneriță și comandă pentru Mark și pentru el câte o halbă de bere.

– Nu, răspunse Mark. Nu mai am absolut nici o misiune. Acum, că sunt ministru de interne, lucrez la noul meu plan pentru forțele de ordine.

Oakleaf fluieră.

– Da, ei bine, forțele de ordine sună cu mult mai puțin interesant decât să fii polițist pe Bow Street.

Mark îi aruncă o privire precaută.

– S-ar putea, dar încerc să obțin finanțare din partea guvernului, pentru ca tu și ai tăi să nu mai fiți nevoiți să vă bazați pe recompense.

– Nu pot spune că nu mi-a plăcut niciodată să mă bazez pe recompense. Ele m-au făcut un om bogat, răspunse Oakleaf cu un zâmbet

larg. Cred că, dacă se materializează planul legat de forțele de ordine, o să intru în sfera privată ca detectiv.

Nu o să te învinovățesc, Oakleaf, răspunse Mark. Forțele de ordine nu o să ajungă la veniturile pe care le ai tu.

Chelnerița se întoarse și trânti în fața lui Mark o halbă plină ochi de bere.

— Unde este domnița, Grim? interveni Cade. Speram să ne-o prezinti, în sfârșit.

— Da, Daphne și Danielle vor veniți la cină cât mai curând, spuse Rafe. Mai că au făcut o criză când le-am spus că, în secret, ești însurat de zece ani.

— Nu a fost un secret, replică Mark, o parte din jovialitatea lui risipindu-se. Am fost pur și simplu... înțelept în privința celor pe care i-am informat despre asta.

— Ai vorbit ca un adevărat maestru spion, răspunse Rafe cu un zâmbet larg. Deci când o să veniți la cină?

Mark scutură din cap. Se uită lung la modelul scrijelit pe masa veche a tavernei, apoi își ridică halba și luă o gură de bere.

— Mă tem că nu o să existe nici o astfel de cină.

— Poftim? întrebă Cade. De ce?

Mark așeză halba pe masă cu o bufnitură.

— Pentru că doamna Grimaldi, care o să fie în curând marchiza de Coleford, se află chiar acum pe drum spre Franța.

Oakleaf se înecă de la berea pe care o bea și izbi cu pumnul în masă.

— Ce naiba spui acolo? Am crezut că ați rezolvat, în sfârșit, problemele dintre voi.

Mark gemu și își trecu o mână peste față.

— Și eu am fost tentat să cred același lucru, dar se pare că m-am înșelat.

— Uite care este treaba, spuse Rafe, întinzând brațul pe masă și îndreptându-l spre Mark. Eu și Cade am avut probleme cu soțiile noastre în trecut, crede-mă. De ce nu ne spui care este problema, că poate reușim să te ajutăm să o rezolvi?

Mark se uită la vicontele spion de parcă era sfâșiat între uimire și dorința de a râde.

— Nu poți să vorbești serios.

- Dă-i drumul! Știi că suntem bărbați fericiți în căsnicie, insistă Cade.

Chelnerița reveni cu încă două halbe pentru gemeni. Rafe împinse una peste masă spre Cade înainte de a spune:

- Știu la ce te gândești. Nu le poți povesti foștilor tăi subalterni despre viața ta privată. Dar noi nu mai lucrăm pentru tine. Acum, ești ministrul de interne, nu mai ești un spion.

Mark îl privi cu atenție. Rafe avea dreptate

- Da, adăugă Cade. Suntem *prietenii* tăi. Iar prietenii își povestesc lucruri.

Mark aruncă o privire spre Oakleaf, cu o sprânceană arcuită. Acesta din urmă ridică din umeri.

- Nu pot să spun că știu prea multe despre cum să păstrezi o soție, eu fiind burlac, dar sunt gata să te ascult și să te ajut cum pot.

Mark scutură din cap. Discuția aceea îl făcea să nu se simtă în largul lui. El nu avusese niciodată prieteni... Nu avusese timp de asta. Dar ceva din oferta lor i se părea tentant. Trase adânc aer în piept și aruncă o privire spre fețele lor sumbre, serioase. Dumnezeuule, ei chiar așteptau să-l ajute. Nu îi venea să creadă că se gândea la asta. Revăzuse la nesfârșit detaliile ultimei lui discuții cu Nicole. Poate că frații Cavendish și Oakleaf *chiar* puteau să-l ajute. Se întâmplaseră lucruri stranii. Nicole plecase. Faptul că le povestea despre întreaga aventură nu putea să înrăutățească situația. Ce avea de pierdut?

Mark își apucă halba, se aplecă spre masă și își petrecu următoarele zece minute dezvăluind lucrurile esențiale din ultima lui conversație cu Nicole.

- Așteaptă un copil?

Ochii de un albastru cristalin ai lui Rafe Cavendish se făcură mari.

- Da, mormăi Mark. Cel puțin, așa mi-a spus. Totuși, bănuiesc că se poate să-mi fi zis asta doar ca să scape de mine.

- Poftim? *De ce* îți lași soția și, posibil, un copil încă nenăscut să plece în Franța?

Oakleaf îi aruncă lui Mark o privire care lăsa limpede de înțeles că era convins că prietenul lui își pierduse mințile.

- Nu este alegerea mea. Este a ei, răspunse Mark. Nu am de gând să-i poruncesc să rămână după toate prin câte am trecut. Nu sunt chiar un primitiv nemilos.

— Dar dacă ar crede că tu vrei ca ea să rămână? sublinie Oakleaf.
Nu crezi că ar rămâne?

Mark se scărpină în cap.

— Cum adică?

Oakleaf își înfipse un pumn în masă.

— Ești un prost. I-ai spus vreodată că vrei să rămână? Ai rugat-o vreodată să rămână?

Mark se uită urât spre el. Oakleaf nici măcar nu era însurat. De ce, dintr-odată, vorbele lui păreau atât de logice și de înțelepte? Mark se încruntă.

— Nu.

— De ce nu? îl întrebă Rafe uluit.

— Nu am crezut că o să accepte, șuieră Mark, simțind cum îl trec toate căldurile.

Voia să le dea câte una tuturor celor trei așa-ziși prieteni ai lui.

— Adică, ești prea mândru să-i spui asta, răspunse Oakleaf.

Mark își încleștă maxilarul.

— Poate.

— Deci nu știi ce ți-ar spune ea? întrebă Cade.

Mark se trase de lavalieră.

— Presupun că nu... în mod oficial.

Oakleaf izbi cu halba în masă.

— Ei bine, în mod oficial, ești un idiot. Du-te după ea și întreab-o. Spune-i că vrei să rămână. Spune-i că nu poți să trăiești fără ea. Spune-i că îi vrei pe ea și pe copilul tău în viața ta, pentru totdeauna.

Mark se uită uluit la ei. Dumnezeu, prietenii lui aveau dreptate. Era absolut nebun. Cu inima bătând nebunește în piept, își împinse scaunul și se ridică brusc. Spera doar să dea de Nicole la timp. Pachetotul ei de la Calais urma să plece dimineață. Trebuia să se miște repede spre Dover.

Azvrăli câteva monede pe masă ca să plătească berea și le adresă prietenilor lui un zâmbet entuziasmat, simțindu-se cu adevărat viu pentru prima dată după zile... săptămâni... la naiba, ani.

— Urați-mi noroc, băieți.

— Mult noroc, Grim, strigară la unison, ridicându-și halbele și ciocnindu-le.

Mark se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Ați văzut asta? Cade Cavendish fluieră în spatele lui. Se pare că omul de piatră nu mai este făcut din piatră.

Capitolul 44

Nicole și Susanna stăteau pe doc, așteptând să se imbarce pe pachetbotul spre Calais. Călătoriseră spre Dover în ultimele două zile, Nicole fiind înnebunită de tristețe. Faptul că îl părăsise pe Mark nu-i salvase inima. Inima ei era de mult distrusă, și nici nu avea un copil pentru durerea ei. Fusese o nebună de zile mari. Ar fi trebuit să știe din momentul în care el sosise în Franța că înțelegerea lor avea să se încheie în avantajul lui și cu rănirea ei. Își petrecuse ultimii ani întărindu-și inima împotriva lui, doar pentru a lăsa barierele să se prăbușească în numai câteva săptămâni. Era vina ei. Nebună ce era.

Susanna fusese de acord să călătorească împreună cu ea. Fata nu mai fusese niciodată în Franța și abia aștepta să o facă. Nicole îi spusese că putea să decidă odată ce aveau să ajungă acolo dacă voia să rămână și că, dacă nu, avea să plătească ea pentru călătoria înapoi la Londra.

Vorbăria constantă a Susannei era singurul lucru care o împiedica pe Nicole să nu se arunce în Canalul Mânecii. Era extrem de recunoscătoare pentru compania veselă a fetei. Își începură înaintarea lentă. Nicole își simți picioarele îngrozitor de grele. Fiecare pas era mai greu de făcut decât anteriorul.

– Am fost surprinse când ați ajuns, spuse Susanna. Louise nu a crezut că o să rămâneți. Dar noi, restul, am zis că da. Generalul a fost mai fericit cât timp ați stat acolo, vă spun eu sigur. O să îmi pară rău să mă întorc și să-l văd trist.

– Poftim?

Nicole se opri și se uită la fată. Susanna tocmai spusese că Mark fusese mai fericit de când venise ea în Londra? Era posibil?

Fata deschise gura ca să-i răspundă, dar chiar atunci se stârni o agitație care îi atrase atenția, undeva în spatele lor, în mulțimea de trăsură și oameni care roiau pe doc.

Un tânăr sări în picioare pe niște butoaie și își flutură frenetic pălăria în aer.

– Faceți loc! Faceți loc! Trăsura ducelui de Colchester se apropie, și este urgent!

– Colchester? murmură Nicole, în timp ce pulsul ei o luă razna. Sigur este o greșeală. Nu are cum să se refere la ducele de Colchester.

Folosindu-și mâna înmănușată, ea și-o duse streășină la ochi și studie mulțimea.

– Ei bine, ca să vezi, spuse Susanna, protejându-și ochii la fel ca Nicole. Are dreptate. Este trăsura ducelui de Colchester.

Trăsura mare de culoare neagră, cu blazonul de un verde smarald, își croi drum printr-o mulțime de alte trăsuri care se dădură la o parte. Nicole privi cu ochi mari de uimire cum trăsura înaintă încet, dar cu precizie spre doc și spre pachebotul pe care urma să se imbarce. Rămase uluită, ajunsă la jumătatea punții de acces la bord, când trăsura se opri în față.

În clipa aceea, ușa se deschise și Mark sări afară. Privirea lui o întâlni pe a lui Nicole.

– Sunteți ducele de Colchester, domnule? urlă un băiat de pe puntea de acces.

Mark se avânta deja spre punte, evitând oameni și trăsuri.

– O să fiu într-o bună zi, îi răspunse el.

Răsufierea lui Nicole se opri. Își duse o mână înmănușată în dreptul inimii care bătea nebunește. Chiar se întâmpla cu adevărat?

– Doamne, milady, spuse Susanna, trăgând de panglicile de la pălărie. Nu-mi vine să cred că aleargă pe puntea asta după tine. Ai face bine să te pregătești. Arată de parcă e gata să facă o scenă de toată frumusețea.

Ochii lui Nicole se umplură de lacrimi, în timp ce genunchii i se înmuiară de ușurare.

– A făcut deja, Susanna. A făcut deja.

– Nicole! țipă Mark, fără să întrerupă vreo clipă contactul vizual cu ea, în timp ce evită mai mulți oameni, frânghii și lăzi ca să-și croiască drum spre ea.

În clipa în care ajunse la ea, o prinse și o luă în brațe. El abia mai răsufă, pălăria îi căzuse pe undeva, părul negru îi era ciufulit și nu arătase niciodată mai bine.

– Sunt al naibii de bucuros că te-am prins la timp, spuse el cu răsuflarea întretăiată, apăsându-și fruntea pe a ei.

– O să aștept pe doc, milady.

Susanna făcu o reverență scurtă înainte să coboare grăbită și să treacă printre ceilalți călători care priveau lung spre cuplu.

– Ce cauți aici?

Și Nicole abia mai respira. Își apăsă o mână pe obrazul lui Mark, ca să se asigure că el era aieva.

– Nu vreau să pleci, scumpo. O trase mai aproape. Rămâi, te rog. Vocea îi era răgușită de emoție.

– Poftim? De ce?

Inima ei bătea dureros de tare în piept.

– Nu știi, Nicole? Tu ești perfectă pentru mine. Întotdeauna ai fost. Nu bați în retragere în fața mea. Nu-mi dai pace și nici măcar nu te gândești să mi te supui.

– Ai dreptate cu toate lucrurile astea, încuviință ea, râzând chiar când lacrimile atârnav de gene.

Mark își apăsă buzele pe obrazul ei.

– Tu vezi cine sunt. Niciodată nu am cerut nimic nimănui și nu am acceptat niciodată o mână de ajutor și nici nu m-am folosit de numele familiei mele. Și tu ai înțeles de ce.

Lacrimile se prelinseră pe obraji ei.

– Pentru că ești mândru, puternic și independent și te-ai ridicat în viață prin propriile puteri.

– Da, dar am fost un idiot. Am fost atât de dornic să-mi refuz familia, încât mi-am sacrificat fericirea. Te-am sacrificat pe tine. Și toate astea de dragul mândriei mele. Își apăsă din nou fruntea pe a ei, iar vocea lui scăzu și deveni tremurătoare. Mi-ai spus cândva că tu ești de părere că viața ne face uneori să devenim ceea ce n-am crezut vreodată că vom deveni. Ai avut dreptate. Îmi pare rău că nu am recunoscut asta până acum. Îmi pare rău pentru tot, Nicole. Nu pot să trăiesc fără tine. Cel puțin, nu vreau să trăiesc fără tine.

Cu lacrimi în ochii, ea îl apucă de mâini și le strânse, apoi le duse la buze și le sărută cu reverență.

– Oh, Mark, și tu ești perfect pentru mine. Nu mă lași să fiu irațională. Tu mă vezi așa cum sunt, nu mă consideri o ciudată, o femeie diferită și care iese în evidență din cauza asta. Înțelegi de ce îmi

place să fac ceea ce fac. Ești perechea mea perfectă atât mental, cât și fizic.

– Ești un diamant într-o mare de pietre, spuse el cu sufletul la gură, cu gura lui atât de aproape, încât îi atinse buzele ca într-un sărut.

Nicole înghiți în sec și îi studie chipul.

– Mai ții minte când am călătorit la Londra? Mai aveam o întrebare, pe care nu ți-am adresat-o.

– Da, iar adevărul este că nu am fost cu nici o altă femeie. În zece ani. Dintotdeauna te-am vrut doar pe tine, declară el cu înflăcărare.

– Nu asta am vrut să întreb, spuse ea răsând, ștergându-și lacrimile de pe obraji cu podul palmei înmănușate. Dar trebuie să recunosc că mă bucur să aud asta.

El îi studie atent chipul.

– Ce voiai să întrebi?

– Mă iubești? Ea se uită în ochii lui, știind că răspunsul avea să hotărască viitorul lor, pentru totdeauna. Deși inima ei recunoscuse îmblânzirea trăsăturilor lui și zâmbetul grăitor ce curba deodată buzele lui, Nicole avu totuși nevoie să audă răspunsul. Mă iubești, Mark?

El îi cuprinse obrazul în mâna lui mare și caldă, privirea lui fiind mai blândă ca oricând.

– Nicole. Scumpa mea Nicole. Te iubesc mai mult decât orice altceva pe lumea asta.

– Chiar mai mult decât îți iubești munca? i-o întoarse ea, ignorând golul pe care îl simți în gât.

Mark o lipi de corpul lui puternic și o îmbrățișă cu înflăcărare.

– Chiar mai mult decât îmi iubesc munca, scumpo.

O oră mai târziu, aranjaseră valizele, iar Nicole și Mark erau instalați în trăsura ducelui, în timp ce aceasta se îndepărta de docuri. Susanna acceptase să meargă singură în trăsura lui Mark. Îi promisese totuși o călătorie în Franța.

– Înainte să mergem mai departe, spuse Nicole, strângând mâinile lui Mark și întorcându-se cu fața spre el, trebuie să-ți spun ceva. Ceva important.

– Ce este?

Mark o privi îngrijorat.

– Este ceva care îți poate influența sentimentele pentru mine.

Semnale de alarmă răsunară în mintea lui.

- Poftim?

- Te-am mințit, spuse ea în grabă, cu fața îmbujorată.

El închise ochii și își încleștă maxilarul.

- În legătură cu ce?

Măinile ei înmănușate erau încleștate în poală atât de strâns, încât deveniseră albe.

- De fapt, nu sunt însărcinată. Cel puțin, nu cred că sunt.

Ușurarea îl copleși pe Mark. Scoase un oftat și se trânti pe spate pe bancheta trăsorii.

- Credeam că o să spui că ai mințit că mă iubești.

Urma unui zâmbet arcui buzele ei.

- Niciodată. Te iubesc. Trebuia doar să plec de lângă tine ca să mă protejez... pentru că nu credeam că tu mă iubești.

Mark lăsă capul într-o parte ca să se uite la ea.

- Ce aveai de gând să-mi spui când copilul nu se naștea?

Ea tresări și își mușcă buza.

- Mi-e rușine să recunosc asta, dar aveam de gând să-ți scriu și să-ți spun că m-am înșelat sau că am pierdut sarcina.

El o trase în brațe.

- Vreau să rămâi, Nicole. Vreau să rămâi pentru că te iubesc. Vreau să rămâi pentru că ești soția mea. Vreau să rămâi ca să putem întemeia împreună o familie. Dar gata cu minciunile. De acord?

- De acord, spuse ea, încă îmbujorată. Dar nu ești supărat... în privința asta?

- Sunt dezamăgit, dar aș minți dacă aș spune că nu am bănuțit că era posibil să nu spui adevărul. Am fost împreună doar câteva zile. Nu știu cum ți-ai fi putut da seama într-un timp așa scurt. El își permise să schițeze un zâmbet. În plus, se pare că trebuie să încercăm din nou.

Nicole îi întoarse zâmbetul.

- Da, ar trebui să încercăm și să tot încercăm.

- Of, câte nu trebuie să fac de dragul soției mele pretențioase. El murmură în scobitura gâtului ei, inspirând parfumul de lavandă. Ce bătaie de cap!

Ea îl lovi ușor, în joacă.

- Pot să-ți mai pun o întrebare? Întrebă Nicole câteva minute mai târziu, după ce fusese sărutată pe îndelete.

Dacă eu pot să ți pun una la rândul meu, răspunse el, cu un zâmbet larg.

Spusele lui o tăcură să șovăie, dar totuși decise să meargă până la capăt.

Foarte bine, întreb eu prima. Ai decorat dormitorul meu în Londra special pentru mine? Știai că o să mă întorc într-o bună zi, înainte ca toată povestea asta să înceapă?

Lui i se tăie răsufierea, și își ținu respirația pentru câteva clipe.

– Da, spuse el încet. Am îndrăznit să sper.

Nicole oftă și își apăsă gura pe a lui.

– Simt că nu o să mă satur niciodată de gustul tău, de apropierea ta, de bătăile inimii tale. Ea îl sărută din nou și din nou, apoi întrebă: Care este întrebarea ta pentru mine?

Mark o mângâie pe umăr, urmărind cu vârful degetului venele delicate ale gâtului ei.

– Când am fost la serata ducelui de Frontenac, ducesa mi-a spus că inima ta aparține unui singur bărbat. La vremea aceea, am presupus că era vorba despre conte.

– Vrei să știi dacă era vorba despre tine? întrebă Nicole și își lăsă capul pe brațul lui.

Mark nu se simțise niciodată mai vulnerabil.

– Ei bine... Da.

Ea îi strânse brațul cu ambele mâini.

– Da, despre tine era vorba. Mereu a fost vorba despre tine.

El îi sărută creștetul.

– Sentimentul este pe de-a-ntregul reciproc, dragostea mea.

Capitolul 45

Trei luni mai târziu, marchizul de Coleford și soția lui intrară împreună în sala de bal a familiei Baxter. De îndată ce fură anunțați, toți invitații se întoarseră ca să se uite lung spre ei, în timp ce coborau încet scările uriașe ale reședinței gazdelor lor.

Mark strânse mâna lui Nicole.

Uită-te la asta! Cine ar fi crezut în urmă cu un an că o să fim așa?

— Cu siguranță, nu eu, răspunse Nicole cu o scuturare abia perceptibilă din cap. Am de gând să mă simt minunat în seara asta. Nu o să mai fiu în stare să particip la evenimente până după ce se naște copilul, în primăvară.

Își mângâie pe ascuns pântecul și zâmbi spre soțul ei.

— Desigur, îmi doresc să se nască aici, în Anglia, dar după aceea putem să plecăm în Franța dacă vrei.

Hotărâseră deja că să aibă o casă în Franța și una în Anglia era cea mai bună modalitate prin care să se ocupe de fiecare reședință în parte. Servitorii erau liberi să călătorească între una și cealaltă.

— Vreau să duc copilul să-mi vadă prietenii din Franța, dar deocamdată cred că ar trebui să rămânem în Anglia. Mă îndoiesc că mama m-ar lăsa să plec chiar dacă mi-aș dori. Este fericită până peste cap că suntem din nou împreună și că își așteaptă primul nepot.

— Eu și mama ta suntem în total acord. Gata cu investigațiile pentru poliție până după ce se naște copilul, răspunse Mark, zâbind înapoi spre Nicole.

Ajunseră la baza scărilor și se plimbară agale prin mulțime, făcând semn din cap spre cunoscuți, în timp ce înaintau. Nicole îl lua de braț.

— Este în regulă, pentru că am impresia că Regina a preluat preocuparea familiei la capitolul investigații.

— Serios?

Mark își arcui o sprânceană.

— Mi-a spus săptămâna trecută că are de gând să-i facă o vizită lui Daffin pe Bow Street.

Mark clătină din cap și chicoti.

— Sper să își dea seama că nu poate ieși nimic bun dintr-o legătură între ea și Oakleaf. Pentru numele lui Dumnezeu, el este un vânător de recompense, iar ea este nepoata unui duce.

Nicole își înfipse ușor cotul în coastele soțului ei și zise:

— Tocmai tu să fi un asemenea avocat al bunei-cuviințe între clasele sociale.

Mark gemu.

— La naiba! Ai dreptate. Bănulesc că mi s-au urcat la cap cele trei luni în care am fost marchiz.

– În plus, continuă Nicole, cu un zâmbet viclean pe chip, nu sunt pe deplin convinsă că Regina caută... hmm... să se mărite, dragul meu.

Mark tresări și își frecă fruntea.

– Sigur nu te referi la... o aventură, nu?

Nicole ridică dintr-un umăr.

– De ce nu? A renunțat la ideea de a căuta un soț din rândul înaltei societăți, iar Daffin este un bărbat frumos.

Mark o privi cu ochii mijiți.

– Dacă îmi mai spui o dată că Oakleaf este un bărbat frumos...

Nicole râse.

– Spun doar că, dacă aș fi Regina, și eu m-aș gândi să-i fac o vizită lui Daffin Oakleaf.

– În scop profesional, vrei să spui?

Mark zâmbi spre ea.

– Printre altele, spuse și îi făcu cu ochiul.

Mark se uită prin mulțimea de oameni și scutură din cap.

– Slavă Cerului că sănătatea unchiului Edward s-a îmbunătățit, dar nu-mi vine să cred că într-o bună zi o să fiu un afurisit de duce.

– Oh, dragul meu, o să fii duce într-o bună zi, dar nu-ți face griji. Ea își lipi obrazul de umărul lui puternic și zâmbi. O să fii un duce ca nimeni altul.